

ΟΗΣΙΣΛΑΝΔΟΣ

Γκέοργκ "Εβερς

ΣΟΥΣ ΚΡΕΜΑΣΤΟΥΣ ΚΗΠΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ

Κατά διδασκουήν

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

14ον

"Εφυγε ο Σμέρδης διαστικός, λιγάκι σαρκί σμένος.
Και ο Καμθύσης, καθώς ξαναγύρισε στο πα-
ράθυρό απ' όπου αντικρύζει όλη την πόλη, εκύτ-
ταξε τόν ουρανό. Είχε σκορραπώσει. Τα ά-
στρα έθαμποφούσαν χλωμά. Από τούς κρε-
μαστούς κήπους έρχονταν μια μεθυστική εω-
διά. Δέν έμυλωνε ο Καμθύσης, μα μέσα του
έσκαζε έννοιες μιάς ανυπομονησίας να περάσει
αυτή η νύχτα, και να ξημερώσει η ημέρα που
θάρρυνε ο Σμέρδης.
Όταν έτοιμαζόταν να άποσυρθεί πιά μέσα
στο δωμάτιο, ήρθε ένας θαλαμηπόλος και τόν
έρωτησε αν θα γινόταν αύριο το μεγάλο κυ-
νήγι που είχε παραγγείλει ο Καμθύσης. Ο
Καμθύσης έφώναξε χαρούμενος, με κόποιαν ά-
νυχοσύνη.
— Βέβαια! Πρωί - πρωί αύριο, να ουγ-
κεντρώει όλη η αυλή.
Η ιδέα του κυνήγιου τούδωσε μια παρά-
ξενη χαρά. Και έτσι κοιμήθηκε με χαρούμε-
νη διάθεση εκείνο το θρόδυ ο Καμθύσης.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ζωστή, υπέρλαμπρη ανέτειλε η έπομένη. Η
Ταχώ έννοιες καινούργια δύναμι να κυλάει
στις φλέβες της και άφηνώντας τις συμβό-
λες τών γιορτών, πετάχθηκε από τόν κρεβ-
βάτι της. "Ήταν πάλι εύθυμη, με μια άρ-
ση με χαρομένη καρδιά, περιτοιχημένη από
τις υπηρέτριες της, να συγυρίσει τα πράγματα
της, πρό πάντων τα υφικά της γυναικά.
Έση μερες ακόμα και θα γινόταν γυναικά
του Καμθύ. Η καρδιά της χτυπούσε θερ-
μή σ' αυτή τη σκέψη. Οι δοκιμασίες τών τε-
λευταίων ημερών είχαν μεγαλώσει την άγ-
νη της γι' αυτόν τον δύστροπο σκληρόν άν-
δρα. Ταρ που είχαν όλα περάσει, ήταν χα-
ρούμενη. Ένοιωσε, με τόν άσφαλιστό έγκριστο
της έρωτευμένης πώς και τού Καμθύ η ά-
γάπη εινε γίνει πιά θεοδία μετά την τρα-
γωδία. Και έτσι έγειλοσε σαν παιδί στα ά-
εώα περπατάματα που της έκαναν οι υπη-
ρέτριες και συλλογιζόταν ότι τίποτε πιά δέν
έχ μπορούσε να την χωρίσει από τόν κύριο
της καρδιάς της. Μόνο η Νίπητις. Άς μο-
της καρδιάς της. Μόνο η Νίπητις. Άς μο-
ρούσε να ζήσει και αυτή, και να νάνε εύθυμ-
νη. Αυτή η σκέψη την έκανε τότε - τότε
πάλι σε λίγο τη μακρινή λυπή. Έτσι περνού-
σαν οι άρες της βασιλοπύλας σ' ένα μεθύσι
σαν οι άρες της βασιλοπύλας ήρθε και η
χαρούμενη και δρον άργύρεα ήρθε και η
Άτσοσα να την βοηθήσει, γέλια νεανικά ά-
τηχούσαν στα διαμερίσματα αυτά, όπου χθές
ακούγονταν κλάματα και όπου είχαν κιάλας
ετοιμάσει τις νεκρικές τελετές.
Ένώ λοιπόν στην κατοικία της Ταχώς έ-
πικρατούσε εύθυμία τόν άσσο έξω από την
Βαβυλώνα, ο Καμθύσης έκλεισε, με τόν ά-
τίθασο του άλογου και έννοιες κι αυτός τόν
άγριο μεθύσι του κυνήγιου.
Σέ κάποια στιγμή, ο Φάνης ο Αθηναί-
ος, που ήταν και αυτός ένας από τούς καλε-
σμένους τού είπε:
— Μην ξεχάσεις, βασιλιά μου, πώς έχω
να τόν μιλήσω σοβαρά. Όποτε με διατά-
ξεις.
— Μα τόν Μίθρα, φώναξε ο Καμθύσης έ-
θιμα κέντρους πιά την περιέργειά μου. Ε-
λα, άς καθήσουμε κάτω από αυτό τόν δένδρο,
και λέγε μου τα σπουδαία.
— Θα μού επιτρέψεις να μιλήσω ελεύθερα;
ρώτησε ο Φάνης υόλιε κώθισα.

— Γιατί διατάξεις; Έκαμε ο Καμθύσης κα-
λόβολα.
— Φοβάμαι μή σε ταραξουν τα λόγια μου.
— Δέν λυσιμται εύκολα, αποκρίθηκε ο βασι-
λιάς.
— Δέν πρόκειται να λυπηθείς με τά λό-
για μου, Καμθύση. Φοβάμαι, μή θυμώσης.
— Προκαλείς την περιέργειά μου.
— Δέν ξέρω αν πρέπει να μιλήσω, είπε
ο Φάνης. Αλλά, η ελπίδα είναι άσφαλ-
τός. Αλλά, η ελπίδα είναι άσφαλτός. Αλλά, η
ελπίδα είναι άσφαλτός. Αλλά, η ελπίδα είναι
άσφαλτός. Αλλά, η ελπίδα είναι άσφαλτός.
— Απάτη είναι έθρος μου! Έκαμε ο Καμ-
θύσης και με μιας τόν πρόσωπό του σκοτεινί-
σε. Τί λές, ζέγελ! Θέλω να σκεφθής καλά πριν
μιλήσεις.
— Τό ξέρεις καλά πώς δέν λέω λόγια στον
άερα, βασιλιά! Θέλω να λούπιν με μάθης με
ποιόν έπαλοχνο τρόπο άπάτησα, και πένα
και τη μέλωσησα ούζυγό σου, την χαριτωμέ-
νη Ταχώ.
— Μα τόν Μίθρα, μιλήσε γρήγορα, έφώ-
ναξε ο Καμθύσης με ξαφνική ανυπομονη-
σία.
— Άκουσε ήρεμα, Καμθύση! Ο βασιλιάς
Άμασις της Αιγύπτου έτόλμησε να παίξει ένα
θρασύ παιχνίδι με σένα τόν κραταιό βασι-
λιά. Η βαλτική Ταχώ δέν εινε κόρη του, άν
και η ίδια έχει την πεποίθηση πώς εινε.
Κεραιούς κίστετε στα πόδια τού Καμ-
θύση, δέν θα τούκανε τόν πολλή έντύπωση. Μ'
ένα πλήτημα σκηώθηκε και άρπάζοντας τόν
Φάνη από τόν ώμο, έφώναξε:
— Είσαι τρελλός, Αθηναίε! Μα τόν Μί-
θρα, είσαι τρελλός. Ποιος θα τολμούσε ποτέ
να με άπάτησει έτσι;
— Ο Άμασις! αποκρίθηκε άνέμετος ο
Έλλη.

— Και τίνας κόρη εινε;
— Τού Άπρια, τού βασιλιά που ξεθρόνι-
σε ο Άμασις.
— Κατάρα!
Ο Καμθύσης έπήδησε στο άλογό του, και
με τρελλά κάλπασο διέσχισε τόν άσσο. Πί-
σω του έτρεχε ο Φάνης ήρεμος, περιμένοντας
πότε θα περάσει ο πρώτος θυμός τού όζυθ-
μου ήγεμόνα για να τόν πη τη συνέχεια.
Έπί τέλους σταμάτησε ο Καμθύσης τόν
τρελλό τόν κάλπασο και ρώτησε άπότομα:
— Έχεις άποδείξεις γι' αυτό που λές,
ζέγε;
— Άποδείξεις άναμφισβήτητες, βασιλιά
μου.
— Μα τόν Μίθρα, είπε, θα θανατώθεις άν
μού λές ψέματα.
— Θα πείσθεις άν ίδης τόν πιστοποιητικό που
έγραψε ο πατέρας τού Νεβέγγαρη για την
γέννησι της Ταχώς.
— Ποιος τόν έχει αυτό τόν έγγραφο;
— Ο Νεβέγγαρης ο ίδιος.
— Νά ελθ άμέσως μπροστά μου! Εφώνα-
ξε ο Καμθύσης.
Έκάζησαν πάλι κάτω από ένα δένδρο, και
σε λίγο ο Αιγύπτιος γιάτρός με τόν Κροίσο
μαζί ήρθαν μπροστά τόν βασιλιά. Ο Νεβέ-
γγαρης έννοιες με σφοδρό φόβο.
— Σήκω έπάνω, διάταξε άπότομα ο Καμ-
θύσης. Θέλω να μού πης αν ήξερες ότι η Ταχώ
δέν εινε κόρη τού Καμθύση.
— Τό ήξερα! αποκρίθηκε ο Αιγύπτιος, κυτ-
τάζοντας τόν ήγεμόνα στα μάτια.
— Και γιατί δέν μού τόν έλεγε;
— Είχα όρκισθεί να κρατήσω τόν μυστικό.
— Σέ συγχώρω, είπε ο βασιλιάς. "Ήσουν
πιστός όπλητος ως τώρα. Αλλά από σήμερα
λογίζομαι Πέρσης και νά μην τόν ξεχνάς. Διά
βασι μου, Κροίσο, τόν έγγραφο!
Με μεγάλη συγκίνησι είδένεσε ο βασιλιάς
τών Λυδών τόν πιστοποιητικό τού πατέρα τού
Νεβέγγαρη:
— Την πέμπτη ημέρα τού μηνός Θεοθ με έ-
κάλεσαν στο παλάτι. Τό έπεριμένα, έπειδή
η βασιλοπύλα έπεριμένα τοκετό. Με την θοήβειά
μου, άπέκτησε εύκολα ένα άδύνατο κοριτσάκι,
που πέθανε λίες στιγμές άφού τόν έπισαα
στα χέρια μου. Τότε ο ίδιος ο Άμασις με
ώδηγησε στο παρακείμενο δωμάτιο, όπου είδα
τό νεογνό της γυναικάς τού Άπρια, που εί-
χε πεθάνει πριν δυό μερες στα χέρια μου,
άφού άπέκτησε τόν παιδί. Ο Άμασις μού έ-
δείξε αού την εδρυστή μικρή και μού εί-
πε:
— Έμεις έχασαμε την κόρη μας και αού
τη η μικρή μένει όρφανή. Γι' αυτό, σκέπτο-
μαι να αναθάρσω αού τόν παιδί σαν δικό μου.
Αλλά ο κόσμος δέν πρέπει να μάθι τίποτε.
Γι' αυτό σε παρακαλώ να διαδώσεις ότι τόν
παιδί τόν Άπρια έπέθανε μαζί με τη μητέρα
του και ότι η Λαβήτι έγέννησε ένα γερό κο-
ριτσάκι. Αν έκτελεισης πιστά την έντολή μου
αού, θα πάρος πενήτε χιλιάδες χρυσά δαχτυλί-
δια και τόν πέμπτο αούτ του ποσού κάθε χρό-
νο, άσο της.
— Έπρωσκύνησα θεοδία και έκαμα άκριβώς
αούτ που μού ζήτησε ο βασιλιάς μου.
Αούτ εινε όλο; ρώτησε ο Καμθύσης ζο-
φερός.
— Ναι, αποκρίθηκε ο Κροίσο.
Μιά θορεία αούη έβάστασε κάμποση ώρα.
Και έξαφνα, η φωνή τού Καμθύση άκούσθηκε
βραχνή:
— Άφήστε με μόνι!

"Όλοι τραβήχθηκαν και έκύτταζαν από σε-
θαστή άπόστασι με δέος τη φυσιογνωμία τού
ήγεμόνα, που όσο έπληναι και έσοκτείναν, έ-
λες και όλοκληρο τόν άσσο είχε θουαθή από
τρόμο, λες και τά δένδρα δέ μπορούσαν να
σαλέψουν, έτσι για κάμποση ώρα δέν άκού-
γόταν ούτε άνάσα στο μέρος εκείνο. Κι' ά-
ξαφνα, η φωνή τού Καμθύση άκούσθηκε κι-
ριαρχική:
— Κροίσο!

— Έξυγώσε ο γέρος.
— Νά πώς να πης της Ταχώς, είπε ο Καμ-
θύσης έραχνά, ότι ως τόν θρόδυ πρέπει νάχθ
φύγει από τη Βαβυλώνα.
Έκοκκάλωσε ο Κροίσος. Έτραυόλε:
— Μα, βασιλιά μου... τί φταίει η δύ-
στυχη;
— Νά κάνης αούτ που σου λέω, έφώναξε
έξω φρενών ο Καμθύσης. Η μήπως νομίζεις
πως μπορώ να δεχθώ να με άπάτησουν μ' αού
τόν τόν χυδαίο τρόπο;
— Πολυχρομένε μου, είπε ο Κροίσος και
άλλοτε έουρε την όργη σου έπειδή έτόλμησε
να πώ τη γνώμη μου. Και τώρα σου την λέω,
με κίνδυνο τώας να σε θυσασεστήσω. Άνάθε
την άπόφασι σου. Η Ταχώ δέν λατρεύει, την
άγαπάς και σέ.

— Έπειτα, είπε ο Φάνης, που είχε ζυγώσει
κι' αούτος, η Ταχώ εινε η νόμιμη κληρονόμος
τού Αιγυπτίου θρόνου. Ο πατέρας της ή-
ταν ο νόμιμος βασιλιάς και τόν έξεδρόνισε
ο Καμθύσης. Σκέφου ότι υπάρχει μια εύκαι-
ρία ίσως.
— Θα συζητήσω για τόν θρόνο της Αιγύ-
πτου, άφού φύγη η Ταχώ. Πρέπει να την έ-
δούν οι Αιγύπτιοι να γυρίσει ντροπιασμένη.
Νά μάθουν την αλήθεια, για να καταλάβουν τί
ποιόν τόν βασιλιά τους. Τότε θα σκεφθώ έγώ
πότε θα τούς κηρύξω τόν πόλεμο, γιατί έδέσασ-
η Περσία δέν θα άνεχθώ αούτη την προσβολή.

— Όχι, Κροίσο, μην προπαθήσεις να έ-
μπεινής, η άπόφασις μου εινε άνέκκλητη. Η
Ταχώ νά έτοιμασθής να φύγη σήμερα κιάλα!
— Τότε, άναστέναις ο Κροίσος, να τρέξω
να προλάβω και τόν Σμέρδη. Άς την σου
δέυση αούτς τη δύστυχη, τούλάχιστον. Πώς θα
ταξιδέψω μόνι;

— Στά λόγια αούτα έπήδησε ο Καμθύσης, σαν
να τον είχε δαγκώσει φίδι.
— Είσαστε όλοι, πρόδοτες! Εφώνισε. Ο
Σμέρδης δέν θα έαναθή την Ταχώ στα μάτια
του. Όχι, ποτέ! Φύγε από μπροστά μου, γέ-
ρο! Κάνε αούτ που σου λέω... γιατί αούτη
τη φορά τίποτα, αούτε ο ίδιος ο Μίθρας δέν
θα μπορέσει να σε γλυτώσει.
Ο Κροίσος έπρωσκύνησε και έφυγε με
σκυμμένο τόν κεφάλι, και ο Καμθύσης έμεινε
σαν σκοτεινό άγάλμα πολλή ώρα κάτω από
τό δένδρο. Και έξαφνα, οι αούλικοι άκούσαν
με τρόμο τη φωνή του:
— Πού εινε ο Πρηξάσσης; Θέλω να τού
μιλήσω άμέσως!

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΔΙΑΤΑΓΗ

Ο πρρωστύτης τού Καμθύση παρουσιώσθη
κε με σέβασμό.
— Πρηξάσση, είπε/ο Καμθύσης σκοτεινός.
— Έφυγε ο Σμέρδης.
— Ναι, αποκρίθηκε αούτος.
Τόν έκύτταξε ο βασιλιάς σά μάτια και στο
τέλος είπε ψευδιστά:
— Έλα πιά κοντά... Δέν όποφωρο πιά
αούτη τη ζωή. Τώρα θα συναντηθώ με την Τα-
χώ. Ένώ έγώ θα όποφωρο, αούτη θα παρηγο-
ρηθώ στην άγκαλιά τού ώραιου νεαρού!...
Πρηξάσση, δέν μπορώ πιά να έχω τέτοιους
φόβους. Μού δηλητηριάσεις τη ζωή μου. Έλα
φώναξέ τον!

Τά χείλη τού Πρηξάσση άναδέυθηκαν πελ-
δνά.
— Δέν σε κατάλαβα καλά, βασιλιά μου,
ψιθύρισε. Ποιά διαταγή μού δίνεις;
— Κατάλαβε! Εφώναξε ο Καμθύσης έρα-
χνά. Σου λέω πώς δέν μπορώ να όποφωρο
πιά την ιδέα πώς η Ταχώ θα γίνι φίλη τού
Σμέρδη.

— Μα δέν πρόκειται να γίνι γυναικά
σου.

— Μη ρωτάς τίποτα, έκαμε ανυπόμονα ο
Καμθύσης. Κατάλαβε; Θέλω να προφθάσω
τόν Σμέρδη πριν φθάσει στην Αιγύπτο. Άν
δέν τόν προφθάσω, να τόν συναντήσει πριν
γυρίση στη Βαβυλώνα. Δέν πρέπει να ξανα-
βθ εδώ!

Ο Πρηξάσσης έπρεσε στα γόνατα και η
φωνή του άκούσθηκε ικετευτική:
— Όχι, βασιλιά μου! Μη μού αναστήσης
τέτοιαν έντολή. Στείλε με στον πόλεμο, στεί-
λε με να σκοτώσω χιλιάδες έχθρούς σου.

— Ο Σμέρδης εινε ο μεγαλύτερος έχθρός
μου... Σώπα! Έχεις γυναικά και παιδιά.
Άν τ' άγαπάς, φρόντισε να μην άφήσης τον
οίκτο να νικήση την καρδιά σου! Φύγε!...
Αούτ τόν έρεε μόνον έσύ, και έγώ. Έσύ
και έγώ θα έραμμε από τί πέθανε ο Σμέ-
ρδης. Άν τόν μάθι κανείς άλλος, θα καταλάβω
ότι έσύ τόν μαρτυρήσεις, και είσαι χαμένος.

Σηκώθηκε ο βασιλιάς και έβωσε τόν συν-
θιμα να έξακολουθήσει τόν κυνήγι.
Ο Πρηξάσσης έμεινε κάμποση ώρα άκίνη-
τος, σαν άγάλμα κάτω από τό δένδρο. Έπει-
τα μετά πολλή ώρα έκαθαλλέκε τη θόλωση
του και έγύρισε καλπάζοντας στη Βαβυλώνα.

Σ' όλο τόν όρόμο έβούζαν σ' αούτς του οί-
λου.

τρομερές λέξεις τού Καμθύση.

— Έχεις γυναικά και παιδιά...
— Όλη τού τη ζωή είχε περάσει πο-
λεμώνας για την πατρίδα τού ο Πρηξάσσης.
Δέν είχε κάμει καμμία πράξι που να ντρεπό-
ταν να την άμολογήσει. Νά σκοτώσει όμως
τώρα τόν Σμέρδη, έτσι χωρίς λόγο, χωρίς
καμμία αιτία; Τόν άγαπούσε τόν Σμέρδη,
τόν είχε γνωρίσει από μωρό παιδί...
Όταν έβρεσε στο σπίτι τόν τόν όποδι-
αχόταν τά δυό τόν άγριο με φωνές χαράς
κι' η γυναικά του τού χαμογέλασε, κρατώ-
τας στην άγκαλιά της τόν κοριτσάκι τους.
Ανατρίχασε ο Πρηξάσσης.

— Έχεις γυναικά και παιδιά!
— Η όργη τού Καμθύση θα χτυπούσε την οί-
κογένειά του, άν δέν έκτελούσε την τρομερή
του διαταγή.

— Έπρωσκύνησε σαν τρελλός στο σπίτι του
κάμποση ώρα ο Πρηξάσσης. Η γυναικά του
και τά παιδιά του τόν έκύτταν σαν σαστισμένα.
Και άξαφνα, ήρθε ένα πολεμικό μαχαίρι από
την όπλοθήκη του. Τάκρωσε κάτω από τά
ροχάκια του, και χωρίς να κυττάει ούτε τη
γυναικά του, αούτε τά παιδιά του, έφυγε σαν
κυνηγημένος.

Ο ΨΕΥΔΟΣΜΕΡΔΗΣ

Μόλις έγύρισε ο Καμθύσης από τόν κυνήγι,
ρώτησε σκοτεινός τόν Κροίσο:
— Ποιά τιμωρία έπέβληθη στον Γαυμάτα,
τόν άδελφό τού Πατιζέιθ;

— Καμμία, αποκρίθηκε ο βασιλιάς των
Λυδών. Έλπίζει στην έπιείκεια σου.

— Και θα δειξώ έπιείκεια είπε ο Καμ-
θύσης. Δέν θα θανατώθω. Ένωσά όμως να
έκτελέσθω άμέσως η τιμωρία που τόν έπιεί-
κω: Έπειδή η όμοιότης του με τόν άδελφό
μου εινε έπικινδυνή και ο χαρακτήρας τού
Γαυμάτα έπιπόλαος, να τού κοπούν τά δυό
αούτα. Η παραιόφωσις αούτη τού κεφαλιού
του θα έμποδίζει καμμίαν άπάτη εκ μέρους
του στο μέλλον.

Τόν έκύτταξε με έκπληξι ο Κροίσος. Άλ-
λά ήσαν τόσο αούστη η φυσιογνωμία τού
Καμθύση, ώστε δέν έτόλμησε να πη λέξι κι'
έφυγε από τόν δωμάτιο.

Σέ άρκετην ώρα έγύρισε και είπε ότι η
τιμωρία είχε έκτελεσθής και ότι ο τραυματίας
ρωτούσε αν εινε έλεύθερος τώρα να φύγη.
— Όχι! αποκρίθηκε ο Καμθύσης, θα
μείνι κρατημένος ώσπου να διατάξω έγώ
να φύγη.

Το σιγηνητακι σας του ένος ΛΕΠΤΟΥ

ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ ΠΟΤΟ

Ο κ. Σάωτος Μτεκρούλας δέν παραδεχό-
ταν με κανένα λόγο πώς ήταν ποτέ δυνατόν
να υπάρχει κι' άλλος στην Έλλάδα, που να
καταλαβαίνει όπως αούτος, μονάχα από
τη γεύσι, τί μάρκα και πόσην χρονών έ-
ταν τόν κρασί που θα έβαζε στο στόμα του.
Οι φίλοι του, που τόν άκούσαν τόν έπα-
ναλμαβήνη τακτικά δέν έβάστασαν κάποτε
και τού έρωτησαν να στοιχηματίσουν έπα-
να στο ζήτημα αούτο. Ο κ. Μτεκρούλας
έδέχθηκε προθυμάτα και τότε οι φίλοι
του, άφού τού έδωσαν ένα μαντήλι στα μί-
τια, έφεραν ένα μπουκάλι κρασί, έγέμισαν
ένα ποτηράκι και τού έδωσαν να τόν πιή
ρωτώντας τί κρασί εινε αούτο.

— Σαντορινιώ. Είκοσι χρονών κρασί,
αποκρίθηκε άδιστακτα ο κ. Μτεκρούλας.
Τό είχε θρή! Τού προσφεραν τότε άλλο
ποτήρι.

— Κι' αούτο;
— Μοσχάτο, Κρήτης. Δεκαπέντε χρονών!
Τού προσφεραν άλλα έφτά ποτηράκια γε-
μάτα διαφορετικά κρασιά, μα ο κ. Σάωτος
σε κανένα δέν έπεσε ζώ, και οι παρισταμέ-
νοι έτοιμαζόνταν να τού λύσουν τόν μαντήλι
από τά μάτια άφού είχαν χάσει τόν στοί-
χημα, όποτε...

— Σταθήτε! φωνάζει άξαφνα κάποιος
από την παρέα. Θα τού δώσω κι' έγώ να
πιή ένα κρασί, να δούμε αν θα καταλάβη
τι μάρκα εινε.

Συγχρόνως ο κύριος δήθηκε μια στιγμή
από τη σάλα και έγύρισε σε λίγο κρατώ-
τας στα χέρια του ένα ποτήρι, που έπλη-
σίσε άμέσως στα χείλη τού κ. Μτεκρού-
λας.

Ο κ. Σάωτος όμως, τη φορά αούτη, τά
έχασε. "Ήμια μια γουλιά και δεύτερη και
τρίτη, άδειασε όλο τόν ποτήρι, έπλάτανε
κάμποσο τη γλώσσα του. Έβλεπε άλλο-
τόσο τά χείλη του και, τέλος, σηκώθηκε ά-
πελπισμένος και έδήλωσε στην όμηγυρι
ντροπιασμένος:
— Όμολογώ ταπεινότητα, πώς δέν ξέρω
τί πράγμα εινε αούτο. Πρώτη φορά στη ζωή
μου άόξα τόν στόμα μου τέτοιο πιστό!...

— Τό ήξερα! αποκρίθηκε τότε σκαμμέ-
νος στα γέλια ο φίλος του. Εινε... καθώς
ρό νεράκι!.

ΣΟΝΑΘ

Πρωσκύνησε ο Κροίσος και έκανε να φύ-
γη. Ο Καμθύσης όμως τόν έσταμάτησε, λε-
γοντάς του:
— Έξέτελεσε τη διαταγή μου; Είπες στην
Αιγύπτια ότι πρέπει να φύγη ως τόν θρόδυ;
Ο Κροίσος τόν έκτύπησε στα μάτια.
— Όχι, Καμθύση, αποκρίθηκε. Η πείρα
με έδίδαξε πώς δέν πρέπει να είμαστε
υπερβολικά πρόθυμοι να έκτελούμε διαταγές
που μάς δίνονται σε ώρα θυμού.

— Είσαι θρασύς! έφώναξε ο βασιλιάς.
Μα τόν Μίθρα, δέν ξέρω τί με κρατεί;...

— Από τόν με σκοτώσεις; Έκαμε ήρεμα
ο παλιός βασιλιάς τών Λυδών. Νά σου πώ
έγώ. Σέ κρατεί ο φόβος πώς την άλλη στή
γυμν θα μετανοιώσης. Έτσι και τώρα, όταν
φύγη η Ταχώ, θα μετανοιώσης. Τό ξέρω κα-
λά, βασιλιά μου. Γι' αούτ ένόμισα ότι σε
όπληρω πιά όταν δέν είπα τίποτα ακόμα
στη μνηστή σου.

— Είμαι ο πιά δυστυχισμένος άνθρωπος
τού κόσμου! έδόγγηξε με ξαφνικό έξασμα
τόν ο Καμθύσης. Μια φορά και έγώ στη
ζωή μου άγάπησα, μια γυναικά, την Ταχώ,
και οι θεοί με άνοηκάσαν να την άπαρηγο-
μιά. Μια φορά στή ζωή μου έννοιες σθεασμό για
κάποιον άνθρωπο για σένα, Κροίσο, και θέ-
λω να μού δείξης ότι δέν είσαι άξιος της
έμπιστοσύνης μου.

— Και όμως δέν έβόλασες με τόν Βίσχεν.
Καμθύση, που δέν έδιάσθηκε να με θανα-
τώσει.

Τό αίμα ανέθηκε στα σκοτεινά μάγουλα
τού βασιλιά. Αποκρίθηκε με όργη και στενο-
χώρια:
— Δέν έχει καμμία σχέση αούτο...

— Έπειτα έδιστασε μια στιγμή και έξαφνα
άναστενάζοντας θορύβη, έφώναξε με ύφος
που δέν έπιδεχταν αντίρρηση:
— Κροίσο, αν έβλεψα να σε λογαριάζω
φίλο μου, πηγαινε άμέσως να έκτελέσης τη
διαταγή μου!

— Άποφάσισες όριστικά; ρώτησε πάλι
ο Κροίσο.

— Ούχι. Ο Μίθρας ο ίδιος θα με κινή ν'
άλλάξω γνώμη. Άν κρατήσει την Ταχώ, εινε
σά να δέχωμαι τη θανάσιμη προσβολή που
ρά ν' άφροδύνα στην περιτομή κίνησι
τού άνεμου.

Τό άρως που έπικολούθησαν, ήμισσε
τό παλίνυνο τών κομάτων. τότε, γλαστρώ-
τας στην όργη άδύνατο και πότε άναείοναν
τας σε πανήγυρη άφροδύνα θούα, που
μας έξανακίνησαν ίσως τά σύννεφα σαν
μας έξανακίνησαν ίσως τά σύννεφα σαν
μας έξανακίνησαν ίσως τά σύννεφα σαν

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΗΝΥΜΑ
Ο ήλιος ήταν μέσ' στη μέση τού ούρα-
νου, όταν άποφάσισε ο Κροίσος να παή
να φέρη στην Ταχώ τόν τρομερό μήνυμα. Η
μνηστή τού Καμθύση έδοκίμαζε τη νυκτική
ρορεία τού εκείνου τόν μεσημέρι. Σκέψεις, γο-
νιτιστές γύρω της, την έσυρούσαν, την έ-
σπύλιαν και έφωτιζαν από τόν ένθουσιασμό
τούς για την όμορφιά της.

Η Ταχώ έννοιες την καρδιά της να φου-
σκών από έντύχη.

Όταν της άνηγγείλαν ότι την ζήτηί ο Κροί-
σος, έκοκκάλισε από ευχαρίστηση, και με κά-
ποια κοριτσιώτικη φιλορέσκεια τού έμψυσε
πώς θα τόν δεχθώ άμέσως, με τά υφικά της,
για να μην τόν κινή να περιμένει.

Ο βασιλιάς τών Λυδών έκοκκάλωσε όταν
την είδε στολισμένη νύφη, να τόν όποδέχεται
με γλυκό χαμόγελο.

— Πατέρα μου, είπε η Ταχώ, με τόν γλυ-
κό όνομα που έσυνήθισε να τόν προσφωνεί, μή
με κοροιδέσης που στολιστήκα νύφη πέντε
μερες πριν από τόν γάμο μου. Οί κοπέλες
αούτες — και έδειξε τις σκλάβες — μού εί-
παν πώς εινε άπαραίτητο.

Ταχώ, έχω να σου μιλήσω σοβαρά,
την έκοψε ο Κροίσος γιατί έννοιες πώς δέν
θα σκετούσε άλλο να έλέπη την άθάα της
χαρά.

Η βασιλοπούλα όμως ήταν πολύ εύτυχής
για τόν προσέχη να τόν ψυχολογήσει. Γι' αού
τόν έρωτησε εύθιμα:
— Θέλεις να δώσω τις σκλάβες μου; Η
μπορούς να έξακολουθών την δουλειά τους;

— Έγώ να σου μιλήσω σοβαρά, σου εί-
πα, έπανέλασε ο Κροίσος με φωνή τόσο ήλιμ-
μένη που η Ταχώ, σαν να φοβήθηκε, τόν έ-
κτύπησε άνησυχά.

— Ένα νεύμα της, έξαφανίσθηκαν οι γυναι-
κες. Μόλις έκλεισε η πόρτα πίσω τους, είπε
η βασιλοπούλα:

— Τό πρόσωπό σου εινε σοβαρό, Κροίσο,
και όμως δέν μπορώ να φαντασθώ πώς θα
μού έρεε καμμία κακή είδηση.

— Ταχώ, είπε ο Κροίσος θλιμμένος, Άν έ-
ξηράτεις από μένα άσπράσμα τόν όρόμο της
ζωής σου με λαλούσεις. Είσαι μια ψυχή εύγε-
νική και έξέλιξε σε ζήσης μέσα σ' ένα δεινρό
ευτυχίας. Οι θεοί όμως εινε σκληροί καμμία
εύτυχίας, άκριβώς με τούς ανθρώπους που έχουν
τόν περισσώτερο δικαιοσύνη στην εύτυχία.

Η βασιλοπούλα έγνώρισε. Τά μάτια της
που άσπράσαν γλαστάρ, έσκοτεινίσαν με
μιάς. Έκάζησαν, σαν να έβγαιναν τά γόνατα
της και έρεε μια άουδή, σαν τόν άνδρω
που που κάποτε κάποιον χτύπησε τρομερό. Έ-
πετα ρώτησε σιγά:

— Τί έχεις να μού πης, Κροίσο; Έλα, μή
διατάξεις. Από τόν ύφος σου καταλαβαίνω πώς
θα εινε κάτι τρομερό. Κανένα κακό μήνυμα
από τόν σπίτι; Ήρθε ταχυδρόμος; Πέθανε η
Νίπητις;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια...

3.- ΝΥΧΤΑ ΓΩΝΙΑΣ

Όταν ο Γάλλος πλοίαρχος τού "Φούλ-
των" — ένας καλός καλός γερο θαλασ-
σινός — άντελήφθη, ότι η Φιλίττα και
έγω ήμασταν οι μόνοι Ευρωπαίοι από τούς
έπίδαιτες, μας έκάλεσε πρόχαρτα στη γέ-
φυρα τού γέριου καραβιού του, όπου και
περάσαμε συζητώντας άρκετες άρες.

Επληρώσαν μεσάνυχτα και η άπλώς έλα-
φρά ταραγμένη έως εκείνη τη στιγμή θα-
λασσα άρχισε να φουρτούναζε ξαφνικά
ένω ο άνεμος που έσυνόδευε τόν φουρτού-
νισμα αούτ έκαμε τά έξαρτήματα τού
πλοίου μας να τρίζουν.

Προηγουμένως κυκλώνας, έμοιμούρι
σε μέσα στα δόντια τού ο πλοίαρχος, κυτ-
τάζοντας την πυξίδα.

Και δέν έγελάστηκε. Ποτέ μου όμως δέν
μπορούσα να φαντασθώ αούτ που έπικολού-
θησε. Με τόν πρώτο έξασμα τού κυκλώ-
νος, που πραγματικά μάς άρπασε λίγο με-
τά τά μεσάνυχτα, τά περτάτα καταρτί-
σθηκαν σαν γουλιά και η μανιασμένη θέ-
λασσα μήκη μέσα στο κύτος και έβουσε
τη φωτιά τών κανονιών.

Τρομαγμένη η Φιλίττα στριμώχθηκε κον-
τά μου και σφιγγόντας μου τόν χέρι, εί-
πε ψευδιστά:
— Και τώρα;

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΘΕΑΤΡΟ

‘Ο απέραντος άνθρωπος

ΕΓΩΪΣΜΟΣ

Υπό ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(‘Εκείνη κι’ ‘Εκείνος σιωπούν στην πιο ευχλωπή ονειροπόλησι. Γύρω τους, στη μισοφωτισμένη άπο τους ηλικιωμένους ιδιοκτήτες της δίσκουας, όλα σιωπούν. Είπα, σ’ ένα σέβονται την άποψη τη ηρεμία της σιγής τους. ‘Υστερα, σ’ ένα, άπαλλά, η φωνή της έρχεται να διακοπεί την ηρεμία, χαμηλόφωνη όμως κι’ άχνη — κάτι σαν συνέχεια της σιγής.)

ΕΚΕΙΝΗ: Καί μ’ αγαπάς, καί σ’ αγαπώ καί αγαπιόμαστε. Νά! Τόσον καιρό παραφύλαγε μέσα μου το μεγάλο ξεσπάσμα καί τώρα βρήκε την ευκαιρία να εκδηλωθώ, σαν όρμητικός χείμαρρος λατρείας... Αγαπιόμαστε. Καί νομίζω πως η αγάπη αυτή είναι τόσο μεγάλη, τόσο ξεχωριστή καί τόσο απέραντη, που καμιά άλλη αγάπη επάνω στη γη δέν τη φτάνει...

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαμογελάει μ’ επιείκεια): Καί κάνεις, άπλουστα, λάθος...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: ‘Η αγάπη είναι κάτι υποκειμενικό. Το ‘ίδιο κι’ η βαθμολογία της, ή ‘έντασις’ της, να πούμε, αν θέλωμε να μεταχειρισθούμε για την αγάπη τη φρασεολογία που θα έμεταχειριζόμαστε για τον ήλεκτρισμό, καί να την μετρήσωμε με κιλοβάτ. ‘Ολοι επάνω στη γη πού δέχονται το θείο δώρο της συγκινήσεώς της, παθαίνουν την ‘ιδίαν αυταπάτη: Νομίζουν πως αγαπάνε μόνο αυτόι στον κόσμο καί ότι το έρωτικό τους θερμόμετρο έχει φθάσει το ανώτερο όριο της βαθμολογίας του. ‘Ενώ δέν είναι έτσι. Αυτό αποτελεί έντυπωση καί όχι κατάσταση φυσιολογική καί είναι διακλαδώσεις να πούμε του μεγάλου έγωΪσμού που έκπορεύεται από την ανθρώπινη ύπαρξη. Το ‘θανόντος έμού, γαία πυρί μιχθήτα!’ είναι μία από τις ‘έκδηλώσεις του ανθρώπινου έγωΪσμού. ‘Υπάρχουν όμως οί άλλες, απειρες, όπως, νά, αυτό: Τίς προσωπικές μας έντυπώσεις τις θεωρούμε καθέννας άνθρωπος με γαλύτερες, ισχυρότερες, από σίτες στους άλλους. ‘Ενώ, άπλουστατα, κι’ έμεις κι’ οί άλλοι ζούμε, αγαπούμε, υποφέρουμε, χαίρομαστε, κλαίμε, γελάμε, με τον ‘ίδιον απαράλλακτο καί αναλλοίωτο ανθρώπινο τρόπο.

ΕΚΕΙΝΗ: ‘Ωστε θές να πής ότι καί άλλοι άνθρωποι αγαπιούνται σαν κι’ έμεις; ‘Ότι κι’ άλλες άτυχίες πησιάζουνε τη δική μας;

ΕΚΕΙΝΟΣ (της χαϊδεύει τὰ μαλλιά): Μά είναι δυνατόν, να συμβαίνει άλλοις;

ΕΚΕΙΝΗ: Καί το πιστεύεις σοβαρά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: ‘Αν το πιστεύω. Κι’ όχι μόνον άνθρωποι: Σκέψου κι’ εσύ λίγο καί θα συμφωνήσας μαζί μου. Αυτή τη

στιγμή που έμεις δρισκόμαστε άγκαλιασμένοι σε μια σκιερή γωνίτσα της ‘Αθήνας, που είναι ένα μέρος της ‘Ελλάδος, που αυτή πάλι είναι ένα τμήμα της Εύρώπης, κι’ αυτή τέλος άπο τελεί ένα κομμάτι καί όχι βεβαία το μεγαλύτερο της γης, συλλογίσου επάνω σ’ αυτόν τον πλανήτη πόσα έντομα, πόσα ψάρια, πόσα θηρία, πόσα πουλιά δε γράφουμε με τὰ φτερά τους, με τὰ δόντια τους, με τὰ κελαϊδήματά τους, τις ‘ίδιες έρωτικές σελίδες που γράφουμε καί μείς με τον δικό μας έρωτα, χαμένοι σε μια γωνία του άπειρου... Συλλογίσου πόσα περπατά καί άπτερα, σπονδυλωτά κι’ άσπόνδυλα, καί θηλαστικά, την ‘ιδία αυτή στιγμή, καθωρισμένη με τη μεγαλύτερη ακρίβεια άπ’ τον μεσημβρινό του Γκρήνουιτ, παλαίουνε άβουλα κι’ έτεροδύναμα πλάσματα στα χέρια της φύσεως,

για την διαίωνισι του είδους. Παραμέρισε την παρθένα βλάστησι της ζούγκλας, πέταξε έως τὰ σύννεφα καί κατέβα ως τ’ ανήλια άκεάνεια βάθη, για να παρακολουθήσης, ‘ίδιο κι’ απαράλλαχτο με το δικό μας στη βάση, διαφορετικό μόνον στις έκδηλώσεις του, τον ριόνιον ‘Ερως. ‘Η τίγρις που όλισθαίνει ανάμεσα στα ξερά κλαδιά του δάσους, έχει χορτασμένο πολλές φορές το ένστικτο της πείνας, ποτέ όμως το ένστικτο του έρωτα. ‘Είναι έτοιμη να μουγκρίση από θρίαμβο στην εμφάνισι του έτεροφύλου της καί να διαίωνιση το είδος της επάνω στη γη, με μίαν έρωτικότατη περίπτωσι επάνω στην πρωτόγονη πασάδα της τροπικής βλαστήσεως. ‘Ο άητός, ανοίγοντας τὰ καταπληκτικά φτερά του στα ύψη του γαλαξίου άπειρου, τρέχει, πετάει προς το ταίρι του, που τον περιμένει στους γκρεμούς των βουνών, για να του χαρίση την έρωτική λαχτάρα. Καί κάτι παρόμοιο επαναλαμβάνεται μέσαστις θάλασσες, σ’ α διαφορότροπα φωτισμένα από την άπορρόφησι ώρισμένων χρωμάτων του ήλιακού φάσματος βάθον, εκεί όπου το κύμα παίρνει στην άφρο την καινούργια ζωή καί την φέρνει προς την γονι

μοποίησι, σαν πρόθυμος μεσάζων του θαλασσινού έρωτος. Το ‘ίδιο, στο τέλος, κάνει κι’ η πεταλούδα, που γεννιέται καί πεθαίνει, με προορισμό της να μεταφέρει μονάχα ανάμεσα άπ’ τις πολυχρωμίες των βελουδένιων φτερών της, τον σπόρο της καινούργιας ζωής, από λουλούδι σε λουλούδι. ‘Όλα αυτά όντα, άσκεφτα, όρμήφута, με το ένστικτο για κίνητρό τους, γίνονται όργανα σά χέρια του μεγάλου κι’ άόρατου Δημιουργού, που έναν σκοπό του έχει τάξει: Τη διατήρησι της ζωής επάνω στη γη, τη γέννησι καί νοούργισιν υπάρξεων στη θέσι αυτών που εξαφανίζονται. Γιατί, έμεις θ’ άποτελούσαμε εξαίρεσι στον κανόνα; Κοινά πλάσματα της δημιουργίας, θα ήθαμε να παίξωμε τον κοινόν ρόλο. Να πιστέψωμε πως είμαστε πρωταγωνιστάι, ενώ πρωταγωνιστάι δέν υπάρχουν, πει

ρά μόνο κομπάρσοι, ή να πιστέψωμε πως ό έρωτάς μας είναι μοναδικός, ενώ επαναλαμβάνεται σε άμέτρητα δισεκατομμύρια άλλων όμοίων περιπτώσεων είναι, νομίζω, άδικαιολόγητος έγωΪσμός.

ΕΚΕΙΝΗ: Ούφ! Με ζάλισες, με πονοκεφάλιασες, με σκότισες! Σου είπα μια κουβέντα, κι’ εσύ βρήκες άφορμή να μου κάνεις μάθημα φυσικής, έρωτικής φιλοσοφίας, καί ξέρω κι’ εγώ τί άλλο. Πάψε, γιατί μου χάλασες το κέφι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει): ‘Ελα, έλα... Μην κάνεις έτσι... ‘Η αλήθεια σκοντάφει πάντα επάνω στο αίωvov αυτό άνθρωπινο ‘Εγώ καί προκαλεί ένόχλησι καί αγανάκτησι.

ΕΚΕΙΝΗ: Ξανάρχισες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: ‘Ετελείωσα... (Σιγά). ‘Ας πούμε πως ό έρωτάς μας είναι μοναδικός, πως είμαστε τὰ μόνα έρωτευμένα πλάσματα επάνω στη γη, καί πως τὰ σμιγμένα μας κεφάλια στεφανώνει μοναδικός κι’ ‘ίδιος έρωτας. (‘Ακόμα πιο σιγά). ‘Ελα... Δός μου τὰ χείλια σου...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ (Εικόν: Σ.τ. ‘Ορφανίδη)

Παράξενη ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

ΕΥΘΥΜΟ ΣΚΕΤΣΑΚΙ

— Με συγχωρείτε, κύριε καί θηητά, είπε ό κύριος Λίζου μπαινοντας με την γυναίκα του στο γραφείο του διασημού φρενολόγου. ‘Η γυναίκα μου δέν αισθάνεται τον έαυτο της τόσο καλά. Για κυττάξτε, σάς παρακαλώ...

‘Ο διασημός φρενολόγος έστρεψκε με προθυμία προς την κυρία που είχε θβάλει εν τώ μεταξύ τη γυναίκα της.

— Καθίστε, σάς παρακαλώ, κυρία μου, καί πείτε μου τί αισθάνεσθε.

‘Η κυρία άφησε έναν βαθύ στεναγμό, σωριάστηκε στον ντιβάνι καί δέν άπληντο. Μόνο έπιασε το κεφάλι της καί τάσφιζε δυνατά, σαν άπελπισημένη.

— Προς Θεού, κυρία μου, μή χάνετε την ψυχραιμία σας. ‘Ετσι θα χειροτερέψετε. Πείτε μου τί αισθάνεσθε.

— Δέν ξέρω, δέν ξέρω, άπληη, τής η κυρία Λίζου. Κόπαστε μου ώθω ότι τὰ νεύρα μου σπάζουν.

— Πονάτε πούθενά;

— Δέν ξέρω... ‘Ισως εδώ: στο κεφάλι. Νοιώθω το μυαλό μου να πάω να σάς το πώ; Δέν ξέρω!

‘Ο διασημός φρενολόγος έστάθηκε θαθεία συλλογισμένος. ‘Επειτα σηκώνοντας άπότομα το κεφάλι έκύτταξε όν κύριο Λίζου στα μάτια.

— Αυτό είπες είπε τέλος. Είπε μια περιπτώσις πολύ άνησυχητική.

— Δηλαδή; έκανε ό συζυγός της κυρίας.

— Πρόκειται περί υπερβλυσμού μετρίας είπε σοβαρά ό γιατρός.

— Πως το είπατε; έμουρμούρισε ό κύριος Λίζου γουρλώνοντας τὰ μάτια.

‘Ο γιατρός δέν άπληντο άμέσως. Σηκώθηκε καί άρχισε να έη ματίξη νευρικά μέσα στο γραφείο του.

— Σας άρέσει η μαγιονέζα; έρώτησε μετά, άπότομα.

— Ναι, φοβερά! έκανε ό κύριος Λίζου. ‘Αλλά τί σχέση έχει;

— Θα σάς πώ: ‘Ας υποθέσωμε ότι βρισκόσαστε σ’ ένα μέρος όπου δέν υπάρχει μαγιονέζα. Τι θα σκεπτόσαστε διαρκώς; μαγιονέζα, μ’ άρέσει η μαγιονέζα, τρέλλομαι για την μαγιονέζα. καί αυτό θα εξακολουθήση για καμιά δεκαριά μέρες, έως που θα τρελλαθήτε. ‘Ετσι λοιπόν καί η γυναίκα σας θα είδε κάποιο άντικείμενο καί τώρα την κυνηγού ή σκέψις ότι πρέπει να τ’ άποκτήση. Κι’ αυτό γίνεται χωρίς να το ξέρη.

— Καί πως θα μάθωμε ποιό είναι αυτό το άντικείμενο; έρώτησε ό κύριος Λίζου.

— Δέν ξέρω, άπλητησε ό γιατρός, όπως δέν το ξέρει καί η κυρία σας. Θα το μάθωμε όμως. ‘Εφόρσε της κυρίας ένα νικελίο θροαχίολι που συνδέεται με λεπτό σύρμα με άκουστικά που τὰ θαλε σ’ α’ αυτά του καί άρχισε να λέη:

— Γούνα... τσαντάκι... δίσκος... αυτοκίνητο... τουαλέτα... διαμάντι... Ναι! άκουσα ένα τίναγμα. Αυτό είναι! Μόλις έπρόφερα τη λέξι διαμάντι, η κυρία σας έσκιρτησε.

— Καί τί σημαίνει αυτό; — ‘Ότι η κυρία σας είδε κάποιο διαμάντι καί το θέλει. Για τὰ παρακάτω φροντίστε έσείς. Καλημέρα σας.

Μετά μίαν ώρα, χτυπούσε το τηλεφώνον του διασημού φρενολόγου.

— Έμπρός! ‘Α, έσείς είσθε κυρία Λίζου. Λοιπόν, τὰ καταφέρατε; ‘Ωραία περίφημα! Μεγάλο σαν φουνοούκι... καί το π’ ήσω σε άκείως; Ναι, έβασα... ‘Οχι, έά, δυο χιλιάδες για μένα είναι λίγα. Δέν είδατε πόσο κουράστηκα; ‘Ας κάνωμε πέντε χιλιάδες, καί θα είμαι πάντα στη διάθεσί σας. Ναι, ευχαριστώ... Καλημέρα σας, κυρία μου, τὰ σέβη μου.

ΠΕΛΛΙΚΑΝΙ

Ο Αίολος άνοίγει την πόρταν της τεραστίας σπηλιάς του, όπου κρατούσε δεμένες τις καταιγίδες καί οι άνεμοι, σαν μανιασμένους στρατός, όρμουν άπό την ανοιγμένη έξοδο καί συγκλονίζουν τους κάμπους. ‘Ο Εύρος, ό Νότος καί ό τρικυμιώδης λήψ ριχθήκαν επάνω στην θάλασσα, την οποία άνακατεύουν όλοκληρη μέχρι πυθμένος καί κυλάνε προς τις άκτές καταπληκτικά κύματα. ‘Ακούγονται έπειτα κραυγές άνδρών καί τριγμός σχοινιών. Τά σύννεφα ξαφνικά, άρπάζουν τον ούρανό καί την γην άπ’ τὰ μάτια των Τρώων που ταξιδεύουν καί ζοφερή νύχτα ξαπλώνεται επάνω στη θάλασσα. ‘Ο ούρανος βροντάει, το στερέωμα λάμπει από τις συχνές αστραπές, κι’ όλα προημύνουν την άναπόφευκτη καταστροφή.

‘Ο Αινείας, ό ήρωϊκός σύμμαχος καί γαμβρός του Πριάμου, ό οποίος πηγαίνει μ’ έναν όλοκληρον στόλον καί στρατόν φυγάδων, να βρή τον τόπον όπου θα ίδρύση το βασιλείον του καί καταστρεψαν οί ‘Ελληνες μαζί μ’ όλην την Τροία, ό ώραιος άνδρας της Κρέουσας, γιός του ‘Αγχιόη καί πατέρας του ‘Ιούλου ‘Ασκανίου, τρομαγμένος αυτός ό άτρόμητος, άνασκήνεται τὰ χέρια καί άναστενάζει άναφώνοντας το παράπονον του προς τους θεούς, που δέν έσκοτώθηκε κι’ αυτός σαν τον ‘Εκτορα, μπροστά στα πύργια τείχης, αλλά έκαφενδονίσθηκε στον άγριον πόντο να γινή βορά των ψαριών.

‘Η θύελλα που έεσκήωσε ό μανιασμένος δορρήας χτυπάει αντίθετα το καράτι καί άνυψώνει τὰ κύματα έως τ’ αστέρια. Σπάζουνε τὰ κουπιά, γυρίζε τὰ πλώρη καί παρουσιάζει τὰ πλευρά στα νερά. Κυλάει θεόρατο ύγρο βουνό καί άλλα καρδία τρίζουνε άνεβα σμένα στην κορυφή των κυμάτων, άλλα άντικρύζουνε μέσα άπ’ τ’ όρθάνοιχτο στόμα τους τον άμυδρόν πυρμένα καί άλλα καταβροχθίζονται εις το πέλαγος. Φαίνονται εδώ κι’ εκεί άνδρες που κολυμπούνε άνα την απέραντη θάλασσα όπλα, σανίδες καί Τρωϊκοί θησαυροί πλέουν επάνω στα νερά καί το πάν συγκλονίζεται. ‘Εν τούτοις ό Ποσειδών, ό θεός της θαλάσσης, έννοιασε ότι ταρσανόταν εκείνη με τρομερό μκηθμό, ότι εξαπολύθηκε καταιγίς καί ότι τὰ νερά χύνονταν άπό τον πυθμένα προς τὰ ψηλά. Δυνατά θυμωμένος, άνασήκωσε το μεγαλόπρεπό του κεφάλι επάνω άπ’ της θάλασσας την έπιφάνεια καί έρριξε ματίες εις το πέλαγος καί διατάσσοντας τους άνέμους, που χωρίς την θέλησί του είχανε ταράξει το ύγρο του βασιλείου, να φύγουνε γρήγορα, ήρμησε τη φουσκωμένη θάλασσα, έδωξε τὰ συγκεντρωμένα σύννεφα καί παουσίασε πάλι τον ήλιο.

Καί ό στόλος του Αινείου, καταπτοημένος άπό το μεγαλείον της αντίθεσεως, εξακολούθησε το ταξίδι του, το επικίνδυνον πάντοτε καί μετά πολυχρόνιες περιπέτειες έφθασε τέλος στην ‘Ιταλία, όπου άποβίβασε το φορτίο του. ‘Ο Αινείας, άπο μερικά δωδόμενα, είχε κρίνει πως εκεί ήθελεν οί θεοί να ίδρύση την πρώτη πόλι του νέου

ΤΑ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΥΡΥΑΛΟΣ

του βασιλείου. Καί οί κατάκοποι ποντοπόροι δγήκανε στην ξηρά.

‘Αλλ’ άμέσως έφθασε στις μεγάλες πόλεις της χώρας, η Φήμη, άπό την οποία κανένα άλλο κακό δέν εινε ταχύτερο, μεγαλώνει άπ’ την εύκνησία της καί δυναμώνει έρόσον προχωρεί. ‘Ενώ στην άρχή εινε μικρή άπό φόβο, σε λίγο ύψωνεται έως τις αύρες καί ενώ πατάει στο έδαφος, κρύβει το κεφάλι στα σύννεφα. Ερεθισμένη ή μητέρα Γη άπό τον θυμό των θεών, έγέννησε τελευταία, όπως λένε, αυτήν την αδελφήν του Κοίου καί ‘Εγκέλαδου, των τρομερών Τιτάνων που είχαν το μισό επάνω κομμάτι τους τερατωδώς ανθρωπινόν καί το κάτω δράκοντος πελωρίον. ‘Εχει γρήγορα πόδια καί φτερά έλαφρά, εινε φρικτόν τέρας, πελωρίον, το όποιον κάτω από κάθε φτερό της έχει κι’ ένα άγρυπνο μάτι καί μια φλύαρη γλώσσα καί ένα στόμα κι’ ένα αυτί, που βλέπουνε, μιλάνε καί ακούν όλα μαζί, τρομερό να το είπης. Την νύκτα πετάει μεταξύ του ούρανού καί της γης σφουρίζοντας στο σκοτάδι καί δέν κλείνει τὰ μάτια στον γλυκόν ύπνο. Την δε ήμέρα καθεται σκοπός ή στην κορυφή της πιο μεγάλης στέγης ή στους ψηλότερους πύργους καί φοβίζει τις πόλεις, έπίμονος άγγελος του πλάστου καί του φυέτικου, όπως επίσης καί τ’ αληθινού.

‘Η Φήμη άνετάραιε τους λαούς καί τους φόβισε ότι φθάσανε μακρυνοί κατακτητάι, αλλά ό Αινείας έστειλε έκάτο έκλεκτούς με δώρα στον βασιλέα Λατίον, να ζητήση την άδεια για να κτίση κι’ εκείνος όχι μόνον σ’ αυτό συγκατατέθηκε, αλλ’ άκόμη καί να του δώση γυναίκα την πανέμορφη κόρη του Λαβινίαν, την όποιαν είχαν ζητήσει όλοι οί βασιλείς, καί μεταξύ αυτών ό άραιότερος όλων καί ισχυρότερος Τύρνος, ήγεμών της ‘Αρδέας, τον όποιον ιδιαιτέρως έννοιασε ή βασίλισσα ‘Αμύκη. Θεία φαινόμενα είχαν υποδείξει στον βασιλέα, πως έπρεπε να την παντρεύη με ξένον, καί ό ώραιος Αινείας, κατ’ τη γνώμη του, ήταν εκείνος, για τον όποιον έμίλησαν οί χρησμοί.

Στο άκουσμα της είδήσεως ότι έπρόκειτο να χάση την έκλεκτή της καρδιάς του, ό Λαυρέντιος Τύρνος, τρελλός άπό ζήλεια καί αγανάκτησι, άναζητάει τους κεραυνούς για να πλήρη τον ξένον. Κηρύσσει τον πόλεμον κατ’ του βασιλέα Λατίον καί καλεί την νεότητά εις τὰ όπλα, ενώ ή βασίλισσα περιφέροντας σαν μαινας την ώργισμένη της ύπαρξι, έξορκίζει τους λαούς να πολεμήσουν τους Τρώας. Οί ισχυρότεροι ή γεμονες τρέχουν εις εζήθειαν τον Τύρνον. ‘Ο Βένυλος στέλνεται στο ‘Αργος να ζητήση άπό τον Διομήδη δόθειαι. οί λαοί ταράσσονται, γιατί ό ‘Α.

σκάνιος έσκότωσε στο κυνήγι μια ιερή έλαφον τους καί ό Αινείας, άνησυχος, έπήγε στην πόλι Παγλάντιον, παρουσιάσθηκε στον βασιλέα Εύανδρον, που βρισκότανε σε διαρκή έχθραν με τους Λατίνους καί θυμίζοντάς του ότι κατηγόνοτο καί οί δυο άπό την ‘ιδία οικογένεια, του ζήτησε να του δώση βοήθεια, πράγμα στο όποιον εκείνος συγκατατέθηκε.

‘Αλλ’ ενώ ό ποντοπόρος κατακτητής ήσυχολείτο να ξεγειρή τις πόλεις του Κορύθου, να συκεντρώση την δύναμιν των Λυδών, να συναθροίση καί όπληση άγρότες, ό γενναίος Τύρνος, επί κεφαλής των άπ’ τήτων συντρόφων του ώρμησε να συντρέψη το περιχαράκμενον στρατόπεδο των ξένων, στα πρόχειρα τείχη των όποιων έφύλαγαν άγρυπνοι οί νικημένοι μαχητάι του Πριάμου.

‘Ο Τύρνος που προηγήθηκε, σαν να πετούσε του στρατού του που εκινείτο άργά, μ’ άκοιυθαία έϊκος έκλεκτών καθολολάρηδων, ίππευόντας θρακινόν λευκώστικόν άλογο καί φορώντας περικεφαλαίαν με χρυσό λοφίον, άποραμillos στο μεγαλείον καί την όμορφία, τινάζε το δόρυ του προς τις αύρες, κάνοντας έτσι την άρχή της μάχης. Μία ίαχνη, ένας άτέλειτος αλαλαγμός, ήταν ή άπάντησις των συντρόφων του. Οί Τρώες, που είχαν την διαταγή άπό τον Αινείαν, να μη βγούνε, κατ’ την άπουσία του, άπό τὰ τείχη, ό,τι ήθελαν καί αν συνέβαινε, άχωρώθηκαν στις έπάλξεις των. ‘Οργίλος ό Τύρνος, κοιλπάει γύρω ζητώντας πέρασμα. ‘Όπως ό λύκος που ένεδρεύει στο μανδρι καί φρυάσει γύρω στο περίφραγμα ύπομένοντας τους άνέμους καί τις βροχές ως τὰ μεσάνυχτα, έτσι καί ό γενναίος Ρουτούλος καταφλογίζεται άπό θυμούς καί μανίες, θεωρώντας τὰ τείχη. Καί μην μπορώντας να μπη στο στρατόπεδο, το περιφραγμένο με προχώματα καί με τον ποταμόν, γυρεύει φωτίες άπό τους συντρόφους του κι’ άπαίει δάδα. ‘Ολη ή νεολαία όπλίζεται τότε με μαύρους πυρσούς καί δόρυμε στα πλοία.

‘Αλλά τότε, ένα έκπληκτικόν γεγονός παρουσιάσθηκε στα μάτια τους. Είδαν τὰ έχθρικά πλοία να κινούνται, ν’ άποσπώνται άπό την ξηρά, να προχωρούν έπειτα καί να παίρνουνε ακαθόριστον σχήμα πρώτον καί μορφές νυμφών της θαλάσσης σε λίγο. Οί ψυχες των Ρουτούλων, έξεπτάληξαν. ‘Ο καταφρονήτης των θεών καί δαμαστής άγρίων άλόγων, ό άκατάβλητος Μέσαππος κατετρώμαζε καί τ’ άλογά του άφηνισαν. ‘Ο ποταμός Τίδερις που άντηχούσε υπόκωφα, φάνηκε σαν να βγάλαε το πόδι του άπ’ τη θάλασσα με σκοπό να γυρίση στα πίσω. ‘Αλλ’ ό Τύρνος δέν έπτοήθηκε. Είτε γιατί θεωρούσε ως όπτική άπάτη το θέαμα, που, το προκάλεσαν οί πυκνοί καπνοί των δαδών, είτε γιατί πίστευε την δύναμιν του ανώτερη άπό κάθε θείο σημείο, παρώτρυνε τους μαχητάς του σε νέα έπίθεσι κατ’ των πεζών, άφού τὰ πλοία άπεμακρύνθηκαν. ‘Ισχυραί δυνάμεις κυκλώσανε το στρατόπεδο, να το φρουρήσουν έως

τά ξημερώματα, γιατί είχε νυκτώσει πιά. Και το πρωί θα γινόταν η έκδοσή.

Φρουρός της πύλης του στρατοπέδου των Τρώων ήταν ο Νίσος, ο δεινός στα όπλα γυιός του Υρτάκου, κι' αυτόν τον ακολουθούσε ο νεαρός Εύρύαλος, ο ώριμος νεαρός που γεννήθηκε ποτέ στην Τροία. 'Αδιάσπαστη φίλια τους ένω-νε κι' ένας διάπυρος έρωτας εφλόγιζε τις ψυχές και των δυο, να μεγαλοουργήσουν σ' εκείνη την περιπέτεια.

Τίποτα δεν είχε σταθή δυ-νατόν να πείση τον ώριμον Εύρύαλον να χωρισθί από τον φί-λον του και ν' αποφύγη τον κίνδυνον. 'Η μάνα του, που ξε-ψυχούσε γι' αυτό το λουλούδι της, αφού δεν τον έπεισε με-τά δάκρυα, τον ακολουθούσε. Καί σ' όλον αυτόν τον στρατόν μια μητέρα ήταν μαζί με τον γυιό της, εκείνη που ήθελε να του γλυκύνει τις ώρες της α-ναπαύσεως και να τον προστα-τεύη με την στοργή της.

Ο κίνδυνος του στρατοπέ-δου ήταν προφανής και μονα-δική η περίπτωση για τον Νί-σον, να διαπραγή τον πρώιμόν του ποθούσε: 'Ηταν ανάγκη να είδομαι την επείγουσα δ' Αί-νεας να τρέξη με τις έπικου-ρίες του, ποιος άλλος θα έπρε-πε να επιχειρήση το επικίνδυ-νο πέρασμα μέσα απ' τις έχθ-ρες τάξεις για να πάη να εί-δο ποιήση τον αρχηγό;

Ο Εύρύαλος στόν όποιον α-νεοκίνησε το σχέδιόν του, το έκπληκτο με ένθουσιασμόν, αλλά και δεν έκρυψε την δυσ-αρέσκεία του, επειδή έκείνος έ-σκέφθηκε να πάη χωρίς να πά-ρη μαζί του και αυτόν. Και οι δυο φιλόδοξοι νέοι, σύμφωνα τώρα να επιχειρήσουν μαζί αυτό το έγχείρημα το σωτήριον, αλλά και τρομερά επικίνδυνο, άνεοκίνησαν στο συμβούλιο των αρχηγών αυτή τους την σκέψη και ο 'Ασκάσιος, ο άνα-πληρώτης του πατέρα του, α-φού τους υποσχέθηκε πλούσιες αμοιβές, τους ευχέθηκε την έπι-τυχία, που θα έσημαινε και την σωτηρία των.

Εξεκίνησαν πάνοπλοι, βή-καν από το στρατόπεδο, πηδή-σανε τάφρους μέσα στο σκοτά-δι, είδαν κορμιά ν' αναπαύου-νται σκορπισμένα έπάνω στη χλόη και με την απόφασι ν' ανοίξουν δρόμο και να περά-σουνε, ριχθέντες έπάνω τους. Κι' όπως το πειρασμένο λιον-τάρι γκρεμίζει των παιγνιών τις μάνδρες και σπαράσσει τα πρόβατα, και ώρύεται ν' αί-μόφυρτο στόμα, έτσι έμεινον το οι δυο φίλοι, ένοπλοι στην μισοκοιμισμένων πολιορκητών.

Εκείνη την στιγμή τριακό-σιοι άσπιδοφόροι ίππείς με άρχηγόν τον Βόλσκην, περνού-σανε να πάνε να βρουν τον Τύ-ρον και διέκριναν την λάμψη της περικεφαλαίας του ώριου Εύρύαλου. Στην προσταγή του να σταματήσουν, έκείνοι δεν ά-πήνησαν, άλλ' ώρμησαν στο κοντινό βάθος, το γεμάτο άγ-κάβια, μαύρα κρίνα και βάτους για να κρυφτούν και να σω-θούν. Οι ίππείς τους κατεδίω-ξαν. 'Ο Νίσος άπεμακρύνθη κι' είχε σωθή, αλλά μάτια καλού σε τον φίλο του. 'Ο Εύρύαλος, τον όποιον έμποδίζαν οι σκιές των δένδρων και τον είχε πα-10

ΤΟ ΣΠΟΡ ΤΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΥΠΟΙ και ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

ΥΠΟ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

"Εχετε ασχοληθή ποτέ με το σπόρ της ψυχολογίας; Είνε ένα πε-ρίεργο και διασκεδαστικό πνευμα-τικό σπόρ, που άκονίζει το μου-λό, όπο την προϋπόθεσι θέσασα ότι υπάρχει τοίούτο. Μοφ φαίνεται ή-μεις ότι δεν έχετε ίδεαν απ' αυτό το περίεργο σπόρ. Θα μού έλπιρε ψε-τε, λοιπόν, να σας μιλήσω στα μυστήρια του και έπειτα να σας προσκαλέσω να λάβετε μέρος σ' έναν μικρό περίπατο ψυχολογικής διασκεδάσεως.

Το σπόρ της ψυχολογίας, λοι-πόν, είνε αυτό: Για μελετάτε τους ανθρώπους, τις κινήσεις τους, τη φυσιογνωμία τους, τα φερόματά τους, άκουα και τα ρούχα τους και απ' όλα αυτά να προσπαθήτε να μαντέψετε τι μπορεί να είνε ο καθένας: τι δουλειά κάνει, π.χ., αν είνε παντρεμένος ή όχι, αν, τα πάη καλά με τη γυναίκα του ή αν θρσκαται σε έμφολες σχέσεις μαζί της, αν είνε ευφυής ή ή-ρεμος τύπος, αν είνε πρωτεύουσι-νος, έπαρχιώτης ή άνατολίτης, άκουα σε ποιά συνουσία μπορεί να κάθεται και πώς περίπου μπορεί να είνε έπιπλωμένο το σπίτι του!

"Αν θυμάσαστε από τα παιδικά σας χρόνια, όταν έγκαταλείπατε τη γραμματική και τα μαθηματικά για ν' άφρωσώθητε στην άναγνωση των αστυνομικών φυλάστων, αυτό το σπόρ ήταν ή ιδιαιτέρη άδυνα-μία του Σέρλοκ Χόλμς. Τις περί-εργες παρατηρήσεις του, ο περί-φημος έκείνος δώκτης του έγκλη-ματος και ξεδιάντροπη παντός με-σσηρίου, τις άνεοκίνησε στον φίλο του Ούάτσον, ο όποιος συνήθως έμεινε με άνοιχτό το στόμα και προσπαθούσε να μιμηθή τον διά-σημο σύντροφό του, χωρίς να τά καταφέρνι πάντοτε.

Βαδίζοντας λοιπόν και μες έπί τα ίχνη του Σέρλοκ Χόλμς, άς επιχειρήσωμε μερικώς ψυχολογι-κούς περιπάτους, με την έλπίδα ότι δεν θα πέσουμε και πολύ έξω.

Ο ΩΡΑΙΟΠΛΗΘΗΣ

"Ας άνεοθύμε σ' ένα τραμά και άς προσπαθήσωμε να ψυχολογή-ω με το... ελπίσθριο. "Εχετε, θέ-βαια, την ιδέα ότι μιά πού ο έλ-πράκτωρ έκοψε αυτό το χροάφι στο χαρτάκι, με τα θαδυστόγαστα άποφθέγματα στο πίσω του μέρος, ή ιστορία του ελπίσθριου έτελείω-σε. Καί όμως, όχι, κύριοι. "Απ' αυτήν ακριβώς τη στιγμή άρχί-ζουν ή ιστορία και τα άσασνα του ελπίσθριου. Γιατί κατά χέρια του κα-θε έπιβάτου, αυτό το χαρτίνο πρ-αγματικό όφιστακι άπαιρα μαρτύ-ρια και ποικίλες μεταβολές, άνά-λογα με τις συνθήκες του κατι-χου του. Προσέξτε και θα άντι-φύθητε περίεργα πράγματα. Θα ίδή-τε ότι ο ένας έπιβάτης, μόλις το

ραπιλανήσει ο φόβος, είχε χά-σει τον δρόμον του και ο φίλος του τότε, ξαναγυρίζοντας να τον βρή, άρχισε να πλανάται άπελπισμένος κυνηγώντας τα ί-χνη του μέσα στα κοτρερά άγ-κάβια. "Άκουε τ' άλογα, ά-κουε τον θορύβο και αντίκρυ-σε τέλος τον φίλο του, αιχμά-λωτον των άγρίων ίππέων. Τί να κάνη ο Νίσος και με ποιά δύναμι ν' άρπάξη τον Εύρύα-λον;

"Άφισε βρυχηθμό κι' άκόντι-σε τον θάνατον. Το δόρυ του πού πετούσε, διεπέρασε τις σκιές της νυκτός και έκούλη-σε νεκρόν τον πλώριον Συλ-λόα. Μέσα στην ταραχή, άλλ-λος άναπαυόυρισε, αμόφυρ-τος μ' ένα βέλος στ' αού του

και σε λίγο ο Νίσος, με το έλ-φος γυμνό παρουσιάσθηκε ξε-φώνοντας πώς αυτός έφταίνε σ' όλα κι' αυτόν έπρεπε να σκο-τώσουν, άφήνοντας έλεύθερο τον Εύρύαλον. Τρέξα νένάων του, Μανιασμένος έκείνος σκαρ-πίζει τον έλεθρο. 'Ο άρχηγός Βόλσκης και οι τολημηροί συν-τροφοί του πέφτουν νεκροί, άλλα και ο τρελλασμένος Νίσος δέχεται στο στήθος τον θάνα-τον, σέρνοντας έτσι κι' άγκα-λιάζει τον νεκρόν ήδη φίλον του.

Το άλλο πρωί, τα κεφάλια των δυο νέων, των ένωμένων στον θάνατο, όπως και στη ζωή, μπηγμένα σε δόρατα, πε-ριφέροντο θριαμβευτικά γύρω στα τείχη.

πάρη στα χέρια του, άρχίζει να το στρίβη και να το ξεστρίβη δι-σκαλώς, όσο διαρκεί το ταξίδι. Αυτό δείχνει άνθρωπο άνηρημένο, που ενώ τα χέρια του έκτελουν αυ-τή τη μηχανική κίνησι, τα μασά-κια του τρέχει, άλλωθ. 'Ο άλλος κάνει και χειρότερο: Το κόβει καμμάτια-κια - κομματάκια σαν κρυστα-λιά και τού δίνει τη μορφή μιάς μι-κρής φούντας. Τύπος νευρικός και άνεοκίνητος να φτάση γρήγορα στο τέρας του. 'Ο άλλος το δι-πλώνει με προσοχή και το τοπι-άθει μέσα από το δαχτυλίδι του, ενώ άλλος έπιβάτης προτιμά να το περσίση στο πέτο του, ή στην κορδέλλα του καπέλλου του: "Αν έρωπος τακτικός, που θέλει να το ποθετή κάθε πράγμα στη θέσι του.

"Άλλος το ρίχνει στην τσέπη του και το άνακατεύει με τα χαρτοί-νο μισμάτα του: Τύπος άνθρωπου που δεν άγαπά την τάξι και τάχει όλα άνακατεμένα.

Και τώρα άς άφήσωμε το θέ-μα του ελπίσθριου. "Ας υποθέσω-με ότι το τραμά έχει πολλές κενές θέσεις, πράγμα λιγάκι σπάνιο, στην έποχή μας. Μπαίνει ένας νεαρός, ο όποιος προσπερνά τις σειρές των κενών καθισμάτων και πηγαίνει καί ευθείαν να καθήση στο μόνο καθίσμα που θέλει α-νάσπα από τ' άλλα. "Από τη θέ-σι αυτή μπορεί και παρατηρή-κα τα πρόσωπον το έμψυχον περιεχό-μενον του τραμά. Τι μπορεί να είνε αυτός ο νέος; "Ας τον άποκαλι-ψωμε: Είνε ο τύπος του ώριονο-νός, που νομίζει ότι τον έλέπουν όλες οι γυναίκες. Και κάθεται πάντα σ' αυτό το καθίσμα για να τις έλέπη και να τον έλέπουν.

(Αυτόν τον τύπο θα τον παρα-τηρήσετε και στόν κινηματογρά-φο. Κάθεται πάντοτε στις πρώτες θέσεις σειρές και κατά την διάρ-κεια του διαλείμματος, σγκώνεται στράπαι προς τα πίσω, τάχα πώς κάποιον γυνώστο του ψάχνει να βρή, ενώ ή φιλοδέξια του είνε μια και μόνη: Να τον παρατηρή-σουν οι γυναίκες ότι είνε γοη-στικός και σπείσουν για να μην τους φύγη το κελεπούρι.)

ΤΟ ΣΤΡΑΒΟΕΥΛΟ

"Εν τά μεταξύ το τραμά γεμίζει. 'Ο κόσμος συνωθεύεται στόν έξω-στη. "Ο ελοπράκτωρ έπαναλαμβε-νει διαρκώς την προσταγή που δι-νουν και οι στρατηγοί στους στρα-τιώτες τόν: "Προχωρείτε". "Ενας κύριος όμως έχει σταθή βρβίος στή μέση του διαδρόμου και δεν έσθκει να προχωρήση. "Επί τέλους, ο ελοπράκτωρ άπευθύνεται προς α-υτόν:

"Εσείς, κύριοι! Προχωρήστε λοιπόν! Μιά ώρα φωνάζω!

Τότε ο κύριος προσβάλλεται:

"Εδώ μ' άρέσει να μείνω!

"Ας προχωρήσουν οι άλλοι!

"Επακολουθεί καυγάς, φωνές, φασαρία. 'Ο κύριος έμμένει να στέκεται άκλόνητος. Είνε ο τύπος του στραδέυλου που έννοει, σά-νε και καλά, να έμποδίζει τους συνανθρώπους του να διευκολυ-νούν. Καί στη ζωή του είνε ο ι-διος!

Προχωρούμε: Να και ο έλ-λος που έπιμένει να δώση στόν ελοπράκτορα μιά κουρελιασμένη βραχίλη. "Ο ελοπράκτωρ δεν την παίρνει. "Εκείνος έπιμένει, φωνά-

ζει, βρίζει, συμπλέκεται, ενώ μπο-ρεί θαυμάσια να δώση μιάν άλλη βραχυλή για να γλυτώση από τον καυγά. "Αλλά έπιμένει γιατί θέ-λει να γίνη ο καυγάς. Είνε ο έλ-λος που θέλει να πιστή με τον έρφη-μιδοπώλη γιατί δεν έχει να του δώση ρέστα από κατοστάριο, ο ί-διος που θέλει στα χέρια με το γκαρσόνι γιατί τον άγρυπνο στο σερόβριο, ο ίδιος που θα πάρη τον άσπιδο του πόλισμον για να τον δείξη, έπειδή το όργανο της τάξεως επενέθη στόν καυγά χώ-ρίς να πάρη το μέρος του, ο ίδιος που πάει στο θέατρο και συμπλέ-κεται με τον ταξιθέτη γιατί δεν τον έβαλε σε καλή θέσι, διαμαρ-τύρεται στόν θεατρώνη και έπι-στρέφει τα ελπίσθρια, ή καταλή-γει στο τμήμα. Είνε ο άνθρωπος που ξεκινά το πρωί από το σπίτι του με την άπόφασι να καυγά-ση, κάνοντας άρχη από την γυναι-κα του.

Η ΕΥΓΕΝΕΙΑ

— ΔΕΝ — ΥΠΟΧΕΩΡΝΕΙ

"Ας τόν άφήσωμε όμως να συμ-πλέκεται και άς προσέξωμε αυ-τόν τον νεαρό κύριο, που κάθεται στο μονό καθίσμα. "Ορθια στέκε-ται δίπλα του μιά κυρία, περασμέ-νης κόπως ηλικίας. "Ο νεαρός κύ-ριος την είδε άλλα άμέσως έστρε-ψε το κεφάλι του στο παραθύρο και κυττάζει συνεχώς έξω. Τι συμ-βαίνει; Κάτι πολύ άπλο: "Ο νεα-ρός κύριος άποφύγει να κυττάξη την κυρία, γιατί υπάρχει κίνδυνος να συναντηθούν τα έμφεμάτα τους και τότε είνε άποχωρημένος να παραχωρήση τη θέσι του. Είνε πο-λύ ευγενής ο νεαρός κύριος και δεν μπορεί να έλέπη μιά κυρία να στέκεται όρθια, όταν... τον βλέπει κι' εκείνη! Καί για ν' ά-ποφύγη αυτόν τον κίνδυνον, στρί-φει το κεφάλι του προς το άνο-χτό παράθυρο και παρακολουθεί — δίδων — την κίνησι του δρό-μου, έως ότου ή κυρία προχωρήση και τον απαλλάξη από την υποχρέ-ωσι στην όποιον τον καταδικάζει ή "εογένεια του. "Ετσι, ο άνθρ-ωπος είνε έν τάξει με τον έαυτό του.

...ΚΑΙ Ο ΓΕΝΝΑΙΟΔΡΟΣ

"Ας μην άφήσωμε να μείν δια-φύγη και ο κύριος έκείνος που έ-πιμένει να κανήνη μέσα στον έ-φορτο συνωστισμό που έπικρατεί στο τραμά. Συμπιεσμένος μέχρως άσφυξίας, κατάρθωνει να βγάλη το πακέτο και τα σπέρτα και ν' άναψή τσιγάρο, χωρίς να λάβη υπ' όψιν του ότι μπορεί να κόψη το κοστούμι του διπλανού έπί-δ-του, ή το φουστάνι της παραπλη-ρώς κυρίας. "Αποστέλλει τα σύν-νεφα του καπνού κατ' ευθείαν στα μάτια των συνεπιβατών του, που δυσφορούν και του δάζουν την σχε-τική πόστα:

"Επί τέλους, κύριοι, τώρα έρχοκατε να κανήνατε;

— Δεν άποχωρεύεται το κόπνι-σμα το καλοκαίρι!

— "Αν μού κάμης το κοστούμι;

— Θα σου το πληρώσω!

"Άλλα το τραμά έφθασε στο τέρ-μα. Οι τύποι που έμελετήσαμε κα-τεβαίνουν και το σπόρ της ψυχολο-γίας διακόπτεται άναγκαστικά.

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

"Άλλ' όταν ή Φήμη είδοποίη-σε την δυστυχισμένη μητέρα του Εύρύαλου, τρελλανμένη έ-κείνη στο άποπρόταιο θέαμα, άρχισε να διατρέχη άσυγκρά-τητη το στρατόπεδον, ξεφώνων-τας τον πόνο της. Κι από τό τε, τις ημέρες των καταγίδων, οι έκβολές του Τίβερι άντηγούν ένα ορηνώδες δογγήτο: Είνε ο παντοτεινός στενωγισμός της δύ-στηχης μάνας που έχασε τόσον νεο, το άγαπημένο της παιδί.

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Η πρώτη σειρά των διηγημά-των "Μεταξύ Ιστορίας και Θρύ-λου" έκπορεύεται εις κομψόν τέ-μον εικονογραφημένων, άποστέλλε-ται έλευθέρα ταχυδρομικώς, τι-λών εις τους έμφοδιστάς εις τον "Εθναοκόον" άρχ. 50.)

Κατω από τα θαμμένα της θάφρα έλαψαν τα μυσία της από κοκκία. "Η τόσο γλυκεά και ήδονική μορφή της είχε πάει κά-τι από τη μαχηρία της τρυφεράς, όταν έτοιμάζεαι να επτήθη.

— "Αφού είνε έτσι, άπήνησε ο νέος και πρόκειται να σ' έχω-ρισήσασ, δέχομαι.

— Εύχαριστώ! είπε ή νέα και άναπήνη την άπαλή και γοητε-υτική έκφρασί της.

Μα έαρκαία πολί έλαμψε σάν άτσάλι μαχαίρι στο έλάμψη της και έλ-έσσεσε:

— Πλούσε όμως, κακομοίρη μου, μήπως ξελογιάσθηκες και σ' αού, γιαιτί.

— Μα τί λέω, άγάπη μου! σπύρισε ν' άναστήσει διαμ πάλι σ την ο νέος. "Αφού έβρεις πόσο σ' άγαπάω...

Είνα νέο άγκαλά σμα σ' ένε φλογερή φιλή έστεργάσε την ά-παίσια συμπαγή μιάς άηλικίας γυναικάς κι' ένα-ξέ έπαγγέλια-σε έσο του που κατέστρεψαν σά μια ετήρη έρωτική πασπα-γάρ το ξελόγιασμα και ίσως και την καταστροφή μιάς άρσας κι-

ΤΟ ΞΕΛΟΓΙΑΣΜΑ ΤΗΣ ΑΘΩΑΣ

Μεθυσμένη ή Μάνια από τα φι-λία του έραστού της, το φη-θύρισε με λιποθυμιομένη φα-νή:

— Κάρολε, μ' άγαπάς;

"Η άπάντησι του νέου ήταν ένα παράφορο άγκαλιάσμα κι' έ-να πιο παρατεταμένο φιλί.

— "Αν μ' άγαπάς συνεχίσε, ή νέα, θα κάμης κάτι που θα σου ζήτησω.

— "Ο,τι θέλεις, άγάπη μου!

— "Εξ άλλου αυτό που θέλω, έά είνε μιά ευχάριστη περιπέτεια για σενα. Μα προσέξε, κακομοίρη μου, μήπως πού κάμης καμμία πιστία γιατί φαντάζομαι να ξέρης ποσο έπιτιμώδην είμαι...

— Τι γρίφοι είνε αυτοί, άγαπη μένη μου; Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πής. "Εξηγήσε μου.

— Λοιπόν, άκουσε. Θέλω να ξε-λογιάσσης μιά κοπέλα και να την κάμης να χαλάση τον άρραβώνα της.

— "Εγώ;

— Ναί. "Εχω πεποθήσι στη γοητεία σου.

— Πόσο με κολακεύεις! Μα γι-ατι θέλεις να το κάμω αυτό;

— Θα σου εξηγήσω.

"Η Μάνια άναψε ένα τσιγάρο, έπήρε μιά ήδονική στάσι και έ-να υφός άναπολήσεως και άρ-χισε:

— Πριν γνωρίσω έσένα συνδε-όμουν μ' έναν άλλον, πού τον λένε Χριστόφορο Μ. Είχα μια κάποια έλπίδα πώς θα μπορούσε να με παντρευθή. Μα με έγκατέλειψε.

Βρήκε μιά πλουσιόκορη, σωστό κουτορνιά, και την άρραβωνιά-σθηκε. Είμαι, θέβαια, ότι αυτή δεν νοιάζει γι' αυτόν κανένα σπου-δαίο ατόμημα. Το ξελόγιασμα ήλπαθη εύκολο. Έβαλο λοιπόν να αναλάβη στα την ξελογιάσση για να διαλυση τον άρραβώνα της με τον Χριστόφορο. Αυτό θα είνε ή έκδοκίσις μου.

— Καί γιατί θέλεις να τον έκδοκίση; Μήπως τον άγαπάς σ-κομή;

— "Οχι, πιστέψτε με. Κι' ούτε τον άγαπάω ποτέ. Δεν έννοιασε γι' αυτόν ούτε το δέκατο της ά-γάπης πού νοιάζω για σενα. Άνι θέλω να του δείξω ότι δεν έχω κατέλειπον την Μάνια άμωσχετεί. Το έχω προγραμμα-στή ζωή μου να έκδοκίσις πάντα.

Κατω από τα θαμμένα της θάφρα έλαψαν τα μυσία της από κοκκία. "Η τόσο γλυκεά και ήδονική μορφή της είχε πάει κά-τι από τη μαχηρία της τρυφεράς, όταν έτοιμάζεαι να επτήθη.

— "Αφού είνε έτσι, άπήνησε ο νέος και πρόκειται να σ' έχω-ρισήσασ, δέχομαι.

— Εύχαριστώ! είπε ή νέα και άναπήνη την άπαλή και γοητε-υτική έκφρασί της.

Μα έαρκαία πολί έλαμψε σάν άτσάλι μαχαίρι στο έλάμψη της και έλ-έσσεσε:

— Πλούσε όμως, κακομοίρη μου, μήπως ξελογιάσθηκες και σ' αού, γιαιτί.

— Μα τί λέω, άγάπη μου! σπύρισε ν' άναστήσει διαμ πάλι σ την ο νέος. "Αφού έβρεις πόσο σ' άγαπάω...

Είνα νέο άγκαλά σμα σ' ένε φλογερή φιλή έστεργάσε την ά-παίσια συμπαγή μιάς άηλικίας γυναικάς κι' ένα-ξέ έπαγγέλια-σε έσο του που κατέστρεψαν σά μια ετήρη έρωτική πασπα-γάρ το ξελόγιασμα και ίσως και την καταστροφή μιάς άρσας κι-

Η ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΑΡΧΙΖΕΙ

Κάρολος έβαλε χωρίς χρε-νοτρίβη εις ένέργειαν το σχέδιό του να παραπλανήση την Κλαίρη. "Ετσι την έλεγαν την άρραβωνιαστική του Χριστό-φορου.

"Η κατάκτησις μιάς νέας ήταν σπόρ γι' αυτόν. "Αρχισε λοιπόν με την συνηθισμένη του τακτική. Παρηκολούθησε μερικές μέρες την Κλαίρη. Κι' έπί τέλους, κα-τάρωσε να την συναντήση, σχε-δόν μόνην, μέσα σ' ένα θέατρο παλαιο. "Ηταν - παρών μόνον ο γέρος-ιδιοκτήτης, ο όποιος είχε στραφή προς τα ράφια των β-ελίων, για να εξυπηρετήση τη νέα.

— Τα θεία δώρα, πού Παπαν-τανίου είπατε, δεσποινίδι; ρώτησε ο γέρος.

— Μάλιστα, άπήνησε ή νέα με μιά θερμή άρμονική φωνή.

"Ο νέος έλληνοσε και με σι-γανή φωνή άπηγγέλει:

Σφέ μου, το τετράσσοφο πού σε φωτάει λυχναρί, νάτανε, λείει, φεγγαρί, κι' έσύ είκοσι χρονών...

"Η νέα έστράφη και τον έκύ-ταξε.

— Θα το ξέρετε, θέβαια, αυτό το ποιηματάκι του Παπαπαντιού, δεσποινίδι, της είπε. Είνε όλη ή τραγούδια του Φάουστ μέσα σ' έ-να τετράστιχο. "Εξ όνόματος λο-πόν του ποιητού, σας ρωτά: Για-τί, άντι να διαβάσετε τα ποιήμα-τα, δεν φροντίζετε να τά λέτε καλύτερα; Είσαστε πιο νέα κι' από είκοσι χρονών...

—Καί νομίζετε ότι είνε εύκολο σήμερα να ζήση κανείς ένα ποιη-μα;

Τόν έκτύταξε κατάματα. "Η μα-τιά της ήταν ή έκφρασις μιάς ρωμαντικής ψυχής.

— Δεν ξέρω, άπήνησε ο νέος. Μα έγω πιστεύω πως και στην πιο πενή και άβυσσ έποχή μπορεί να συνόση μια καρδιά ένα ποίη-μα. Μόνο που θέλει συνεργασία.

— Άηλαθή;

— Τη συνεργασία μιάς άλλης καρδιάς.

"Ενα ελαφρό ρόδινο χρώμα έ-χούσε στα μάγουλά της κοπέ-λας. Δεν ήταν όμορφη. Μα κάτι το άγνο, το έφέλεξε και το τιμήο ύπήρχε στην έκφρασί της. Καί αυ-το την έκανε θαδύτατα σμπαση-τιλή.

— Σοστήρισε τόν δυο νέων, πού άρχισε μέσα στο θέατροπαλαιο, συνεχίζοντας στο δρόμο. Καί πάλι δεν έτελειωσε. Αυτό ήταν πού έξυπνησε τον ύπαλο σκοπό του Κάρολου, ο όποιος έβριχε τόπο να ένασυναντήση την Κλαίρη. Για να συνεχίσουν την διακοπή-σα συζήτηση...

— Τιποτε. Κάτι σκεπτόμουν.

— Τι; Πρέπει να μού πής.

— Νά, δεν στο κρύβω, πώς αυτό που έκαμε ή Κλαίρη μ' έ-συνέκρινε. Δεν έπείρινα να με άναστήση τόσο πολύ, ώστε να δια-λύση τον άρραβώνα της.

Κουτορνιά, παιδί μου! Δεν σου είπα, ότι είνε κουτορνιά; Είνε από έκείνες τις ρωμαντικές υπέρβεις πού ξελογιάζονται από τα τρυφερά λόγια, τους στεναγ-μούς κι' τα λουλούδια. Πνίγυνται στή σπαθήση σε μιά κουταλιά νε-ρά. Κατάλαδες;

— Καί όμως αυτές οι υπέρβεις

— Καί όμως αυτές οι υπέρβεις

— Καί όμως αυτές οι υπέρβεις

— Καί όμως αυτές οι υπέρβεις

— Καί όμως αυτές οι υπέρβεις

— Καί όμως αυτές οι υπέρβεις

— Καί όμως αυτές οι υπέρβεις

— Καί όμως αυτές οι υπέρβεις

— Καί όμως αυτές οι υπέρβεις

— Καί όμως αυτές οι υπέρβεις

— Καί όμως αυτές οι υπέρβεις

— Καί όμως αυτές οι υπέρβεις

— Καί όμως αυτές οι υπέρβεις

— Καί όμως αυτές οι υπέρβεις

ΤΟ ΘΥΜΑ ΕΤΟΙΜΟ

Δώα Κλαίρη! "Άφηρες την καρδιά σου να πέση στο δί-χτυ ενός έπαγγελματιά κατα-κτητού;

— "Ετσι το κατάλαβε πώς έγινε αυ-τό. "Ετσι συμβαίνει πάντα. Ποιος μπορεί να καταλάβη πώς άνοι-γει το άθος και σκουρή τα μύ-ρα του και το τραγούδι των χρε-μάτων του στο φώς; Ποιος μπορεί ν' άντιλήφρη την Ιερουργία του μυστηρίου της δημουργίας; Τέτοιο είνε και το μυστήριο του έρω-πος που συνελείται στα φύλλα κάθε άνθρωπίνης καρδιάς.

"Η έρωτευμένη μικρή άνήψευ-τις μωρομένης δροσίης του Παρα-δέσου. Καί είχε παρέα της τη Βεατρίκη, τη Λάουρα, την Τι-α — τα αιώνια σύμβολα του έ-ρωτος, πού έδημιούργησε ή φαντα-σία των μεγάλων ποιητών. Κάπο-τε της μύλησαν οι δικαί της για τον άρραβώνα της. Τόν είχε ξεχά-σει. Μα αυτό το ζήτημα ήταν ένα άχληρο έμπόδιο στον έρωτά της κι' έπρεπε να το ρυθμίση.

"Εκοπίασε πολύ, έφωτονίκησε με τους δικούς της, μα στο τέλος το κατάρωσε. "Ο άρραβώνας της δι-ελούθη. Το θράδυ έκίνησε της ήμέ-ρας όταν άπεσούρη στο δωμάτιό της, άνοιξε το παράθυρο πού έβλε-πε προς τον κήπο και είδε πώς δι-σκόταν σ' έκείνο το μαγικό νησί της εύτυχίας, πού οι ποιητάι το το ποσεύον έξω από τα σινυρα της γήινης ζωής, κατω από το γλαυκό φως της σούπιας.

— Καρόλε! ψιθύρισε.

Καί ή καρδιά της έγινε άπρό-νι, πού σαν να φτερούγισε, έλει-βερη, μέσα στη ιυκτηρήνι αήγη του κήπου και ν' άρχισε να τρε-γούδη τον γλαυκό καυμό της άνά-της.

"Η Μάνια, ή φίλη του Καρό-λου, όταν έμαθε ότι ο άρραβώνας του Χριστόφορου και της Κλαίρης διελούθη, έννοιασε θαβεία ικανοποίη-σι. "Η εοικίμας της είχε συντε-λεσθή. Καί πήγε να βρή τον φί-λο της και τον εύχαριστήση. Τού πήρε μάλιστα και ένα δώρο — μια θαυμασία γραβόστα.

Θεάνοντας στο σπίτι του Καρό-λου, τόν έβριχε κάπως σκεπτικόν και λυπημένο.

— Συχαρητήρια! του είπε. Εί-σαι άφραστός. Είσαι τρομερός, είσαι άσυναγώνιστος...

Τόν άγκαλάσε διαχυτικά για να τον άναστήση για την έπιτυχία του. Μα έκείνος έμεινε ψυχρός.

10 τρόπους για να κατακτήσετε ΕΝΑΝ ΑΝΔΡΑ

Δεν είναι ανάγκη μια γυναίκα να είναι ωραία για να είναι γοητευτική. Έγνώρισα γυναίκες ωραιότερες που δεν είχαν κανένα θελγητικό για τους άνδρες, ενώ αντίθετα υπάρχουν άσχημες που περιτριγυρίζονται διαρκώς από πλήθος θαυμαστών. Αυτές θέλουν να είναι εξαιρετικές, αλλά και οι πολύ ωραίες και πολύ άσχημες γυναίκες αποτελούν επίσης εξαιρέσεις. Κατά κανόνα, οι περισσότερες γυναίκες είναι νόστιμες, αλλά πιο πολύ και άλλη πιο λίγο.

Τα φυσικά χαρίσματα όμως δεν είναι αρκετά για να κατακτήσει μια γυναίκα έναν άνδρα. Υπάρχουν και πολλοί άλλοι παράγοντες και από αυτούς θα αναφέρω τους δέκα κυριότερους.

1) Μια γυναίκα πρέπει να είναι πάντοτε εύθυμη και να προσπαθεί να διασκεδάσει τον άνδρα που την ενδιαφέρει. Στους άνδρες, και στους πιο σοβαρούς ακόμη, άρεσει μια γυναίκα εύθυμη και έξυπνη, μια γυναίκα που ξέρει να γελά όταν πρέπει να γελάσει και ξέρει να πει έναν έξυπνο λόγο, στην κατάλληλη περίπτωση. Λίγοι είναι κατά την γνώμη μου οι άνδρες εκείνοι που ελκύονται από τους τύπους των γυναικών που θέλουν να κάνουν τις συμπαθητικές που προσποιούνται την μελαγχολική και παραπονιούνται ότι υποφέρουν. Το γέλιο έχει κερδίσει πολύ περισσότερες καρδιές απ' ό,τι όλα τα δάκρυα, όσα έχουν κυλήσει από την εποχή της Μ.Σ.Σ. Είναι επίσης εφραμένη η ιδέα ότι οι άνδρες συγκινούνται όταν βλέπουν δάκρυα. Αντίθετα, τρεπνται εις φυγήν. Άλλως τε τα δάκρυα άσχημίζουν μια γυναίκα ενώ το γέλιο την κάνει πιο ωραία.

2) Όταν μια γυναίκα ανακαλύψει έναν άνδρα που της άρεσει, πρέπει να φροντίσει άμεσα να μάθει τι τον ενδιαφέρει. Όταν σ' έναν άνδρα άρεσουν σπορά, πρέπει και η γυναίκα να δείξει ενδιαφέρον για τα σπορά. Δεν είναι ανάγκη θέλεια να γινεί αθλήτρια, αλλά να είναι τόσο ενήμερη στα αθλητικά, ώστε να μπορεί να συζητήσει σχετικά μαζί του. Αν του άρεση το μπριτζ, πρέπει να του ζητήσει να της το μάθει εστω και εάν δεν της άρεσουν καθόλου τα χαρτιά. Το ίδιο να συμβεί και με τις άλλες προτιμήσεις του. Οι άνδρες κοιτασκούνται όταν βλέπουν πως μια γυναίκα δείχνει για χάρη της ενδιαφέρον για τα πράγματα που τους αρέσουν.

Η γυναίκα πρέπει να είναι πάντοτε απλή και φυσική. Αυτό θα έπρεπε ίσως να το έβαλε πρώτο απ' όλα, γιατί είναι το κυριώτερο. Όταν λέω φυσική, εννοώ, υπό πάσαν έννοια. Να χρησιμοποιεί δηλαδή τα απολύτως απαραίτητα καλλυντικά, για να ζωρηφεί το πρόσωπό της. Στους άνδρες δεν άρεσει το πολύ μακιγιάζ. Τα κορίτσια με τα νάξια τους και τους εξεζητημένους τρόπους τους δεν άρεσουν ποτέ στα σοβαρά στους άνδρες. Προσπαθήτε λοιπόν να είστε σε ις ίδια. Κάθε άνθρωπος έχει τον δικό του τύπο που του ταιριάζει περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον έναν.

4) Να χρησιμοποιήσετε άρωμα. Πάντοτε όμως ένα και το αυτό άρωμα, ώστε να την θυμάται ο άγαπήμενος της όταν το διασφαίνεται ακόμη και αν βρίσκεται στην Κίνα. Οι άνδρες υποστηρίζουν θέλεια ότι δεν τους αρέσουν τα άρώματα. Μη δίνετε όμως προσοχή στα λόγια τους αυτά, γιατί τους αρέσουν.

5) Να προσέχετε το ντύσιμό της. Φροντίζετε να φορήτε μαύρα όσο το δυνατόν συχνότερα. Το μαύρο χρώμα είναι περισσότερο ελκυστικό για έναν άνδρα από οποιοδήποτε άλλο. Εάν έχετε τελείως λευκό δέρμα, μπορείτε να φορέσετε μαύρα σέκτα. Εάν το δέρμα σας είναι μελαγχρόνι, χρησιμοποιήστε λίγο ροζ ή λευκό, για να ξανοίσετε το μαύρο. Προτιμάτε πάντοτε τις αούτηπες γραμμές στα φορέματά σας. Οι άνδρες απέχθονται τις πολύπλοκες τουαλέτες αντίθετα δε ελκύονται εξαιρετικά από τις γυναίκες που φορούν φορέματα σπορά. Εγώ, π.χ., εάν επρόκειτο να συναντηθώ για πρώτη φορά έναν άνδρα τον οποίον θα ήθελα να ελκύσω, θα του παρρουσιαζόμουν με πουλόβερ, κοινή φούτα και μπρέ.

6) Τα φορέματα συντελούν κατά 50 % στο να καταστήσουν έλκυση. κη μια γυναίκα και όμως πολλές νέες έχουν τελείως εσφαλμένη ιδέα για τον τρόπο με τον οποίον πρέπει να ντύνονται για να είναι έλκυσ. κες. Οι άνδρες υπρέπονται να δουν με μια νέα που μοιάζει με άρτι στα του θοριετέ, ή με μια γυναίκα που κάνει γελοία εντύπωση.

7) Να είναι γλυκεία με τα παιδιά. Ίδιαιτέρως δε με τα μωρά. Αυτό είναι ένα θάνασσο μέσον για να γοητευθεί ένας άνδρας. Οι άνδρες άσυναίσθητως αισθάνονται αντιπάθεια προς μια γυναίκα στην οποία δεν αρέσουν τα παιδιά.

8) Να μη διηγείται ποτέ σ' έναν άνδρα μίαν «άνοιχτή» ιστορία. Και αυτό γιατί πιθανόν να μην μπορέσει να την πει με την δέουσαν ευπρέπεια και μια χονδρή φράση στο στόμα και της ωραιότερης γυναικάς την κάνει προδοτική στα μάτια του άνδρος.

9) Να μη δημιουργήσετε ποτέ σκηνές. Ποτέ μη δείχνετε την ζήλεια σας εάν έχετε το δυστύχημα να πάσχετε από την άρρώστεια αυτή. Στους άνδρες δεν άρεσει να τους άσπρίνεται για τις πράξεις τους. Η ζήλεια είναι ένα πολύ δυσάρεστο σήμα, προκαλεί δάκρυα και φωνές και όλα αυτά δεν δείχνετε πως είστε ζήλο για έναν άνδρα. Μη νομίζετε ότι με το να δείχνετε πως είστε ζήλο, πως έλκύετε έναν άνδρα. Ο αντίθετος τρόπος είναι ο καλύτερος.

10) Να χρησιμοποιήσετε το σέξ απλή της. Αυτό είναι η βάση κάθε γοητείας. Μόνο με το σέξ απλή σας θα τραβήξετε κοντά σας και θα σκληρώσετε έναν άνδρα.

11) Όχι όμως αποκλειστικώς και μόνον το σέξ απλή. Το σέξ απλή είναι θέλεια η βάση της γοητείας μαζί μ' αυτό όμως χρειάζεται και φυσικότης. Πρέπει δηλαδή να είστε αυτή που είστε. Υπάρχουν ώριμοι τύποι γυναικών που αρέσουν να αναφέρω την βρε. Από τις πρωταγωνίστριες της θόνης Κλάμπερ. Οι άν και η Φράνσις την Τζόαν Κράουφουντ, την Κλωντέτ Κολμπέρ. Οι άν δρε, τέλος, δεν ζητούν μονάχα ένα πράγμα από την σημερινή γυναίκα. Τα ζητούν όλα. Θέλεια και χειραφέσια, υποταγή στον άνδρα και ανεξαρτησία, ναυυρίσματα και έρωτικά τραγούδια.

12) Να μην έχετε ποτέ σέξ απλή της. Αυτό είναι η βάση κάθε γοητείας. Μόνο με το σέξ απλή σας θα τραβήξετε κοντά σας και θα σκληρώσετε έναν άνδρα.

13) Όχι όμως αποκλειστικώς και μόνον το σέξ απλή. Το σέξ απλή είναι θέλεια η βάση της γοητείας μαζί μ' αυτό όμως χρειάζεται και φυσικότης. Πρέπει δηλαδή να είστε αυτή που είστε. Υπάρχουν ώριμοι τύποι γυναικών που αρέσουν να αναφέρω την βρε. Από τις πρωταγωνίστριες της θόνης Κλάμπερ. Οι άν και η Φράνσις την Τζόαν Κράουφουντ, την Κλωντέτ Κολμπέρ. Οι άν δρε, τέλος, δεν ζητούν μονάχα ένα πράγμα από την σημερινή γυναίκα. Τα ζητούν όλα. Θέλεια και χειραφέσια, υποταγή στον άνδρα και ανεξαρτησία, ναυυρίσματα και έρωτικά τραγούδια.

14) Να μην έχετε ποτέ σέξ απλή της. Αυτό είναι η βάση κάθε γοητείας. Μόνο με το σέξ απλή σας θα τραβήξετε κοντά σας και θα σκληρώσετε έναν άνδρα.

15) Όχι όμως αποκλειστικώς και μόνον το σέξ απλή. Το σέξ απλή είναι θέλεια η βάση της γοητείας μαζί μ' αυτό όμως χρειάζεται και φυσικότης. Πρέπει δηλαδή να είστε αυτή που είστε. Υπάρχουν ώριμοι τύποι γυναικών που αρέσουν να αναφέρω την βρε. Από τις πρωταγωνίστριες της θόνης Κλάμπερ. Οι άν και η Φράνσις την Τζόαν Κράουφουντ, την Κλωντέτ Κολμπέρ. Οι άν δρε, τέλος, δεν ζητούν μονάχα ένα πράγμα από την σημερινή γυναίκα. Τα ζητούν όλα. Θέλεια και χειραφέσια, υποταγή στον άνδρα και ανεξαρτησία, ναυυρίσματα και έρωτικά τραγούδια.

16) Να μην έχετε ποτέ σέξ απλή της. Αυτό είναι η βάση κάθε γοητείας. Μόνο με το σέξ απλή σας θα τραβήξετε κοντά σας και θα σκληρώσετε έναν άνδρα.

17) Όχι όμως αποκλειστικώς και μόνον το σέξ απλή. Το σέξ απλή είναι θέλεια η βάση της γοητείας μαζί μ' αυτό όμως χρειάζεται και φυσικότης. Πρέπει δηλαδή να είστε αυτή που είστε. Υπάρχουν ώριμοι τύποι γυναικών που αρέσουν να αναφέρω την βρε. Από τις πρωταγωνίστριες της θόνης Κλάμπερ. Οι άν και η Φράνσις την Τζόαν Κράουφουντ, την Κλωντέτ Κολμπέρ. Οι άν δρε, τέλος, δεν ζητούν μονάχα ένα πράγμα από την σημερινή γυναίκα. Τα ζητούν όλα. Θέλεια και χειραφέσια, υποταγή στον άνδρα και ανεξαρτησία, ναυυρίσματα και έρωτικά τραγούδια.

18) Να μην έχετε ποτέ σέξ απλή της. Αυτό είναι η βάση κάθε γοητείας. Μόνο με το σέξ απλή σας θα τραβήξετε κοντά σας και θα σκληρώσετε έναν άνδρα.

19) Όχι όμως αποκλειστικώς και μόνον το σέξ απλή. Το σέξ απλή είναι θέλεια η βάση της γοητείας μαζί μ' αυτό όμως χρειάζεται και φυσικότης. Πρέπει δηλαδή να είστε αυτή που είστε. Υπάρχουν ώριμοι τύποι γυναικών που αρέσουν να αναφέρω την βρε. Από τις πρωταγωνίστριες της θόνης Κλάμπερ. Οι άν και η Φράνσις την Τζόαν Κράουφουντ, την Κλωντέτ Κολμπέρ. Οι άν δρε, τέλος, δεν ζητούν μονάχα ένα πράγμα από την σημερινή γυναίκα. Τα ζητούν όλα. Θέλεια και χειραφέσια, υποταγή στον άνδρα και ανεξαρτησία, ναυυρίσματα και έρωτικά τραγούδια.

20) Να μην έχετε ποτέ σέξ απλή της. Αυτό είναι η βάση κάθε γοητείας. Μόνο με το σέξ απλή σας θα τραβήξετε κοντά σας και θα σκληρώσετε έναν άνδρα.

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο ποιητής και η ποιήτρια

Εκείνος είναι ποιητής, στα χρόνια περασμένους,
ισχνός, εξηντηλέμενος,
κι' απ' τους πολύ δυστύχους,
παρ' όλο που τους έραστάς με ρίμες και με στίχους
το πάλα συνεκίνει.

Κι' εκείνη
μια νεαρή ποιήτρια, εξησκημένη λίαν
εις την απαγγελίαν,
"Όλως τυχαίως, καθ' όδον, αυτή τον συναντά,
μια τελευταία συλλαγή με στομφον του διαδάζει,
εις το κενόν ρεμβάζει,
κι' άλλου το νούν του έχοντας, εκείνος άπαντά

ΕΚΕΙΝΗ
— «Γλυκειά καντάδα έκανες μια νύχτα κάτ' απ' τ' άστρα,
κι' έκεινη έτοιμαζότανε να σου πετάξει γλάστρα.
Έσύ τότε της έρριξες χαιδευτικές ματιές
κι' είπες άμέσως...»

ΕΚΕΙΝΟΣ (συμπληρώνων)
Πέτα την, αν έχη... τοματιές!
ΕΚΕΙΝΗ

«...Και το φεγγάρι τ' άργυρο, που τώρα πάει να γείρει,
τί σου θυμίζει, αγάπη μου;»

ΕΚΕΙΝΟΣ
...Τουί κεφαλοτύρι!
ΕΚΕΙΝΗ

«— Έφυγες μια βραδυά σκληρή, και γιατρεία δεν δρίσκω
και πάντα μούρχεται στ' αυτή
ή γλυκυτάτη φράσι αυτή...»

ΕΚΕΙΝΟΣ
...Ακάκιε, τα μακράνια νανε «Μίσκο»!
ΕΚΕΙΝΗ

— «Φθινόπωρο! Τα σύννεφα κυλούν παντού δαρείά
κι' απ' την κληματαριά

πέφτουν τα κληματόφυλλα. Τί εποχή πεζή!
Τί κρίμα να μην έπεφταν...»

ΕΚΕΙΝΟΣ
— ...Ντολμάδες... γιαλαντζί!

ΕΚΕΙΝΗ
«— Είναι σκληρός ο χειρισμός, σκληρός όσο δεν παίρνει
κι' η μοναξιά με δέρνει.
Και για να πάψω ή έδωλα μου καρδούλα να πονά
θα πάρω για να σε ξεγνώ...»

ΕΚΕΙΝΟΣ
...Συό ζώνες Προμπονά!
ΕΚΕΙΝΗ

«— Σε είδα στο παράθυρο, με τις ξανθές τις μπούκλες
και πέρνογες στην ομορφιά τις ψεύτικες τις κούκλες
Είχες πλεξούδες τα μαλλιά, Κι' όπως καθόσουν έτσι,
οι δυο τηλεούδες θυμίζον...»

ΕΚΕΙΝΟΣ
πλεξούδες... κοκορέτσι!
ΕΚΕΙΝΗ

«— Δεν μ' άγασπες σαν άλλους. Δεν σου άρέσω τάχα;
ποιάν αγαπάς;...»

ΕΚΕΙΝΟΣ
Στ' όρκίζομαι! Τόν... φούρναρη' μονάχα!

ΕΚΕΙΝΗ
Θά σου το πώ και καλά,
«— Την εύτυχία, φαίνεται, την δρήκες σε μίαν άλλη
παρ' όλο που, μέχρι στιγμής, πολλές φορές σου τώπα!
Τί δρήκες και δεν μου μιλάς;...»

ΕΚΕΙΝΟΣ
Εύρηκα μία... γόπα!
(Σκύβει και την παίρνει)
Α Ύ Λ Α Ί Α.

ΕΚΕΙΝΟΣ
ΕΚΕΙΝΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Ρεσιτάλ

Μανιώ, μια κι' έχω τη φωνή
Που τζάμια τρίζει και δονεί
Χωρίς να σου κακοφανή
Θά δώσω ρεσιτάλ.

Πρέπει νομίζω να φανώ
"Ότι μπορώ και ξεφωνώ
Κι' όχι να μ' έχουσε τενό—
Της φάπας και ρετάλι!

Πάψε λοιπόν νάσαι κακιά
Θά βρώ μια σάλα να νοικιά—
Με τη φωνή μου τη γλυκειά
Νά βγάω να τραγουδήσω.

Θά κάψω κόσμο και ντυνιά
Κι' εσύ, Μανιώ μου, μορφονεία
"Αν θέλεις θα μ' άκομπανιά—
Κρατώντας μου το ίσο!

Θά τραγουδήσω μουσικούς
Λίαν μαγγιώ—και κλασσικούς
— Έσύ το ζέρεις που μ' άκούς—
Και με το νού σου δάλε

Σούμπερτ και Βέρδι και Γκουνώ
Και το «σοκάκι το στενό»
Κι' άμανεδάκι σιγανό
Θά πώ προς το φινάλε!

Κι' αν είμαι τόσο τυχερός
Και σαν τεμένος φλογερός
Μπλέξω καμμία δλοσχερώς
Και κάργα μ' αγαπήση.

Τόν χάνεις ασφαλώς, Μανιώ,
Τόν Βάγγο τον όμορφο νεοί
Πού, άνθεμα σου το γονιό,
Τόν έχεις ξερωθήσει!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Ειρωνεία

Βρέ, κάθε Πέμπτη καρτερώ
Κι' ανυπομένως λαχταρώ
Νά σε διαβά— στον «Θησαυρό».
Την τρέλλα σου ν' άκούσω...

Κι' άφου μου πής ό,τι μου πής
"Αρλούμπες άνευ προκοπής
Με δυό κουδέ— περιωπής
Θά πρέπει να σε λούσω!

Κι' αν ρεσιτάλ μου κοπανάς
Κι' έχεις ιδέας φαιινάς,
Δέν μου ξυνίζει ο τραχανάς
Και ούτε με φοβερίζεις.

Κι' αν μου μιλάς περί φωνή
Σ' αυτό εγώ θα συμφωνή—
Γιατ' έχω την ύπομονη
Ν' άκούω σαν γκαρίζεις!

Σε ξέρω δα κι' απ' την καλή
Για έρασσή μου σεβνταλή.
Μά όχι να με πιπιλί—
Νυχτα και με—μ' άρλούμπες.

Γίως έχεις τάχατες φωνή,
Που τζάμια τρίζει και δονεί
Και οι τενορόι οι τρανοί
Πώς κάνουν μπρός σου τούμπες!

Κι' αν θέλεις μάλλον να στά πώ
Χωρίς καθόλου να ντραπώ,
Έσύ μονάχα ένα σκοπό
Ξέρεις να τραγουδήσεις...

Όταν τυχόν παρεκτραπής
Και φάς χαστού— της προκοπής
Και το τραγούδι σου θα πής
Και θα χοροπηδήσεις!

Η ΜΑΝΙΩ

10 τρόπους για να κατακτήσετε ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Εάν μια γυναίκα μπορεί να είναι γοητευτική χωρίς να είναι ωραία, ένας άνδρας πολύ περισσότερο μπορεί να κάνει μια γυναίκα να ενδιαφερθεί γι' αυτόν χωρίς να είναι ούτε ωραίος, ούτε γοητευτικός. Οι δέκα τρόποι που μπορεί ένας άνδρας να κατακτήσει μια γυναίκα, είναι αυτοί:

1) Χρήματα.
2) Χρήματα.
3) Πολλά χρήματα.

Εγώ έχω πικράν πείρα από τις γυναίκες επί του ζητήματος αυτού και η πείρα μου αυτή άκριβώς με έκανε να αντιληφθώ ότι όλες οι γυναίκες έχουν μέσα στην καρδιά τους ένα κατάστιχο. Παρόμοιες περιπτώσεις που έτυχαν σε φίλους μου, είτε στην πατρίδα μου είτε στο εξωτερικό μου ένιαχυσαν την γνώμη αυτή και με έκαναν να αποκτήσω την πεποίθηση ότι όλες οι γυναίκες είναι οι ίδιες. Έχω ήδη θέλεια και γυναίκες που προσπάθησαν να ζήσουν χωρίς ωραία φορέματα, χωρίς λουλούδια, χωρίς πολυτελείς κατοικίες με όλα τα κομφορ, χωρίς την άνεση του χρήματος. Οι γυναίκες αυτές όμως με τον καιρό άρχισαν να γίνονται ψυχρές και άδικοφορες προς τον άνθρωπο που εξακολουθούσε να τις αγαπά με όλη του την καρδιά και αυτό γιατί είχε το άτύχημα να μην είναι πλούσιος.

Φυσικά υπάρχουν και εξαιρέσεις. Οι εξαιρέσεις αυτές είναι όμως το σο λίγες, ώστε, κατά την γνώμη μου πάντοτε δεν πρέπει καν να υπολογίζονται.

4) Να είστε διάσημος ή όπωσδήποτε γνωστός. Η διάσημότης κάνει έναν άνδρα πολύ πιο γοητευτικό από ό,τι είναι στην πραγματικότητα. Ο Όθελλος, για να είναι δόξασημος και γενικός, έφάνηκε "Αδωνις στα μάτια της Διοδομένης παρ' όλον ότι δεν ήταν παρά ένας άγριος άρσής. Όλοι οι μεγάλοι άνδρες της ιστορίας είναι γνωστοί ότι είχαν πολύ περισσότερες κατακτήσεις από τους άραιότερους υπηκόους των.

5) Να είστε φιλόφρων και περιποιητικός. Αν θέλεις να κερδίσεις την εύνοια μιας νέας, να φανείσθε περιποιητικός μαζί της. Να της εξασφαλίσεις θέσι στο λεωφορείο, να χρεώσετε μαζί της, να της παίρνετε εισιτήρια για το θέατρο. Να της χαρίζετε επίσης λουλούδια και διελία, καθώς και τα γλυκίσματα που ξέρετε ότι της αρέσουν. Ποτέ να μην παραλείπετε τις μικροφιλοφρονήσεις τις οποίες όφειλει να κάνει ένας κύριος σε μια κυρία. Ποτέ μη δώσετε ευχαρία σ' άλλον να σας αντικαταστήσει σ' αυτά.

6) Να μην είστε ποτέ ο παληάτσος της παράς. Οι γυναίκες, όλες οι γυναίκες είναι ματαιόδοξες και αγαπούν να επιδεικνύονται. Κάθε γυναίκα θέλει να καμαρώνει για τον κύριο που την συνοδεύει. Όπως οι κοκέτες και περιποιημένες γυναίκες ελκύουν τους άνδρες, έτσι και οι καλοντυμένες άνδρες ελκύουν τις γυναίκες. Λίγοι άνδρες είναι εκείνοι και σε λίγες γυναίκες μπορούν να φανούν γοητευτικοί, είτε φορούν παληόρουχα, είτε είναι ντυμένοι με το πιο άμειμπτο φρόκ. Αυτοί όμως αποτελούν εξαιρέσεις. Μιλώντας γενικά μπορεί να πώ ότι οι άνδρες που είναι άτημειστοι, δεν αρέσουν στην γυναίκα, εκτός εάν η άτημεισία τους αυτή είναι μόνον φαινομενική.

7) Να μην είστε ποτέ ο παληάτσος της παράς. Οι γυναίκες γελούν με τους παληάτσους, αλλά δεν τους ερωτεύονται ποτέ τους. Ο Φωτός ο Δόν Ζουάν, ο Βαλεντινό, όλοι οι «Ρωμαίοι» της ζωής και του θεάτρου έχουν πάντοτε επάνω τους κάτι το μορσίο και σοβαρό, έχουν μεγαλύτερη σχέση προς την τραγωδία παρά προς την κωμωδία. Οι γυναίκες ελκύονται περισσότερο από τους μελαγχολικούς, παρά από τους κωμικούς. Οι γυναίκες αγαπούν το δάκρυ, τους αρέσει να κάνουν τις απογοητευμένες, τις παρεξηγημένες και όλα αυτά δεν μπορούν να τα κάνουν προς έναν άνθρωπο που όσο σο βαρύνει και αν είναι στην ιδιωτική του ζωή αυτές τον βλέπουν όταν έρσι σκεταί με την παρέα του να κάνει διαρκώς τον παληάτσο.

8) Να μην είστε ζηλιάρης. Είτε είστε εκ φύσεως, είτε δεν είστε, "Αν δεν είστε, προσπαθήστε να φανήτε έτσι και στα ψέματα. Οι γυναίκες αγαπούν να κάνουν οι άνδρες σκηνές προς χάριν τους. Αισθάνονται δηλαδή τον εαυτό τους κολακευμένον όταν ένας σοβαρός και δυνατός άνδρας γίνεται παιδιός από λύσσα και κόκκινος από θυμό και έλεια για το χατήρι τους. Τους αρέσει να βλέπουν έναν άνδρα να φέρεται σαν άνδρας αληθινός και όταν ένας άνδρας δεν είναι ζηλιάρης ή δεν δείχνει ζήλεια, τον θεωρούν θηλυπρεπή, άνανδρο και καταλήγουν στο να τον περιφρονησουν.

9) Να μην είστε απαιτητικός, αλλά συγχρόνως να δείχνετε ότι έχετε και την ανάγκη των γυναικών. Όπως οι γυναίκες κολακεύονται με έναν άνδρα ζηλιάρη, έτσι κολακεύονται και από έναν άνδρα που θέλει να τους επιδωμάται. Αυτό όμως δεν πρέπει να γίνεται καθ' υπερβολήν και πρέπει πάντοτε να είναι συνδυασμένο με το πρώτο. Πρέπει να δείχνετε στην γυναίκα ότι έχετε ανάγκη από ώριμους μικροπεριποιητές της, ότι ο καφές που έτοιμάζει εκείνη είναι ο ωραιότερος καφές που έχετε πει ποτέ σας, ότι η πίτα σας δεν μπορεί να άμψη αν δεν την άμψη αυτή η ίδια με το χερί της και άλλα παρόμοια.

10) Να μην έχετε ποτέ σας καλλιτεχνική εμφάνιση. Έπέρασε πιά ο καιρός που οι γυναίκες καταγοητεύοντο από τους νέους με τα κυματιστά μαλλιά, τις φοιτώντ γραβάτες και την ρωμαντική έκφραση. Είτε ποιητής είναι ένας νέος, είτε μουσικός, είτε και ήθοσιός ακόμη, στην εξωτερική του εμφάνιση πρέπει να είναι σαν ο λους τους άλλους ανθρώπους, πρωτίτως, δε ακύριος.

Οι γυναίκες ελκύονται από τους άνδρες με σοβαρή και άνδρική έκφραση. Ελκύονται περισσότερο από κάθε τι άλλο απ' τους ανθρώπους που έχουν πρωταγωνιστικά άρεσσητη φυσιογνωμία. Σπάρχουν τέκος ώριμοι άνθρωποι που είναι ελκυστικοί για όλες τις γυναίκες ή για τις περισσότερες. Τέτοιοι τύποι από τους άστερας του κινηματογράφου είναι ο Ροιάντε Κόλμαν, ο Κλαίω Μπουκ, ο Κλαίω Γκέμπλ. Μια γυναίκα θα μπορούσε να διαλέξει οποιονδήποτε απ' αυτούς ως φίλο της, ως σύζυγό της.

ΣΑΡΑ ΜΠΟΥΑΓΙΕ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

27ον

— Κάποιο απόσπασμα διπλόφο-
ρων περνάει από εδώ, επιβύρσις.
Έμένα ζητούν μήπως; Ασφαλώς.
Ποιόν άλλον; Πρέπει να φύγω α-
πό εκεί τότε...

— Έδεχεν συγχρόνως με το χέ-
ρι του τον δρόμο προς τα άρστε-
ρά.

— Άλλά την ίδια στιγμή θόρυβοι
θημάτων έφθασαν και από αυτό
το μέρος.

— Είμαι περικυκλωμένος! έπι-
θύρισε ο Μπαρεβέρ.
— Ένα τρομερό ούρλιασμα άντη-
χισε ξαφνικά.

— Έκεί! Έμπρός!... Σπά-
στε τα πάντα!

— Η φωνή αυτή ήταν του Ρονσε-
ρόλ του πατέρα της Μαργαρίτας.

— Ο Μπαρεβέρ έπιασε το κεφάλι
με τα χέρια του.

— Τι έπρεπε να κάνει; Οί σκέψεις,
ή μία έπειτα από την άλλη, διέ-
χθηκαν το μυαλό του χωρίς να
σταματούν καθόλου.

— Στο δρόμο, είχαν αρχίσει ν' α-
νέβαιναν φωτιές. Σύντομα δια-
ταγαι ήκούοντο. Μερικά λεπτά έρ-
γότερα ή σκόλη έγέμισε από έρ-
γ.

— Τόν Ρονσερόλ έπί κεφαλής.
— Ο Ρονσερόλ ντε Μπαρεβέρ έ-
σκιψε για να ιδεί καλύτερα. Για
ένα δευτερόλεπτο, είδε τον πατέ-
ρα της Μαργαρίτας να ανεβαίνει
δράχνοντας τους άλλους.

— Ο νέος έσφιξε τους γρόνθους,
άφησε μία βλαστήνια και άρχισε
ν' ανεβαίνει ψηλότερα.

— Έμπρός! Σπάστε την πόρ-
τα!

— Εκείνη τη στιγμή άκούσθηκε
μία φωνή.

— Δεν υπάρχει κανείς λόγος να
σπάση ή πόρτα.

— Μία άλλη φωνή που έρχόταν
από ψηλά και που κανείς δεν άνε
γνώρισε, άκούσθηκε σε λίγο.

— Δεν σπάζουν μία πόρτα που
είνε άνοικτή.

— Έμπρός! Έμπρός!
— Άλλά κανείς δεν κίνηθηκε α-
πό τη θέση του. Εύρίσκοντο εκεί
έμπρός στη μισάνοικτη πόρτα
άλλά κανένας διεκδικείτο; Ο
πρώτος που θα μπη θα πέση νε-
κρός.

— Εκείνο όμως που δεν έτόλμησαν
να κάνουν οι άλλοι, το έκανε ο
Ρονσερόλ. Έσπρωξε την πόρτα
με μία θηριωδία κινήσει και έμπη-
ξε. Συγχρόνως έπιαιναν ο Ρολάν
ντε Σαιντ Αντρέ, ο Μονγκομερύ
και ο στρατάρχης ντε Σαιντ Άν
τρέ.

— Άκούσθηκαν άμέσως τρομερές
κραυγές.

— Ο σπασμός μας εξέφυγε!
ούρλιαξε ο Ρολάν.

— Κατάρα! έδρυχήθη ο Ρονσε-
ρόλ.

— Από εδώ! Από εδώ! έφω-
νάξε κάποιος από εκείνους που
έστεκαν στη σκόλη.

— Όλοι ώρμησαν προς τα εκεί,
διεσκέλισαν τα σκαλοπάτια και εί-
δαν, από τός πύλινους πυλών, έναν
άνθρωπο που έξηρανότο πίσω α-
πό ένα παράθυρο.

— Αυτός είναι!

— Σκοτώστε τον!

— Σιωπή! έφώναξε ο Ρονσε-
ρόλ με φωνή που ήταν πολύ ήρε-
μη. Δέκα άνδρες στη Μικρή Γέ-
φυρα. Άλλοι δέκα στη γέφυρα
του Άγιου Μιχαήλ. Δέκα άκόμη
στη γέφυρα του Χρηματοπύργου.
Δέκα άτι Γέφυρα της Παναγίας.

— Οί όπλοισι προς το μέρος
του Ρολάν, μείνε μαζί μου.

— Όλες αυτές οι διαταγές έέετε
λίσθησαν με μία θαυμαστή άκρι-
βεία.

— Η άτμόσφαιρα ήταν ήλεκτρι-
κή.

— Δέκα τοξότες παρέμειναν κοντά
στον Ρονσερόλ.

— Δέκα τοξότες παρέμειναν κοντά
στον Ρονσερόλ.

— Δέκα τοξότες παρέμειναν κοντά
στον Ρονσερόλ.

— Δέκα τοξότες παρέμειναν κοντά
στον Ρονσερόλ.

— Δέκα τοξότες παρέμειναν κοντά
στον Ρονσερόλ.

— Δέκα τοξότες παρέμειναν κοντά
στον Ρονσερόλ.

— Δέκα τοξότες παρέμειναν κοντά
στον Ρονσερόλ.

— Ο διευθυντής της αστυνομίας
έκ'ιτταξε από το παράθυρο. «Ε-
έλεπε σε μία στέγη, στην άκρη
της οποίας είδε τον Μπαρεβέρ να
σκαρφαλώνει. Τόν έδειξε άμέσως
στον Ρολάν λέγοντάς του:

— «Η Μαργαρίτα θα είναι δική
σας, αν μπορέσετε να την κατα-
κτήσετε. Πηγαίνετε

— Πρέπει λοιπόν να άναρριχή-
θώ επάνω στις στέγες τών σπιτι-
ών; Έστώ. Θά το κάνω

— «Οχι, δεν πρόκειται να συμ-
πλάκω με κανένα. Θά παρακολου-
θήσω τόν άνθρωπον αυτόν έως τη
στιγμή που θα άποφασίσω να πη-
δήσω στο έδαφος. Θά με είδωσι
σης τότε με ένα σούριγμα. Πάρε
τη σφουρίχτρα μου.

— Ο γιός του στρατάρχου συνω-
φρεύθη.

— Είμαι εύπατρίδης, έπτε και
δεν μπορέιτε να με μεταχειρίζε-
σθε όπως τους πράκτορες σας.

— Πολυ καλά τότε, άπήντησε
ο Ρονσερόλ. Θά κάμω εγώ εκείνο
που δεν θέλετε να κάμει έσείς.

— Άλλά δεν θα σας δώσω την κό-
ρη μου.

— Ο Ρολάν τόν παραμέρισε με
μία βίαιη κινήσει και ώρμησε προς
τά έξω:

— Πηγαίνω, έπτε.

— Ο Ρονσερόλ έχαμογέλασε και
άρχισε να κατεβαίνει τη σκόλη μ'
ένα θριαμβευτικό χαμόγελο στα
χείλη.

— Ο Μπαρεβέρ κατά το διάστημα
αυτό έξερνόνταν επάνω στη στέγη.
Δεν ύπήρχε κανένα στήριγμα που
θενά. Άρκοδσε και ή πιο μικρή
άπειρεσφία για να πέση στο
κενόν.

— Έπί τέλους, έφθασε στην έ-
κρη. Πώς μπόρεσε να πιασεί από
έκει; Η κινήσει του ήταν τόνον
ένστικτωδής, που δεν τόν άντελλή
φή καθόλου.

— Καθώς ήταν σκυμμένος στην έ-
κρη της στέγης, είδε από κάτω
την κορυφή ενός τοίχου. Πόση ήταν
ή άπόστασις που τόν έχώριζε; Για
να φάσση έως εκεί, δεν ύπήρχε πα-
ρά ένας μόνον τρόπος: να άφήση
να κυλήσει κάτω. Άλλ' αυτό ί-
σως τον έσώζετο.

— Ο Μπαρεβέρ έκ'ιτταξε προς το
παράθυρο από το όποιον είχε βγί.
Ήγρηχαν δυο κεφάλια σ' αυτό.
Τόν έπείρμεναν λοιπόν και άνέμε-
ναν την επιστροφή του. Δεν ύπήρ-
χε συνεπώς τρόπος να γυρίση στα
θήματα του.

— Τότε έκλεισε τα μάτια και ά-
φέθηκε να πέση στο κενόν.

— Ένα λεπτό άργότερα, θρέθηκε
ξαπλωμένος επάνω στον τοίχο με
ματωμένα τα χέρια και έσχατομέ-
να νύχια. Χάρις σε ποιά θαύμα θε-
λήσεως είχε άραγε κατορθώσει να
συγκρατησεί εκεί;

— Εκείνη τη στιγμή άκουσε έ-
ναν δυνατό θόρυβο άπάνω από το
κεφάλι του, σάν κάτι να κατρακυ-
λούσε. Είδη πράγματι έναν άνδρά
τινο όγκο που έρριχνόταν στο κε-
νόν.

— Ο όγκος αυτός προσέκρουσε έ-
πάνω του για ένα δευτερόλεπτο
και έπειτα έξηκολούθησε την πτώ-
σι του.

— Ο Μπαρεβέρ έκρεμάσθηκε τό-
τε με τα δυο του χέρια και κλεί-
νοντας τα μάτια άφείθηκε να πεί-
ση και αυτός.

— Όταν έφθασε κάτω, ένοιωσε έ-
να δυνατό πόνο στο κεφάλι και
όλο του το σώμα, αλλά δεν είχε
τόν καιρό να έγκαταλείψη σ' αυ-
τόν. Γιατί άκουσε συγχρόνως
ένα θόρυβο θημάτων που προσέ-
τρεχαν προς το μέρος του.

— Ο νέος έκαίμε τότε μία προσπά-
θεια για ν' άποηκωσεί.

— Νά τον! Νά τον! έφώναξε
μία φωνή.

— Τόν κρατάμε έπί τέλους! Ο
άθλιος δεν θά γλυτώση την κρε-
μάλα.

— Έάν δεν είναι κιάλας νε-
κρός!

— Άλλ' είχαν κάμει λάθος. Ο
άνθρωπος που έπήραν στα χέρια
τους οι όπλοφόροι του Ρονσερόλ
δεν ήταν ο Μπαρεβέρ, άλλ' εκεί-
νος που είχε κυλήσει από τη στέ-
γη. Τόν έφερναν τώρα θριαμβευτι-
κά προς την πλατεία Ντωφιν.

— Τόν κρατάμε έπί τέλους!

— Ο Μπαρεβέρ διέκρινε στο θά-
θος τις λογχές τών λογοφόρων
που έγυάλιζαν.

— Διάδολε! έκαίμε. Οί γέφυρες
φρουρούνται!

— Έπείρε ένα γρήγορο θλέμμα
γύρω του και συγκεντρώοντας έ-
ως τις δυνάμεις του ποταμού,
δυο ή τρεις θάρκες ήταν άρα-
γμένες εκεί.

— Ο Μπαρεβέρ έπήδησε σε μία
άπ' αυτές και έλυσε το σχοινί.

— Ποίος είναι; Άλλι!

— Μερικές σκιές απεσπάσθηκαν
από τους γύρω τοίχους, οι άνω
μέσες δεν έστάμειναν. Έπήρε
τόναινον στα χέρια του τα κου-
πία και άρχισε να κωπηλατεί.

— Στ' αυτήτα του έφθαναν συγκε-
χυμένες κραυγές. Έπειτα δέκα ό-
πλα έξεστρουοκρότησαν ταυτοχρό-
νως.

— Έν τώ μεταξύ, εκείνοι που εί-
χαν σπείρσει στα χέρια τους το
σώμα που έβρισκαν πευμένο κάτω
έκρινε φάσεις εν θριάμβω στην πλα-
τεία Ντωφιν. Από όλα τα μέρη
προσέτρεχαν οι φρουροί που είχαν
τοποθετήσει ο Ρονσερόλ. Η έργα-
σία των είχε πια τελειώσει. Σε
λίγο κατέφθασαν ο Μονγκομερύ,
ο Σαιντ Αντρέ, μερικοί εύπατρίδαι
και ο διευθυντής της αστυνομίας.

— Νά τον! Τόν κρατούμε!

— Στο φως τών πυρών έσκυψαν
όλοι επάνω από το άμυχο σώμα.

— Κατάρα! έδρυχήθη ο Ρον-
σερόλ.

— Ο γιός μου! έφώναξε ο
στρατάρχης ντε Σαιντ Αντρέ.

— Ο Ρονσερόλ έφυγε άμέσως πα-
ραουρνώντας μαζί του και άλλους
τους άλλους. Καθ' όδον, είδισε
διαφορές εντολές με μία κατα-
πληκτική διαταγή πνεύματος.

— Ο γιός μου! επανέλαβε ο
Σαιντ Αντρέ χωρίς μεγάλη συγ-
κινήσει.

— Έγινόντισε κατόπιν και άκούμ-
ησε το κεφάλι του επάνω στο
στήθος του Ρολάν.

— Η καρδιά του έκτυπούσε.
Πραγματικά, ο Ρολάν ντε
Σαιντ Αντρέ ήταν μόνον ζαλιμέ-
νος από την πτώσι. Δεν είχε μία
λίσιτα πάσις καμμία ανεπαρκεία
τη ελπίδα.

— Τού έρριξαν μερικές σταγόνες
ροκής στο στόμα και ο νέος μ-
άσθηκε με μάτια. Άλλα λεπτά έρ-
γότερα, είχε τελειώσει συνέλσει.

— Άς είναι εύλογημένον τόν
νομα του Θεού! έπτε ο Σαιντ
Αντρέ.

— Τόν συνέλασαν;

— Αυτή ήταν ή πρώτη λέξις του
Ρολάν.

— Ο διευθυντής της αστυνο-
μίας, που άπήντησε, τρέχει κατό-
πις του. Θά τόν συλλάβη άσφα-
λώς.

— Ο Ρολάν άνεσηκώθηκε όχι χω-
ρίς κόπο και έπλησίισε τόν πα-
τέρα του.

— Έμίλησε με τόν διευθυντή
της αστυνομίας, έπτε, «Ο γάμος
αυτός θα πραγματοποιησεί εάν μου
δώσετε την άδεια

— Άλλά φυσικά σου την δί-
δω.

— Έσχόντε όμως ότι είμαι κα-
τάχρεως. Προσωπ πανδρευνά πρι-
πει να πληρώσω τά χρέη που με
άτιμάζουν. Περίπου διακόσιες χί-
λιάδες σκούδα.

— Θά τά κανονίσω όλα από
την προικία. Ο βασιλεύς ύποσχέ-
θη ότι θα προικίση την Μαργα-
ρίτα έκτός από τά χρήματα που
θα της δώση ο πατέρας της.

— Δεν μπορώ να έγγίσω αυτή
την προικία, ποσού ή Μαργαρίτα
γυνη σύζυγός μου. Και έκτός απ'
αυτό πρέπει να άνανεύσω την έ-
πιπλώσι του σπιτιού μου. Θά ά-

— Ο νέος έκαίμε τότε μία προσπά-
θεια για ν' άποηκωσεί.

— Νά τον! Νά τον! έφώναξε
μία φωνή.

— Τόν κρατάμε έπί τέλους! Ο
άθλιος δεν θά γλυτώση την κρε-
μάλα.

— Έάν δεν είναι κιάλας νε-
κρός!

— Άλλ' είχαν κάμει λάθος. Ο
άνθρωπος που έπήραν στα χέρια
τους οι όπλοφόροι του Ρονσερόλ
δεν ήταν ο Μπαρεβέρ, άλλ' εκεί-
νος που είχε κυλήσει από τη στέ-
γη. Τόν έφερναν τώρα θριαμβευτι-
κά προς την πλατεία Ντωφιν.

— Τόν κρατάμε έπί τέλους!

— Ο Μπαρεβέρ διέκρινε στο θά-
θος τις λογχές τών λογοφόρων
που έγυάλιζαν.

— Διάδολε! έκαίμε. Οί γέφυρες
φρουρούνται!

— Έπείρε ένα γρήγορο θλέμμα
γύρω του και συγκεντρώοντας έ-
ως τις δυνάμεις του ποταμού,
δυο ή τρεις θάρκες ήταν άρα-
γμένες εκεί.

— Ο Μπαρεβέρ έπήδησε σε μία
άπ' αυτές και έλυσε το σχοινί.

— Ποίος είναι; Άλλι!

— Μερικές σκιές απεσπάσθηκαν
από τους γύρω τοίχους, οι άνω
μέσες δεν έστάμειναν. Έπήρε
τόναινον στα χέρια του τα κου-
πία και άρχισε να κωπηλατεί.

— Στ' αυτήτα του έφθαναν συγκε-
χυμένες κραυγές. Έπειτα δέκα ό-
πλα έξεστρουοκρότησαν ταυτοχρό-
νως.

— Έν τώ μεταξύ, εκείνοι που εί-
χαν σπείρσει στα χέρια τους το
σώμα που έβρισκαν πευμένο κάτω
έκρινε φάσεις εν θριάμβω στην πλα-
τεία Ντωφιν. Από όλα τα μέρη
προσέτρεχαν οι φρουροί που είχαν
τοποθετήσει ο Ρονσερόλ. Η έργα-
σία των είχε πια τελειώσει. Σε
λίγο κατέφθασαν ο Μονγκομερύ,
ο Σαιντ Αντρέ, μερικοί εύπατρίδαι
και ο διευθυντής της αστυνομίας.

— Νά τον! Τόν κρατούμε!

— Στο φως τών πυρών έσκυψαν
όλοι επάνω από το άμυχο σώμα.

— Κατάρα! έδρυχήθη ο Ρον-
σερόλ.

— Ο γιός μου! έφώναξε ο
στρατάρχης ντε Σαιντ Αντρέ.

— Ο Ρονσερόλ έφυγε άμέσως πα-
ραουρνώντας μαζί του και άλλους
τους άλλους. Καθ' όδον, είδισε
διαφορές εντολές με μία κατα-
πληκτική διαταγή πνεύματος.

— Ο γιός μου! επανέλαβε ο
Σαιντ Αντρέ χωρίς μεγάλη συγ-
κινήσει.

— Έγινόντισε κατόπιν και άκούμ-
ησε το κεφάλι του επάνω στο
στήθος του Ρολάν.

— Η καρδιά του έκτυπούσε.
Πραγματικά, ο Ρολάν ντε
Σαιντ Αντρέ ήταν μόνον ζαλιμέ-
νος από την πτώσι. Δεν είχε μία
λίσιτα πάσις καμμία ανεπαρκεία
τη ελπίδα.

— Τού έρριξαν μερικές σταγόνες
ροκής στο στόμα και ο νέος μ-
άσθηκε με μάτια. Άλλα λεπτά έρ-
γότερα, είχε τελειώσει συνέλσει.

— Άς είναι εύλογημένον τόν
νομα του Θεού! έπτε ο Σαιντ
Αντρέ.

— Τόν συνέλασαν;

— Αυτή ήταν ή πρώτη λέξις του
Ρολάν.

— Ο διευθυντής της αστυνο-
μίας, που άπήντησε, τρέχει κατό-
πις του. Θά τόν συλλάβη άσφα-
λώς.

— Ο Ρολάν άνεσηκώθηκε όχι χω-
ρίς κόπο και έπλησίισε τόν πα-
τέρα του.

— Έμίλησε με τόν διευθυντή
της αστυνομίας, έπτε, «Ο γάμος
αυτός θα πραγματοποιησεί εάν μου
δώσετε την άδεια

— Άλλά φυσικά σου την δί-
δω.

— Έσχόντε όμως ότι είμαι κα-
τάχρεως. Προσωπ πανδρευνά πρι-
πει να πληρώσω τά χρέη που με
άτιμάζουν. Περίπου διακόσιες χί-
λιάδες σκούδα.

— Θά τά κανονίσω όλα από
την προικία. Ο βασιλεύς ύποσχέ-
θη ότι θα προικίση την Μαργα-
ρίτα έκτός από τά χρήματα που
θα της δώση ο πατέρας της.

— Δεν μπορώ να έγγίσω αυτή
την προικία, ποσού ή Μαργαρίτα
γυνη σύζυγός μου. Και έκτός απ'
αυτό πρέπει να άνανεύσω την έ-
πιπλώσι του σπιτιού μου. Θά ά-

— Ο νέος έκαίμε τότε μία προσπά-
θεια για ν' άποηκωσεί.

— Νά τον! Νά τον! έφώναξε
μία φωνή.

— Τόν κρατάμε έπί τέλους! Ο
άθλιος δεν θά γλυτώση την κρε-
μάλα.

— Έάν δεν είναι κιάλας νε-
κρός!

— Άλλ' είχαν κάμει λάθος. Ο
άνθρωπος που έπήραν στα χέρια
τους οι όπλοφόροι του Ρονσερόλ
δεν ήταν ο Μπαρεβέρ, άλλ' εκεί-
νος που είχε κυλήσει από τη στέ-
γη. Τόν έφερναν τώρα θριαμβευτι-
κά προς την πλατεία Ντωφιν.

— Τόν κρατάμε έπί τέλους!

— Ο Μπαρεβέρ διέκρινε στο θά-
θος τις λογχές τών λογοφόρων
που έγυάλιζαν.

— Διάδολε! έκαίμε. Οί γέφυρες
φρουρούνται!

— Έπείρε ένα γρήγορο θλέμμα
γύρω του και συγκεντρώοντας έ-
ως τις δυνάμεις του ποταμού,
δυο ή τρεις θάρκες ήταν άρα-
γμένες εκεί.

— Ο Μπαρεβέρ έπήδησε σε μία
άπ' αυτές και έλυσε το σχοινί.

— Ποίος είναι; Άλλι!

— Μερικές σκιές απεσπάσθηκαν
από τους γύρω τοίχους, οι άνω
μέσες δεν έστάμειναν. Έπήρε
τόναινον στα χέρια του τα κου-
πία και άρχισε να κωπηλατεί.

— Στ' αυτήτα του έφθαναν συγκε-
χυμένες κραυγές. Έπειτα δέκα ό-
πλα έξεστρουοκρότησαν ταυτοχρό-
νως.

— Έν τώ μεταξύ, εκείνοι που εί-
χαν σπείρσει στα χέρια τους το
σώμα που έβρισκαν πευμένο κάτω
έκρινε φάσεις εν θριάμβω στην πλα-
τεία Ντωφιν. Από όλα τα μέρη
προσέτρεχαν οι φρουροί που είχαν
τοποθετήσει ο Ρονσερόλ. Η έργα-
σία των είχε πια τελειώσει. Σε
λίγο κατέφθασαν ο Μονγκομερύ,
ο Σαιντ Αντρέ, μερικοί εύπατρίδαι
και ο διευθυντής της αστυνομίας.

— Νά τον! Τόν κρατούμε!

— Στο φως τών πυρών έσκυψαν
όλοι επάνω από το άμυχο σώμα.

— Κατάρα! έδρυχήθη ο Ρον-
σερόλ.

— Ο γιός μου! έφώναξε ο
στρατάρχης ντε Σαιντ Αντρέ.

— Ο Ρονσερόλ έφυγε άμέσως πα-
ραουρνώντας μαζί του και άλλους
τους άλλους. Καθ' όδον, είδισε
διαφορές εντολές με μία κατα-
πληκτική διαταγή πνεύματος.

— Ο γιός μου! επανέλαβε ο
Σαιντ Αντρέ χωρίς μεγάλη συγ-
κινήσει.

— Έγινόντισε κατόπιν και άκούμ-
ησε το κεφάλι του επάνω στο
στήθος του Ρολάν.

— Η καρδιά του έκτυπούσε.
Πραγματικά, ο Ρολάν ντε
Σαιντ Αντρέ ήταν μόνον ζαλιμέ-
νος από την πτώσι. Δεν είχε μία
λίσιτα πάσις καμμία ανεπαρκεία
τη ελπίδα.

— Τού έρριξαν μερικές σταγόνες
ροκής στο στόμα και ο νέος μ-
άσθηκε με μάτια. Άλλα λεπτά έρ-
γότερα, είχε τελειώσει συνέλσει.

— Άς είναι εύλογημένον τόν
νομα του Θεού! έπτε ο Σαιντ
Αντρέ.

— Τόν συνέλασαν;

— Αυτή ήταν ή πρώτη λέξις του
Ρολάν.

— Ο διευθυντής της αστυνο-
μίας, που άπήντησε, τρέχει κατό-
πις του. Θά τόν συλλάβη άσφα-
λώς.

— Ο Ρολάν άνεσηκώθηκε όχι χω-
ρίς κόπο και έπλησίισε τόν πα-
τέρα του.

— Έμίλησε με τόν διευθυντή
της ασ

είνε παρειαί για να είνε έλκουσι
κή. Καί στις θόρειες έπαρχιες της
Κίνας, ποτέ ανδρικό μάτι δέν θο
γυρίση νά κυτάξη γυναίκα πο
δέν έχει πλώρια αυτιά.
Οι αντίληψεις περί καλλονής δ
αφέρουν μεταξύ των όσο και τ
αυλούδια που υπάρχουν στη φύ

ΒΡΥΞΕΣ ΑΠΟ ΑΡΩΜΑΤΑ

Οι Αιγύπτιες έπρελλανονταν έ-
πισης για άρώματα. Οι ώρες
της εποχής εκείνης μεταχειρίζο-
ταν έπάνω από δέκα πέντε ειδών
μύρα. Μερικά από τα φαιλιδών

ΠΩΛΕΤ ΓΚΟΝΤΑΡ, ἡ σύζυγος τοῦ Σαρλῶ

Ἡ Πωλὲτ εἶνε ἐξαιρετικὰ με-
φωμένη. Κατέχει τελείως τὴν ο-
γλίσκην ἱστορίαν καὶ φιλολογίαν.
Ἐπίσης ἐσπούδασε ψυχολογίαν.
τὰν θελήσῃ θύμω νὰ συζητήσῃ
νὰ φτῶ τὰ σοβαρὰ αὐτὰ θέματα.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ

Από την εποχή που αγύρσε μα
ζί με τον Σαρλώ το φιλμ «Μοντέρ
νοι καιροί», οι δημοσιογράφοι προ
σπαθούν να κερθε τόπο να απο
σπάσουν ή από την Πωλκέ ή από

Όταν οι Ρωμαῖοι κατέκτησαν

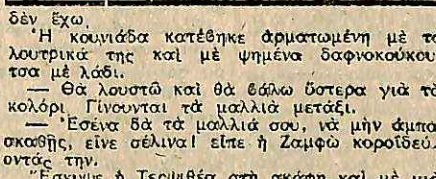
Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ρωμένο πρόσωπό της και τ' άχ-
νιστα μασλλιά. "Επαιξε για πρῶ η
φορά έναν σημαντικό ρόλο και ὁ
μως η πρώτη αὐτή εμφάνισις της
ἦταν ἑρίκωδός. "Ἐγινε ἀμέσως με

Βέβαια διαδόσεις περί διαζ.
 ου δὲν λείπουν. Ἀλλὰ οἱ δύο σί
 γαι τὰς διέφευξαν.
 ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΕΡ Σ

ΟΙ ΚΛΩΝΟΙ. ΠΕΡΕ ΚΑΙ ΤΟ ΣΑΡΑΥΝΙ ΣΟΥ, ΓΙΑΤΙ

— Μπαμίες τέλειες, υπόμιες ήφερα, Σουρ.

Ντὲν πάει, ντὲν πάει!

— Μπαμίες τέλειες, υπόμιες ήφερα, Σουρ.

ΜΗ ΖΗΛΕΥΕΤΕ ΤΙΣ ΟΜΟΡΦΕΣ...

Κάθε γυναίκα φαντάζεται ότι η όμορφη είναι το πάν γι' αυτήν. 'Η αντίληψη όμως αυτή δεν είναι καθολική. Γιατί μια γυναίκα όμορφη, αλλά χωρίς έκφραση είναι πολύ χειρότερη από μιάν άσχημη. Τα ελαττώματα που δίνουν κάποιον τόσο στο γυναικείο πρόσωπο, που μπορούν θαυμάσια να προκαλέσουν πολύ μεγαλύτερο ενδιαφέρον, από την ίδια την ομορφιά. Και θα ξέρετε ασφαλώς ότι κι αυτή άκομη ή 'Αφροδίτη ήταν άσχημώς αλλοιωμένη και γι' αυτό άκριβώς την αγαπούσε ο 'Αδωνις.

ΕΜΠΟΔΙΑ: Η ΚΑΛΟΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ

«Ας αφήσουμε όμως τη μυθολογία και ας πάρουμε παραδείγματα από την καθημερινή ζωή. 'Η πασίγνωστη Μπελμπα Μπανάφιντ έγινε καλόγρια επειδή όπως εδήλωσε δημόσια, δεν ήθελε κανένας διατεθειμένος να την παντρευθεί. Κι αυτό δεν ήταν καθόλου παράξενο για όποιον ήθελε άλλη γυναίκα. 'Αλλά η Μπανάφιντ είχε η πιο σπουδαία γυναίκα του Καναδά και ίσως η ωραιότερη του κόσμου, όπως τουλάχιστον βεβαίωνουν όλοι την είδαν.

Μία προίκα που αποτελούνταν από μερικά εκατομμύρια λίρες μπορεί ν' αποτελέσει σοβαρό εμπόδιο σ' έναν ανδριόστολο έρωτα. Δεν είναι όμως άρκετος λόγος για να μην μπορεί να παντρευθεί η γυναίκα που την έχει. 'Η Μπανάφιντ λοιπόν έμεινε ανύπαντρη όχι επειδή είχε πολύ πλούσια, αλλά επειδή είχε πολύ, πάρα πολύ ομορφιά.

Αυτή η γυναίκα δεν έχει το παροικικό ελάττωμα: μητρηγοσύνη, μάτια, μαλλιά, πόδια, χέρια όλα μαζί το καθένα χωριστά, είναι όμορφα. 'Η επιδερμίδα της είναι

θελουδένια σαν το χιουδι του ροδάκινου, τα δόντια κατασπιναν σαν καθαρισμένα αμύγδαλα, και τα χείλη της θα μπορούσαν ν' αποτελέσουν την διαφήμιση του καλύτερου ρουζ.

Παρ' όλ' αυτά τα προτερήματα η εξ αίτιας αυτών, η Μπανάφιντ που είχε αρκετά έξυπνη, αφού έγραφε πολλές κωμωδίες για παιδιά, έδινε την εντύπωση μίας κρύας γυναίκας, άνοστης και πολύ κουτής. Οι άνδρες που ήθελαν να την πάρουν για τήν πλούτη της, έλεγαν: «Είπε πολύ ομορφή! Θα με ζήλευε όλος ο κόσμος.» Κι αυτοί που θα την έπαιρναν για την ομορφιά της, έλεγαν: «Είπε πολύ πλούσια! Ποιος ξέρει τι απαιτήσεις θα έχει!»

«'Αλλά και οι μόνες και οι δέ ήταν της γνώμης ότι είναι πάρα πολύ κουτή. Και η Μπελμπα Μπανάφιντ, η ωραιότερη και πλουσιότερη γυναίκα του Καναδά κατηντήσε να γίνει καλόγρια, επειδή δεν ήθελε κανένας να την παντρευθεί.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ 'Η ΤΟ «ΚΑΤΙ»;

Οι άσχημες γυναίκες, όχι μόνον βγαίνουν από την κοινωνία, αλλά αυτές που έχουν απλώς κάποιο έλαττωμα, σημειώνουν τις μεγαλύτερες επιτυχίες στη ζωή και τις περισσότερες φορές οι άνδρες τις αγαπούν ακριβώς για τις σωματικές τους ατέλειες.

Οι άνδρες προτιμούν λοιπόν να βρουν μία γυναίκα ενδιαφερόμενη παρά υπέροχη, αλλά ψυχρή. Γι' αυτή η όμορφη γυναίκα, αλλά ψυχρή, είναι έτσι όπως την βλέπετε: δεν κρύβει τίποτε, δεν σκέπτεται τίποτα, δεν έχει μυστικά, δεν έχει την παραμικρή έκπληξη, ζουν την πλησιάζει δεν πρέπει να περιμένει την παραμικρή αποκάλυψη ή απάτη. Είναι μία γυναίκα

εκτάκτως διακοσμητική. Κανείς δεν ερίσκει τίποτε κατ' αυτήν την ομορφιά της, αλλά ο άνδρας που την έχει δεν μπορεί να είναι για πάντα ικανοποιημένος από την μονοτονία αυτή.

«'Η γυναίκα όμως που δεν είναι πάρα πολύ όμορφη, αλλά ενδιαφέρουσα, από μία μέρα στην άλλη μπορεί να φανερώσει άγνωστες, έκπληκτες λεπτομέρειες του εαυτού της.

Η ΤΥΧΗ ΣΤΙΣ ΑΣΧΗΜΕΣ

«'Η ιστορία αναφέρει πολλές γυναίκες που κατάρθωσαν να έλθουν με την ομορφιά τους. Είπε όμως πολύ περισσότερες αυτές που ανέβηκαν πολύ ψηλά επειδή είχαν άλλα προτερήματα κι' ένα σωρό ψυχολογικές ατέλειες. 'Η Σεμίραμις, η βασίλισσα που ήταν άρκετη η παρουσία της στους δρόμους της Βαβυλώνας για να κατασταλεί μία τάσις, έλχε γένεια! Και η 'Αννα Μπολέυν, αυτή που εστρέλλανε τον 'Ερρίκο Η' της 'Αγγλίας και έφερε τόσες μεταρρυθμίσεις στη χώρα της, είχε το ένα στήθος μεγαλύτερο από το άλλο.

«'Η καμπούρα δεν έμπόδιζε την Μαργαρίτα του Βαλουά να γίνει βασίλισσα της Γαλλίας και να θα στείλει επί 22 χρόνια στο πλεuro του Λουδοβίκου ΙΒ'. 'Η Πομπη-δούρ ήταν κοντή σαν κοριτσάκι 12 χρονών.

Πρέπει να το πιστέψετε λοιπόν, κυρίες μου: οι άνδρες μιλάνε πάρα πολύ για τις όμορφες γυναίκες, αλλά ερωτεύονται πάντα μία γυναίκα που τους αρέσει, επειδή έχει πολλά ενδιαφέροντα σημεία και όχι επειδή στο δρόμο κυρί. Ζουν οι διάφοροι χαροί και την κυττούν.

ΤΖΕΛΟ

γνωστό το δρόμο του περιστεριού να μου. Τόσο όμως το καλύτερο! Γιατί θα στενοχωριόμουν πολύ αν αναγκαζόμουν ν' αποχωρισθώ τα φτωχά μου έργα, στα οποία έχω βάσει το καλύτερο μέρος του εαυτού μου και της ζωής μου!

— Εύτυχος έχετε εισοδήματα! Είπε σαρκαστικά ο 'Αλμπέρτο, νάοντας ένα ταγιάρο με χρυσό πιστόμιο.

«'Ο γέρο Ρικάρντι έκτύπησε τον άνηψιό του μ' ένα ύψος παράξενο και έλεγε:

— Ναί! 'Έχεις δίκιο! Εύτυχος έχω εισοδήματα. 'Εξη μήνες άργότερα ο 'Αλμπέρτο Ρικάρντι πήρε μία μέρα ξαφνικά ένα τηλεγράφημα που του έλεγε ότι ο γέρο θείος του είχε πεθάνει αιφνίδια.

«'Η θάβαζε τούτος έκρυψε τον νεό στή σκέψη ότι τον είχε πικράνει τόσο πολύ στην τελευταία του επίσκεψη.

«'Το έδειξε μεγάλη σκληρότητα, έλεγε μονολογώντας. 'Ηταν και αυτός, δέβαινα ένας σοφιστής, άνοικτος να παρακολουθήσει τις κατευθύνσεις της συγχρόνου τέχνης. 'Εγώ όμως δεν ήμουν με το πτώμα και μάλιστα με τη τούτα σκληρότητα. Σ' το κάτω - κάτω μ' αγαπούσε σαν παιδί του... και περισσότερο από παιδί του...

«'Χωρίς να χάση καιρό, έπήρε στο αυτοκίνητο του και έτρεξε στο χωριό που ήταν η έπαυλή του βείου του. Μόλις έφθασε να ταρσερεύει στην κηδεία του.

«'Η κηδεία ήταν τόσο απλή, τόσο φτωχική σκέψη, ώστε ο 'Αλμπέρτο συγκινηθηκε ακόμη περισσότερο.

Μετά την κηδεία, έγύρισε στην έπαυλή του βείου του, που όπως και όλη η άλλη περιουσία, περιερχόταν πια σ' αυτόν, τον μόνο κληρονόμο του γέρου ζωγράφου. 'Η Σερραφίνα, η γρηνή υπηρέτρια που τον περιέριε στον μισοκόκοινο διάδρομο, τον έπληρωσε και του παρέδωσε ένα κλειδί.

«'Ο μακαρίτης ο κύριος, του έλεγε, μου έλεγε δώσει αυτό το κλειδί λίγο πριν πεθάνει και μου έλεγε, μετά τον θάνατό του να το παραδώσω εμέσως στο χέρι σας.

— Τι κλειδί είναι αυτό; ρώτησε ο νέος.

«'Το κλειδί του μεγάλου κομμωδίου που βρίσκεται μέσα στο ατελίο... έπάνω στην ταράτσα. Σ'καθαλιμένος, ο 'Αλμπέρτο ανέβηκε γρήγορα γρήγορα την περιτομή σκαλίστας μήκη στο ατελίο και έτρεξε στο μεγάλο κομμωδίο.

«'Μόλις όμως άνοιξε το πρώτο συρτάρι, σάστηκε σαν απολιθωμένος με τα μάτια τουρλωμένα.

— Μπα! Τι είναι αυτό; έφώναξε.

«'Άνοιξε και τα άλλα συρτάρια, στο καθένα όμως που άνοιξε η εκπληξή του διπλασιόταν.

«'Εκεί μέσα σιδηρούμενα τή ένα έπάνω στο άλλο, έβρισκον όλα τα δικά του έργα, όλοι οι πίνακες τούς οποίους είχε παραδώσει κατά κειρούς στον έμπορό του. Δεν έλειπε ούτε ένας έμπορος του. Όλη η παραγωγή του από τον καιρό που είχε πρωταρχήσει νά ζωγραφίζει. Θά έλεγε κανείς πως ήταν βαθιά διαβολική ένέργεια!

«'Εμμένοντας, ο νέος περιέφερε τα έλκυσματά του εδω κι εκεί σάν να ζητούσε έξληψη του παραδόξου εκείνου φαινομένου.

Τότε, είδε έπάνω στο κομμοδίνο έναν μεγάλο κίτρινο φάκελο. Με χέρια που έτρεμαν, τον έσχισε και εδίδασκε:

«'Αγαπημένο μου άνεμιέ, «'Όταν θ' άνοιξης αυτό το έρμάριο, έγώ δεν θα υπάρχω πια και θα έχω χάσει τον σπογγικό φίλο σου της γιά να βάλω λαϊκά έρριφθη δορά στους σκύλους, αυτές θα τιμωρήση και δόες μίς γαλοκουράδες της έποχής μας σ' αποπειραθούν να κόψουν το ύψος. Όσο το δυνατόν περισσότερον καιρό την Ικανοποίησι αυτή. 'Ε- τόν έχω και έγώ την Ικανοποίησι ότι έμπορεύασα άρκετά καλά την πραγματικότητα, σαν σοφιστής που είμαι. 'Ελπίζω ότι θα μου συγχωρήση την διαγωγή μου σ' αυτή με τη σκέψη ότι το έλαττήριό της ήταν η άπειρη γιά σέ αγάπη μου και η επιθυμία μου να σε βλέπω εύτυχη...»

Π. ΝΤ' ΕΜΙΛΙΟ

Γυναικεία ΜΑΛΛΙΑ

ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τα μαλλιά στην γυναίκα άπτεε. Λεσαν ανέκαθεν το πιο άπλο, ανέξοδο, αλλά και το πολυτιμότερο στέλλισμά της. Γυναικεία κεφάλια ώραιο ή άσχημα, έξυπνα ή άνοητα, ρυτιδωμένα ή λαμπαδόχοντα, κατάρθωσαν πάντα, με την δομή της κεφαλής σου σαν στέμμα. 'Ο βασίλης εινε δεμένος στους πλοκάμους σου...

Πόσοι, αλήθεια, άρχοντες και μεγαλότητες, αλλά και πόσοι και νοί θνητοί δεν εινε δεμένοι γερά από τούς πλοκάμους κοπιάων γυναικείων «μαλλιών».

Πόσο χαρακτηριστικό επίσης εινε και το παρακάτω άποσπασμα ενός έργου του Πώλ Σιλεντάρ, ο που περιγράφεται όλη η μαγική δύναμις τωνμαλλιών μιας γυναικας: «'Η Δωρίς έτράβηξε μία κλωστή από τα χρυσά της μαλλιά κι' έβλεπε τα χέρια μου μ' αυτήν, σαν να μόνον αιχμαλωτός της. Σ' την άρχη έγέλασα, θαρρώντας ότι θα τα εύκολο να σπάσω τα γυναικεία δεσμά της ώραιο Δωρίς. Δεν έβλεπε όμως την δύναμη, παρ' όλη τη θέλησή μου. Και άρχισα να στενάζω σαν άνθρωπος που τον σφίγγουν σιδερά. Και τώρα, δυστυχέστερος όλων των θνητών, είμαι αναγκασμένος να πνιγώ ο- πω η άφειτρά μου με όδηγεί».

των στην σκληρή θεά Μόδα...

ΔΕΣΜΑ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ...

Τα μαλλιά εινε ένα από τα μεγαλύτερα έρωτικά όπλα της γυναικας.

«'Ενας από τούς μεγαλύτερους και ποιητικώτερους θνητών τών, ο Σολωμών, λέει στο «'Ασμα 'Ασμάτων»:

— Τα μαλλιά σου εινε σαν κοπάδι αίγών που κατεβαίνουν από το όρος Γαλαάδ. 'Η κεφαλή σου έπί σέ ως Κάρμηλος και η κόμη της κεφαλής σου σαν στέμμα. 'Ο βασίλης εινε δεμένος στους πλοκάμους σου...»

Πόσοι, αλήθεια, άρχοντες και μεγαλότητες, αλλά και πόσοι και νοί θνητοί δεν εινε δεμένοι γερά από τούς πλοκάμους κοπιάων γυναικείων «μαλλιών».

Πόσο χαρακτηριστικό επίσης εινε και το παρακάτω άποσπασμα ενός έργου του Πώλ Σιλεντάρ, ο που περιγράφεται όλη η μαγική δύναμις τωνμαλλιών μιας γυναικας: «'Η Δωρίς έτράβηξε μία κλωστή από τα χρυσά της μαλλιά κι' έβλεπε τα χέρια μου μ' αυτήν, σαν να μόνον αιχμαλωτός της. Σ' την άρχη έγέλασα, θαρρώντας ότι θα τα εύκολο να σπάσω τα γυναικεία δεσμά της ώραιο Δωρίς. Δεν έβλεπε όμως την δύναμη, παρ' όλη τη θέλησή μου. Και άρχισα να στενάζω σαν άνθρωπος που τον σφίγγουν σιδερά. Και τώρα, δυστυχέστερος όλων των θνητών, είμαι αναγκασμένος να πνιγώ ο- πω η άφειτρά μου με όδηγεί».

Πόσο χαρακτηριστικό επίσης εινε και το παρακάτω άποσπασμα ενός έργου του Πώλ Σιλεντάρ, ο που περιγράφεται όλη η μαγική δύναμις τωνμαλλιών μιας γυναικας: «'Η Δωρίς έτράβηξε μία κλωστή από τα χρυσά της μαλλιά κι' έβλεπε τα χέρια μου μ' αυτήν, σαν να μόνον αιχμαλωτός της. Σ' την άρχη έγέλασα, θαρρώντας ότι θα τα εύκολο να σπάσω τα γυναικεία δεσμά της ώραιο Δωρίς. Δεν έβλεπε όμως την δύναμη, παρ' όλη τη θέλησή μου. Και άρχισα να στενάζω σαν άνθρωπος που τον σφίγγουν σιδερά. Και τώρα, δυστυχέστερος όλων των θνητών, είμαι αναγκασμένος να πνιγώ ο- πω η άφειτρά μου με όδηγεί».

ΕΑΝΘΕ Σ 'Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΕΣ;

Τα μαλλιά εινε διαφόρων άπας χρώσεων. Και κάθε μία απόχρωσις έχει το δικό της βέλγιστο, την δική της έξωψη γοητεία: Μαλλιά μαύρα, ξανθά, χρυσά σαν σταύρη, καστανά, ρουσα, λευκά...

«'Ολα, κοποιν άνθρωποι κάποτε έσκαλίσαν και τον έκρατσαν αιχμαλωτός τους μέσα στους πλοκάμους των. 'Ηταν πολύ συγκινητική η ιστορία τους: 'Ο σκληρόκαρδος άρχοντας του Κόδεντρο εινεν έπίσθεν κάποτε σ'όδους ύποταχτικούς του που έμεναν στο φέοδό του να πληρώσουν κάποιον ύπεροχο φόρο. Οι χωρικοί, τρομοκρατημένοι έξελιτρήσαν την σύζυγό του, την λείδη Γκοντίνα, να τούς σώση.

Εινε πολύ συγκινητική η ιστορία τους: 'Ο σκληρόκαρδος άρχοντας του Κόδεντρο εινεν έπίσθεν κάποτε σ'όδους ύποταχτικούς του που έμεναν στο φέοδό του να πληρώσουν κάποιον ύπεροχο φόρο. Οι χωρικοί, τρομοκρατημένοι έξελιτρήσαν την σύζυγό του, την λείδη Γκοντίνα, να τούς σώση.

ΜΑΛΛΙΑ ΠΟΥ ΥΜΝΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΑΓΙΟΥΣ!

«'Αλλά, άν τα μαλλιά εινε περίφημα σέ μία γυναίκα με μικροελαττώματα, κατανοούν θαυμάσια σέ μίαν άνοχη από κάθε άποψη. Γιατί μία γυναίκα ώραιο καθ' έ- λα με άσχημιστα κάλλη, που έ- χει και ώραιο μαλλιά, εινε άναμφέλωτος ένα χάρισμα όφθαλμών, ένα χρυσό όνειρο της γής...

Εινε λοιπόν φυσικότατο να έχουν όμνηθη τόσο, άνα τους αιώνας τα γυναικεία μαλλιά...

Αυτός ο 'Αποστόλος Παύλος τα όμνει πρώτος διθυραμβικά: «'Γυνή, λεί, έάν κομά κόσμος αυτή», δηλαδή τα μαλλιά στην γυναίκα — τα πλούσια και με- κρυσά — εινε γι' αυτήν το καλύτερο κόσμημα.

Και μετά από αυτόν, πλήθος ποιητών και φιλοσόφων όμνει την ύπεροχη όμορφιά των γυναικείων «μαλλιών».

«'Ο περίφημος 'Αγγλος θεολόγος Θωμάς Χώλ, που ήκμασε τον 17ον αιώνα, αναγκάζεται να μιλήσει από άμείωνος και να άρχιση κηρύγματα σ' όλες τις έκκλησίες γιά να... σώση τα γυναικεία μαλλιά από την μόδα του κομψότητας η όποια από τότε είχε πρωτοφανή και τα άπειλούσε:

«'Εκείνος που έτιμώρησε την 'Ιεραβή, την βασίλισσα της Τύρου και Σιδώνος, η όποια έκοψε τα μαλλιά της γιά να βάλει άλλα έρριφθη δορά στους σκύλους, αυτές θα τιμωρήση και δόες μίς γαλοκουράδες της έποχής μας σ' αποπειραθούν να κόψουν το ύψος. Όσο το δυνατόν περισσότερον καιρό την Ικανοποίησι αυτή. 'Ε- τόν έχω και έγώ την Ικανοποίησι ότι έμπορεύασα άρκετά καλά την πραγματικότητα, σαν σοφιστής που είμαι. 'Ελπίζω ότι θα μου συγχωρήση την διαγωγή μου σ' αυτή με τη σκέψη ότι το έλαττήριό της ήταν η άπειρη γιά σέ αγάπη μου και η επιθυμία μου να σε βλέπω εύτυχη...»

«'Και ξέρετε ποιά θα εινε η τιμωρία τους; — εκήρυξεν ο θεολόγος. — Γρήγορα θα γίνουν ό- λες φαλακρές...

«'Ετσι, χωρίς στην σταυροφορία ενός Ιερωμένου, λάτρου των ώ- ραίων γυναικείων μαλλιών, άπσο έζηη από 300 άνω, μία όποιόη

Κι' αυτή, άδίσταχτα, έσπευσε να παρακαλέση τον σύζυγό της νά αναθεωρήση την άπόφασί του.

— 'Αφού ζήτησε να κάμω μία τέτοια θυσία εινε πονηρά ο σκληρός άρχοντας, να κάμης και έσύ μία: Να γυμνωθής όλοτελα και να κάμης τον γυρο του χωριού, καθάλως σ' ένα άλογο...»

Δεν έπίστευε ο άρχοντας ότι θα δέχονταν η γυναίκα του έναν τέτοιο έξευτελισμό. 'Η Γκοντίνα έ- μως, προς χαρην των πτωχών χωρικών, το άπεφασισε. Γυμνώθηκε, έλυσε τα θαυμάσια μακρυσ μαλλιά της, ανέθηκε σ' ένα άλογο και περιήλθε το χωριό.

Μά οι πικνές πλεξίδες των κυματιστών μαλλιών της έσκέπασαν σαν πέπλος το ύπεροχο σώμα της. Και στο άνεμισμα τους δεν έφαινονταν παρά λευκές, μόνον «πο- φίες» από το άκατάστρφο κορμί της. Πόσο όμως τολμήσε να ρίξει θέδηλο έλέμμα έπάνω της; Κανείς! Γιατί, όσκλητρο το χωριό, μόλις πληροφορήθηκε την θυσία της, έσπευσε να κρυφθί σ'α σπία του γιά να μην την άντικρύση και την στενοχωρήση.

«'Υπεροχη μαλλιά, που έπετέλεσαν μίαν ύπεροχη θυσία και έσωσαν ένα όλόκληρο φέοδο από την δυστυχία και μία γυναίκα από την διαπόμπεισι.

Ο ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

«'Ενα από τα τραγικότερα ηγλε φωνικά δράματα έγινε λίγα χρόνια μετά τον τελευταίο πόλεμο σέ μία πολι της Κιλικίας. 'Ο γιατρός Λάϊμον έζήτησε μία μέρα μία νεαρή πελάτιδα που όταν άκουσε το κουδούνι του τηλεφώνου. 'Επηρε άμέσως το άκουστικό και άκουσε σε μία γυναικεία φωνή, γεμάτη αγανάκη, να του λέη:

— Γιατρέ, φυλάγητέ! Κλειστή όλες τις πόρτες! Κάποιος έρχε- ται να σ'ε σκοτώση!

Μά ο γιατρός δεν μπόρεσε ν' άκούση περισσότερα. Την ίδια στιγμή η πόρτα του γραφείου του άνοιξε με πάταγο, ένας άνδρας έμπηκε μέσα και, δίχως να πη- λεί, του έφύτρε τρεις σφαίρες στην κοιλία, αφήνοντας τον στον τόπο.

«'Η αστυνομία που έτρεξε άμέ- σως έπί τόπου, θρήνησε μπροστά στο σκοτεινότερο μυστήριο, το ό- ποιον όμως δεν άργησε να διαλευ- κήν. 'Ο δολοφόνος ήταν ο άνδρας της νεαρής κυρίας που είχε πεί να συμβουλευθί τον γιατρό. Δί- νοντας π'ότι σέ μίαν ανώνυμη έπί- στολή, ένόμισε πως ο γιατρός ή- ταν ο έραστής της γυναικας του και έτρεπε να τούς έρη μαζί και να τον σκοτώση. 'Η γυναίκα που έτηλεφώνησε ήταν η άδελφή του δολοφόνου, η όποια μαθαίνοντας την τελευταία στιγμή τα έγκλημά- τικά του σχέδια, θέλησε να σώση τον γιατρό. 'Αλλά δεν έπρόλαθε.

«'Η ύπόθεση αυτή έπροκάλεσε μεγάλον θόρυβο στην έποχή της και θεωρείται ως ένα από τα τρα- γικότερα δράματα στα όποια το τηλεφωνό έπαίξε σπουδαίον ρόλο.

Όταν τηλεφωνεί Ο ΧΑΡΟΣ

Ποιους λόγους έγινε τώρα τελευ- τάς στον παγκόσμιο τύπο γιά την δολοφονία του 'Αμερικανού δημο- σιογράφου Μάκ Κρακερ, ενός από τούς διασημότερους ρεπόρτερ του Νέου Κόσμου.

«'Ενα πρωί, ο Μάκ Κράκερ, κα- θώς έγραφε στο σπίτι του είδε να παρουσιάζεται μπροστά του έ- νας άγνωστος, ο όποιος, δίχως να προφητεί λέει, έτράβηξε το πιστό- λι του και του έφύτρε δυό σφαί- ρες καταστήθαι. 'Επειτα, νομίζο- ντας πως τον έσκότωσε, έσπευσε να εξαφανισθί.

«'Αλλά ο δημοσιογράφος ήταν ακόμα ζωντανός. Συγκειτρώνον- τας δέ όλες του τίς δυνάμεις, ξε- κρεμασε το άκουστικό του τηλεφώ- νου, έπήρε τα γραφεία της έφη- μερίδος του και ύπεροχους στον άρχισυντάκτη ένα λεπτομερέςστον ρεπόρτάζ του έγκληματος, του έ- ποιοι έπεσε θύμα. Και όταν έτε- λείωσε την περιγραφή, σωριάσθη- κε νεκρός, πιστός στο έπαγγελμα- τικό του καθήκον ως την τελευταία στιγμή.

Ο μοναδικός ΠΕΛΑΤΗΣ

ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΜΑΘΗΜΑ

Μία φατίδα ήλιου έπρόβαλε ά- νάμεσα από δυό σύννεφα, έπέρα σε το τζάμι του παραθύρου και μπήκε χαρωπή μέσα στο σαλονάκι στο όποιο έπιναν μετά το γεύμα τον καφέ τους ο γέρο ζωγράφος Ρικάρντι με τον άνηψιό του 'Αλ- μπερτο Ρικάρντι, επίσης ζωγράφος που είχε έρθει από τη Ρώμη να δ' όν γέρο θείο του.

— Μπορείς να μου άφιερώ- σης άκομη μία στιγμή; ρώτησε δειλά ο δέλιος ο θείος.

«'Ο νέος έχαμογέλασε με συ- κατάθει.

— 'Ηθελα να σου δείξω τούς τελευταίους μου πίνακες, έξακο- λούθησε ο γέρος. «'Ω, έξω καλά ό- τι η ζωγραφική μου δεν σ' έν- διαφέρει καθόλου. 'Εγώ είμαι της παλαιάς σχολής. Ξέρω ότι γιά σένα είμαι ένας όπισθοδρομικός, που δεν έχω πια πέρος!.

— «'Ω, όχι, δά θείο μου! έφώνα- ξε γελώντας ο άνηψιός.

Το όχι δάδ άκούει το έλε με τόσο τόνο άδιαφορίας, ώστε έ- ταν φανερό ότι ο θείος του είχε μαντεύσει καλά την ένδομηχη σκέ- ψη του.

— Ναί, ναί, έξηκολούθησε ο γέρο ζωγράφος. 'Εγώ είμαι μία παλιά άρχαία καραβάνα, ένας σοφιστής, όπως μας όνομάζετε έ- σεις οι νέοι. 'Η ζωγραφική μου δεν έχει καμμία σχέση με τη δ- κή σου. Όποιος θέλει όμως, μου κανει εύχαριστη να σου δείξω τα τελευταία μου έργα.

«'Ο γέρο Ρικάρντι σηκώθηκε και με το άργό τσακιστό έθιμα του άρέπτικου, προχώρησε προς την πόρτα.

«'Ο 'Αλμπέρτο με ύψος κορτε- ριότητος, άκολούθησε τον θείο 20

ΕΥΤΥΧΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

22

περηφάνως στο μπράτσο του Τόμ - Κόξ αρχί-
σε την διήγησί του.

Μετά μιάς ώρας περίπου αφήγησις ὁ Τοῦ Κοῦ εἶχε πληροφόρηθῃ ὅλα ὅσα συνέβαιναν αὐτῷ τῇ στιγμήν πού ἐνεκλεισθήκεν σὺν ὑπόγειον τοῦ πύργου τοῦ Σαβιναίου καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ ἐρωτήσῃ κατὰ τὸν ἀφηγούμενον Τόνου, ὅποτε αὐτὸς ἐπρόσθετε:

— Ἄ, ἔξασα νὰ σὰς πῶ, κύριε, ὅτι κατὰ τὴν γνῶμην τῆς Φαρονίῳ, ὁ πατέρας της θὰ ὤθηνηγε ἀσφαλὸς τις διὸ γυναικὲς πού ἀπελευθερώσας ἀπὸ τὸν πύργον, εἰς κάποιο μοναστήρι, πού εἶνε ἐκεῖ γύρω. Στὸ μοναστήρι τῶν Ὑπερστανῶν, ὅπως τὸ λένε.

Ὁ Τοῦ Κοῦ σκέφθηκε τότε γιὰ λίγες στιγμὰς, ἔβριξε μετὰ δαίμονα ἀνθρώπου εὐχαρίστημένῳ ἐπάνω στὸν Τόνου καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐκαίμε, βασιλίσσα, Τόνου πού μετὰ πολλὰ φώθηκες σὲ γυναικί. Ἐνὰς ἀνδρὰς δύσκολα εἰσχωρεῖ σ' ἕνα γυναικεῖον μοναστήρι. Ἐνὲ μὴν γυναικί, ὅπως εὖ, πού φαίνεται σὰν μὴ κόποις περασμένης ἡλικίας καὶ εἰς πολλὰς ἀμαρτίας περιπεσούσα κατὰ τὴν νεότητά της, μπόρειε βασιλίσσα νὰ μῆναι στὸ μοναστήρι.

— Νὰ καὶ τί;

— Φαινομενικῶς νὰ κώμης κάποια δωρεὰ γιὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀμαρτωλῆς σου ψυχῆς, πρὸ μαθητικῶς ὁμας.

— Γιὰ νὰ μᾶλλον ἀν' ἐπῆγε ἐκεῖ ὁ Λωκκιανὸς Βαρενὶν τίς διὸ γυναικὲς. Αὐτὸ ὅμως, κύριε Τοῦ Κοῦ, μποροῦμε νὰ τοῦ μᾶζωμε ἀπὸ τὸν ἴδιον.

— Ἐλαί, ἀνόντος, Τόνου. Στὴν καλύβα τοῦ ἀπομνησίου οὗτε εἶς, οὗτε ἑγὼ πρέπει νὰ κάνωμε τὴν ἐμφάνισίν μας.

— Βέβαια. Ἐπειτα, κατὰ πάσα πιθανότητα, σὺν καλύβῃ δὲν θὰ ἐρωθῇ κανένα, γιὰτί, ὅπως τοῖς εἶπα, ἐξοπολήσῃ τὸν ἀπώμαχον νὰ φύγῃ.

— Χρήματα ἔχεις μαζί σου γιὰ νὰ κώμης τὴν δωρεά;

— Ἐγὼ ὄχι ὅμως πολλά. Ἀλλοίμονο, κύριε Τοῦ Κοῦ! Τὰ λεπτὰ σχεδὸν ἐτελειώσαν. Καὶ πολλὸ φοβόμην τὴν θάλατταν ἡμέρα πού θὰ γυρίζωμε χωρὶς δεκάρας τὴν τσέπην μας στοὺς δρόμους τοῦ Παρισίου.

Ὁ Τοῦ Κοῦ ἐχαμογέλασε:

— Ἐνὰ τέτοιο πρᾶγμα μὴ τοῖ φοβάσαι καλὲ μου Τόνου, εἶπε. Χρήματα ἔχομε καὶ ὄφθαλον μάλιστα. Ἀπορεῖ πᾶς καὶ πού τὰ ῥήκῃ. Εἰνε περὶ τοῦ νὰ μᾶζῃς. Ἀπόστον, ὅσως στὴν τσέπην σου αὐτὰ τὰ χίλια βολάρια.

— Καὶ διὰ αὐτὰ θὰ τὰ χάρισω σὸν νόμον;

στῆρι;

— Στανάβ! Μήπως ἐπίστρεψε ὅτι εἶμαι διατεθειμένος νὰ πληρώσω ἀπὸ τὴν τσέπην μου ὅτι ποσὸν χρειάζεται γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν κόλασιν ἡ ἀμαρτωλὴ σου ψυχὴ! Στὸ μοναστήρι θὰ κώμης μίαν μικρὰν δωρεάν. Ἐκαστὸ ἡ διακόνισσα τοῦ πολὺ βολάρια.

— Μάλιστα, κύριε.

— Μὲ τοσὸ λοιπὸν αὐτὸ καὶ τὴν ψυχὴν σου ἀνακουφίσεις, καὶ τίς δουλειὰς σου κάμεις. Ἐλα, λοιπὸν, τώρα πῆγαινε.

Ὁ Τόνου ἐτοιμασθήκει νὰ κατευθυνθῇ πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, τὸν ἐσταμάτησε ὁμως ὁ Τοῦ Κοῦ λέγοντας:

— Τὰ ἀξιῶ εἶνε μεγάλῃ πολυτέλεια. Πρέπει νὰ μᾶζωμε κατὰ ποῖον οἰκονομικὸν τρόπο πηγαίνει κανεὶς στὸ μοναστήρι.

Καὶ βλέποντας ἐκεῖ κοντὰ ἕνα ἀστυφύλακα τὸν ἐπληρώσας καὶ ἐζήτησε σχετικὰς πληροφορίες.

— Εἰσθε πολὺ τυχεροί, ἀπῆντησε ὁ ἀστυφύλακας. Αὐτὸ ἐκεῖ τοῖ λεωφορεῖον φέρει κατ' ἐνθεὸν σὸν μοναστήρι. Ἐκτελεῖ τὴν συγκοινωνίαν τῶν προσκετιμῶν καὶ περὶ δέκα μέτρα μακρυνὰ ἀπὸ τὴν πόρταν τοῦ μοναστηρίου.

Ἐπῆστρεψε μετὰ σὸν μέρος ὅπου τὸν ἐπερὶ μινε ὁ Τόνου καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀγαπήτῃ μου οὐμῆλα, ἔλα. Θὰ ἐπιβίβῃς σθεῦμε τοῖ λεωφορεῖον καὶ ἐνὼ θὰ ταξιδεύωμε, θὰ κανονίσωμε ὅλες τίς λεπτομέρειας τῆς ἐνεργείας.

Σὲ λίγο, τοῖ λεωφορεῖον σὸν ὁποῖον ἐπιβίβῃς σθηκαν, ἐκκινούσε κατευθυνόμενον πρὸς τὴν περιοχήν τοῦ μοναστηρίου τῶν Ὑπερστανῶν.

ΟΙ ΑΝΑΚΡΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

— Καλὴ μου καὶ σεβαστὴ κυρία, εἶπε ὁ θεσφωρὸς τοῦ μοναστηρίου στὸν Τόνου, πού μετῃ φιεσμένους πάντοτε σὲ γυναικί, ὅςω ὥρες μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀπὸ τοῦ Παριίου, ἐμφανίσθηκε μὲρος στὴν κυρία εἰσοδὸς τοῦ λεοῦ καθευρμματος. Δὲν εἶχε ἐμπόδιον νὰ μῆναι, ἀφοῦ ὥπως λέτε, ἐταξιδεύουσαι ἐπίτρεψας ἀπὸ τοῦ Παριίου γιὰ νὰῤεθε εἰς ἐβὼ καὶ προτίθεσθε μάλιστα νὰ κάμειτε καὶ δωρεὰ σὸν μοναστήρι.

— Γιὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, καλὲ μου ἀνδρῶντε...

— Μπορεῖτε, λοιπὸν, νὰ μῆναι. Θ' ἀργήσετε ὅμως νὰ ὀπτε τὴν ἀγία μας ἡγουμένην. Εἶνε μέσα ὁ ἅγιος ἐπίσκοπος καὶ κάνει ἀνακρίσεις.

— Γιὰ ποῖον πρᾶγμα;

— Αὐτὸ εἶνε μυστικὰ τοῦ μοναστηρίου καὶ δὲν μπορᾷ νὰ τὰ πῶ.

— Ὑποθέτω τί θὰ συνέβῃ, ἔκανε ὁ Τόνου. Καμμιὰ κλοπὴ, καμμιὰ κατασχόρησις ἐκ μέρους τῶν μοναχῶν ἢ καμμιὰ σκανδαλίον;...

— Ὡ, ὄχι! Φοῖναξ ὁ θυρωρὸς διαμαρτυροῦμενος.

Καὶ ἔρχοντάς οἱ ἀπεκάλυψε μυστικά, πού πρὸ ὀλίγου μόλις ἠρνεῖτο ν' ἀποκαλύψῃ, ἐξήν κολουῖσθε:

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ Ἡ συνέχεια...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΎΛΛΔ

«Αντιμωύωνταν από κάμποσες μέρες στο τακτικό, περιπάτου στο μάλο της μικρής κωμοπόλεως και έκτακτοτα, αμλήτη, υπάλληλος, ενώ στα χείλη και στα μάτια τους υπήρχε η αργαγλία της θλίψεως. Έμειναν στα δύο πανδοχεία της κωμοπόλεως, που ήταν χωμένη στην ακροθαλασσία, τρίγυρη, σμένη από ένα μεγάλο λιότσι.

Ώσους εντελώς μόνοι τους και ξεγυμνισμένοι, έξω από την ώρα που άναβαν τα φανάρια τα παραλίας και ένυρζαν οι τράτες. Κάποτε κάποτε έμοιγαν στον μεγάλο θάλαμο της κρογιαλίας ή στον λόγο κάτω από τα ψηλά, αλλά, αλλανς φοβισμένες, ματίες και ύστερα, απομακρύνονταν περπατώντας άργα και θρηνηνόντι στις μελαγχολικές άνεργοι, σεις τους.

Όσο όμως έπερνούσαν οι μέρες, τόσο γρήγορα έκανε τον άλλον και σε λίγους και ήταν και οι δύο ευχαριστημένοι από τις θρηνηνές αυτές συναντήσεις των.

Ώστόσο όμως έπέρασε πολλές φορές ώσπου ν' αποφασίσουν να μιλήσουν, παρ' όλη την επιθυμία που είχαν να εξωτερικεύσουν τα κρυφά τους αισθήματα.

Στην άρχη έκουβεντιάζαν πολύ, προφυλκτικά και από τότε ανταμωύονταν κάθε μέρα και περπατούσαν μαζί γιατί είχαν καταλάβει με την δύναμη του ενστικτού ότι και οι δύο τα μυστικά ήταν της ίδιας φύσεως και οι καρδιές των έσυνδεδεμένες με την δικαιοσύνη του πόνου. Μιά μέρα μάλιστα έσυνωμήσαν να μείνουν στο ίδιο ξενοδοχείο, όπου και θα έμειναν σ' εκείνο τό μέρος ώσπου να πεφύγαν γι' άλλο, όπου τους έστειλε η τύχη.

Και οι δύο τους είχαν τα μέσα να περνομήναι μέτρια ζωή, και επειδή δεν είχαν καν οικογένεια, ούτε επάγγελμα πιά, έσκόπευαν να περάσουν τον πιο γυρνώμενος από πόλη σε πόλη, χωρίς καμμία κατεύθυνση κανένα σκοπό.

Για κάμποσον καιρό διετύπωναν φιλοσοφικά

«Εξέπνευσε έπάνω στο διάφορα ζητήματα και έ
 νοιώσαν πως άποφάσαν ομοπαθεία να σιδηρέ
 τις ποικίλες ψυχές των. Ο ένας, δ κ.
 Μπούδρ, δ μεγάλωνος την ηλικία, φαίνε
 ταν πού ομιλητικός από τον μικρότερο, τόν
 κ. Ντανιέν, πού βασανίζονταν από μιαν έπιμ
 νη ύποχονδρία.
 Και έτσι τά μουσικά τους, παρ' όλη την
 περιέργεια και τών δύο, εξακολούθωναν νά
 μέγαν κρυμμένα, ένα άραβύ, θερμύ, πού πο
 σοίσε χλαρόν νοτίαν, άνα άραβύ, πού πο
 θαμικός, οι δύο σπουροφί, άφρσαν κατά μέρο
 την έπιφυλακτικότητα τους.
 Είχαν καθίσει στον μεγάλω έράχω στην ά
 κρη τού μώλου, και έκτεταζαν τού θανάυ πο
 ύφωσανταν περά στό άάωο. Σ'ήν άρχή μιλο
 σαν γιά διάφορα άσημαντα πράγματα, μέ τ
 κεφάλια τους σκυμμένα, όταν άσφαιικά δ κ.
 Ντανιέν άρχισε νά λήθ άποφασιστικά:
 — Μού φαίνεται πως είνε καιρός πιά νά
 σάς άναφέρω την αίτία πού μ' άνάγκασε νά
 φύγω από την πατρίδα μου. Άν και μου
 στοιχίζει αύτή ή έξορκοήγηση, νομίζω πώ
 έτσι πρέπει νά γίνει γιά νά γνωριστώ με κα
 λύτερα. Άπό τή συνουσία μέσ έσχηματίσα
 την έντύπωση πως είνε άνθρωπος ελευθερώ
 άρχων, πού δέν παραδέχεται τις κοινωνικές
 προλήψεις και τρέφει γιά την κοινωνία τ
 δια μίσος μ' έμένα. Γι' αύτό πιστεύω πώ
 δέν έχει νά πάθω τίποτε ή φίλια-μας άν σο
 φανερώσω όλη την αλήθεια.
 Σατιάφρος σ' αύτό τού σημείου γιά λίγες
 στιγμές και ύστερα εξακολούθησε:
 — Πρώτα • πρώτα δέν νομιμάζεται Ντανι
 σέν, γιατί αύτό είνε ψευδώνυμο. Τό πραγμ
 τικό μου όνομα είνε γνωστόν εδώ και τρι
 χρόνια έξ αίτίας μιας πολύκροτης δίκης, τ
 όποιες ήμουν δ ήρας. Είχα σκοτώσει τή γυναί
 κα μου πού μ' άπατούσε και την άναπούσα
 τρέλλα. Ου ένορκώ μέ άβυσσών, εγώ όμω
 πού δέν έσυχώρησα τον έαυτό μου. Τώρ
 πού σάς άναφέρω αύτό τού περιστάτικό, κα
 ταλαδώνω πώς μ' άποστρέφεσθε.
 — Κάθε άλλο, φίλε μου, δέκοίφε ψυχρά
 δ Μπούδρ. Κάτι άνάλογο έπαθα και έγώ στή
 ζωή μου έξ αίτίας μιας γυναίκας.
 — ... Η γυναίκα πού είχα πάρε έξάκ
 λούθηκε ήσυχά δ κ. Ντανιέν, ήταν λίγο μ
 κρότερη από μένα, πολύ όμορφη και προκί
 τική και είχε πολλούς φίλους. Γιατί γιά τ
 κρωψώ; Μού φαίνεται πως είχε πανδρευθή κ
 άλλη φορά και έχωρως από τόν άνδρα της
 και έμεινε χήρα, δέν έξω καλά... Οι φί
 λαι μου έπροσέστησαν, γιά μ' άποτρέψουν άπ
 αυτόν τόν γάμο, εγώ όμω ήμουν κυριεύμ
 νος από ένα πάθος τόσο δυνατό, ώστε δέν
 ήξελα ν' άκούσω τίποτε και έκάμα ό,τι μ
 ρούσα γιά νά την κατακτήσω. Έπι τέλου
 τού κατάρωσα.
 »Τής έπρότεινα νά την πάρω γυναίκα μου
 και έκείνη δέχθηκε. Για κάμποσους μήνες
 κράτησε την ύπόσχεση της και μού έμεινε π
 στή. Μιά μέρα όμως την έπιασα δ ίδιος τή
 ώρα πού μ' άπατούσε μ' έναν φίλον. Είνα
 περιπτώ νά σού περιγράψω την λύπη και τ
 μαρτύριό μου ύστερα απ' αύτήν την τρομερή
 άποκάλυψη. Ωστόσο όμως την έσυχώρεσα.
 »Σ'άν νά μ'ήν έφτανε όμως ή πρώτη, έπ
 κολούθησε και δεύτερη άπιστία, και τρίτη
 και άλλες άκόμα... Στό τέλος δέν μπόρεσα
 νά κρατήσω περισσότερο, έμπροβόλησα και
 την έσκότωσα. Θέλησα τότε ν' αυτοκτονήσω
 αλλά έπιλήρωσθκα μόνο. Στή δίκη, πού έγινε
 γιά τού νφόν, άθώωθηκα.
 »Άλλ' άν σήμερα ζω μακριά από τόν κό
 σμο, άγνωριστός και κρυμμένος μ' ένα ψευ
 δώνυμο τού κάνω όχι γιατί φοβάμαι την κα
 ταστροφή τών άλλων, αλλά γιατί θέλω ό
 ή πράξι μου έκείνη ήταν έντελώς άσώφελη.
 Την άσπάζόόκόμα αύτή την γυναίκα.
 »Αφού έώπασαν γιά λίγα λεπτά και τά
 σκατού άρχισε νά απλώνεται, γύρω τους, δ κ.
 Μπούδρ είπε:
 — Τώρα πρέπει νά σάς διηγηθώ κ' έγώ
 την δίκη μου περιπέτεια. Άν και στην ύπό
 θέσι μου δέν υπάρχε χυμώδ ήλιμα ωστόσο
 τίποτε δέν μπορεί νά διασφάξή όπας και στή
 δική σας. Για σάς χρειάζεται ν' άναστήθ
 ή γυναίκα σας, ενώ γιά μένα νά πεθάνω, γιά
 τή δική μου δέν πέρασε άκόμα, θάρρο. Έ
 γω π'ήνε χρόνια ν' άκούσω ειδήσεις της και
 τού μίσος πού μού φλογίζει την ψυχή, μόνο
 ύστερα από τόν θάνατό της θά πούχαξά μέσο
 μου.
 »Επαντρέφθηκα κ' έγώ και πήρα γιά γυναί
 κα μου μιαν όμορφονιά. Αφού έξήσαμε και
 ποσα χρόνια ευτυχισμένοι μέσα δέ μιαν ά
 πύσσορα άτέλειωτη τρυφερότητα, παρητή
 ρουσα στή γυναίκα μου μερικά σημεία κακής
 όποκρίσεως και φιλοδοξίας. Δέν μπόρεσα δ
 μως, παρά νά την συγχώρησω σκεπτόμενος
 ότι είχα άπατηθή στην έκλογή της συζύγου
 μου.
 »Είγιά • σιγά όμως άρχισε νά άναπτύσσ
 εται μέσα μου τού μίσος, πού πολύ γρήγορ
 ά μεγάλωνε λόγω τού περιβάλλοντος. Τέλος
 όμως, ήλθε και ήμέρα πού την έπιασα νά
 άγαπώ μέ τόν καλύτερο φίλο πού μού είχε
 άπομείν στον κόσμο. Αποφασισά τότε νά
 σκοτώσω, έλέπνντας την όμως νά σέρεται
 έμπροσστά πόδια μου μέ δάκρυα στά
 πλάγια, καταπονημένη και έλεεινή και νά
 παρακαλή νά της χαρίσω τή ζωή, άλλά νά
 πόψαι και την κατεβίσκαω σέ χειρότερη τι
 μωρία: την άφρσα νά ζήσθ όχι από συμπα
 νία, αλλά από ένα αίσθημα έκδικήσεως.

...κα ταχυροομεία. Η επιβολή
οις του γραμματισμού που στην Ελλάδα
επέβη το 1861, όφειλεται σ' ένα γεγο-
νός όπως τυχαίο: Μία μέρα, κατά το 1832,
ο Άγγλος συγγραφέας Κόλεριτζ έπεριε-
στην πόρτα ενός ξενοδοχείου, στο Κέουπερ,
το ταχυδρομικό αμάξι. Την στιγμή εκείνη
έφτασε και ο ταχυδρομικός διανομέας,
που έκάλει την ύπνρετρία και της αλλη-
γυαία ότι έχει ένα γραμμα. Για να το πάρη
δωμάς, έπρεπε να πληρώσει τα ταχυδρομικά
τέλη, που ανέρχονταν τότε σ' ένα σελλίνο
και πληρώνονταν από τον παραλήπτη. Η
ύπνρετρία πήρε το γράμμα, το παρήτηρε
καλά και ύστερα το έπλετρεψε στον δώμα-
μέα, λέγοντας ότι δεν μπορούσε να καταβάλ-
η τα τέλη και να το παραλάβη. Ο Κ.-
λερίτζ που είχε παρακολουθήσει αυτή την
σκηνη, λυπήθηκε το πτωχο κορίτσι, έπληρω-
σε από την τσέπη του το ένα σελλίνο και
της δώωσε το γράμμα. Η ύπνρετρία τον
ευχαρίστησε, φυσικά, αλλά δεν παρέλειψε
να του δώσει και μερικές εξηγήσεις: «Α-
μένα πήγαν τα λεφτά σας, κυρίε, το γράμ-
μα αυτό δεν έχει τίποτε μέσα. Σέ σας
μπορώ να πώ την αλήθεια, επειδή φαίνεται
καλός άνθρωπος». Έγώ είμαι, μία φτωχή
ύπνρετρία. Από την εργασία μου κερδίζω
μόνο 12 σελλίνα τον μήνα. Έχω άδελφό
που είναι σέ ταξίδι τώρα, και επειδή δεν
ήαζε περισσότερα λεφτά για ν' αλλάρηγο-
ρήσει, έβρισκε έναν τρόπο να συνεννοή-
μας χωρίς να ξοδεύουμε ούτε μία πέννα.
Έπαινα σέ κάθε φάκελλο που μου στέλλει
είνε γραμμένα κάτι συνθηματικά σημεία,
από τα οποία πληροφορούμαι πώς είναι ο ά-
δελφός μου στην ύγεια του. Το ίδιο κάνω
κι εγώ. Οι φάκελλοι είναι άβιοι μέσω.
Δεν παραλάβαίνομας τα γράμματα, δεν πλ-
ρώνουμε τίποτα και όμως συνεννοούμας μία
χαρά!...»

Το πράγμα έπρόξενε μια μεγάλη έντύπωσι
στον Κόλεριτζ, που έξέβρεσε το ουμάν σέ
ανταπόκριση του προς μία έμφημερίδα του
Λονδίνου. Το ανέκδοτο αυτό των δύο άδελ-
φών, το έδιδάσκει και ο Ρόλλαντ Χίλλ, ή-
νας από τους εύφεστερούς παιδαγωγούς
της εποχής του, ο οποίος αφού έσκεπήθηκε
ότι χρειαζόταν πλήρης μεταρρύθμιση της
ταχυδρομικής ύπνρεσίας, ύστερα από πολ-
λές μελέτες, κατέληξε σ' αυτό να προτείνει ό-
πως καθιερωθή στην Άγγλία ή πληρωμή
του τέλους για κάθε γράμμα. Το δημόσιο
είναι, του τιμήματος του τέλους, θα π-
ραχούρωσε ένα γραμματισμό, που θα έπι-
τάχοντο έπάνω στα γράμματα. Η πρόταση
του Χίλλ έγινε δεκτή όχι όμως χωρίς άγ-
νως. Το γραμματισμό όμως είχε επινόη-
σει ο...

«Έφυγε και ούτε την αναγνώρισε πιά από τότε». Την έμειψαμε τόσα πολλά, ώστε ήμουν δύσκολος πώς άν την άφαικα μόνη της θα πονεούσε, θα υπέθετε υπερβολικά... Οι φίλοι, της έφυγαν μετά τον άλλον απομακρυνθήκαν, σιγά σιγά, έξέπεσε και καθηήτησε σχεδόν μία νύκτα κοινή.

«Στην άρχη, την παρακολούθουσα έξέδωκε κατόπιν μιας έννοιας μια κρυφή χαρά από την καταπίεση της αυτής. Μία νύχτα της έπληκτο, στη Νίκαια, ήρθε κοντά μου, η κενυανή σιωπής όμως και έφυγε. Η πρακτική της από ας είχα αναστάσει την παρακολούθησή της έχασαν το ίχνος της και έγω δέν άκούσα πια, τότε να μιλούν ή, αυτή την έννοια».

«Βιστόρα όμως έξακολουθού και τώρα (από τότε, να την μιού. Έσπευ έσκοτώσατε την γυναίκα σας γιατί την αγαπούσατε, έγω δέν έμειψα μισούσα την Έββα και την κατεδίκασα. Ο ή...»

«Ο κ. Ντανιέν τον άρπαξε από το χέρι και του έφώναξε:

— Έββα!... Δέν είπατε Έββα; Σηκώθηκαν και οι δυο και στήθηκαν δίπλα απέναντι στον άλλον τρέμοντας. «Αλλά, ακολουτήθηκαν, είχε πειστεί όμως το σκοτάδι και δέν έξέλειπταν. Δέν είπαν ούτε μια λέξη, προσπαθού γιαντί έμειψαν την τραγική σύμπτωση. Ήταν ή ίδια γυναίκα που τότε έβγαζε και τους δυο δυστυχισμένους.

Μακριά, στην άκρη του μώλου, το κοκκινό φανάρι έβριχνε επάνω στη θάλασσα μία τραγική ματωμένη...

ΚΑΜΙΛΑ ΜΩΚΛΑΙΡ

ΚΑΤΕΡΕΟΝ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΟΝ.
 ΑΝΗΛΥΟΜΟΙΝΗΝ Κ. — Ε. ο
 σὰς τύπος πάλιν συγκυρητισμένος. Ἡ
 λογιανὴ ὑπερμύχνη. σὰ σὰς τῆς
 συναισθηματικότητος. Τὸ καὶ σὲ
 πρῆξις καὶ παρῶσις προσηγορικῶς
 ἀπὸ τῆν ἐξίστην τοῦ μυαλοῦ σὰς.
 Αὐτὸ εἶναι κοινὸν ἀπὸ μέρους αὐτοῦ
 φρεσὶς. Συγκυρητὶς ὅμως σὰς σπε
 ρεὶ παρῶσις ἀσθηματισμοῦ καὶ
 μολοντοῦ σὰς ἐξασφαλίζει αὐτὴν π
 ζῆν καὶ μὴν ἡρεμῶν εἶναι τῆν
 ζῶντων, ὅθεν μπορεί ἐν τούτοις
 καὶ σὰς ἰκανοποίησι. Ἡ ζῶν
 χρεῖται γὰρ πρωτόκλητος ὁδὸς. Αὐ
 τὸ σὰς λείπει. Ἡ κίνησις σὰς.
 Τὸ σὰς. Ἐπὶ περὶ τὴν σὰς
 ἐσπῶν σὰς μέσος σὰς εἶναι σπῶν
 πελῶν, ὅπου κινῶντο σὲ τὴν
 λος καὶ μὴν μπορεῖται καὶ ἀνασπῶν
 σπῶν. Ἡ συνεισδοκῶν σὰς.
 Δεῖ, σὰς σπῶν καὶ σπῶν ἰσπῶν.
 Σὰς λέγων μόνον καὶ μὴν τῶν σ
 ὅπως καὶ καὶ ἀφῶντος ἀνοικτὴ τῆν
 πόρταν τῆς κοινότητος σὰς, γὰρ ν
 μπορεῖται καὶ μὴν καὶ μέσος. Γιατ
 αὐτὸ ὅτι αὐτὴ καὶ γινώσκῶν αὐ
 τοῖς. Ὁ ἔπος καὶ διὰ τὴν σὰς
 σὰς σὲ μυαλὸν εἶναι τῆν ὁμοί
 κωνότητος, πρὸς Θεοῦ, ἀποφύγε
 τος. Ἀφῶντος ἐξελθόντος τὸν αὐτὸ
 σὰς. Αὐτὴ εἶναι ἡ κυριώτερη σ
 ὁστασις μου. Ὁ γόμος σὰς ἐν
 δύνει ἀκούη. Ὁ παραγωγισμὸς
 εἶναι ἀπὸ εἶναι σφοδρὸν καὶ ἐ
 ὅτι εἰσπῶν. Ἀφῶντος ὁμοίτης. Κ
 ὅλη κοινωνικὴ ὁμοίτης. Ὑγείας καὶ
 ἔτι 1943 καὶ 1948 Ἀφῶντος
 5. Αὐτὸς ὁδὸς. Χρῶμα ἀνοικτὸ

Ανταρρός

Ανταρρός

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΤΕΝΤ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ